

Коханка Віра

Валентина Басан

Коханка Віра

Глава 1

Віра мчала за кермом свого новенького авто. Червоний Лексус з салону, як він і обіцяв, щаслива і окрилена, вона підспівувала пісні Лободи — А може до біса любов!

Телефон пілікнув смс-кою. Віра завбачливо, залишила його на сусідньому сидінні без уваги, так як новеньку машинку не можна подряпати в перший же місяць. Олег, як обіцяв, зробив їй довгоочікуваний подарунок на Новий рік і відвіз в салон, вибирати автомобіль. Він зараз був з сім'єю в Таїланді, у нього тільки народилася дочка, ще й року немає і дружина вперлася рогом летіти в тепло, в спекотні країни.

Вірочка не дуже любила Тай, занадто жарко, занадто автентично, занадто багато живності. Незважаючи на всю свою нелюбов до Азії, вона частенько літала з подругами або з Олегом, до слова, відпочивали вони класно. У нього на Пхукеті була своя шикарна вілла і мовчазна прислуга була однаково рада, як дружині, так і коханці. Але подорожувати Віра воліла в Європу, їй подобалася Італія, Іспанія, Чорногорія.

Зараз вона хотіла б в Куршевель або Курш, як вона любила недбало його називати, зимове гірське повітря, сніг, лижі, підйомники, багато знайомих, глінтвейн вечорами і заняття любов'ю на підлозі біля каміна з вогнем. Ну нічого, сьогодні ввечері Олег прилітає в Київ, і зразу на ніч до мене, пошлеться на важливі і накопичені справи. Будемо з ним пару днів, потім умовлю куди-небудь на лижі, може в Альпи, — продовжувала мріяти Віра, — а може бути він скоро покине дружину і....

Віра задумалася на світлофорі і не помітила, як загорівся зелений. Ззаду пролунало виття сирени, це чорний джип сигналив, сурмлячи, як бойовий слон. Самі верткі об'їхали її і тикнули у вікно середній палець. На наступному світлофорі джип обігнав її і підрізав, потім мабуть вирішивши покарати по повній за десять секунд витраченого часу, загальмував перед нею. Дівчина різко натиснула на гальма і ремінь безпеки вп'явся в пишні груди. Від болю Віра поморщилася, хоч операція була кілька тижнів тому, але все одно груди ще нили від операції, і шрами трохи боліли і свербіли.

— Це Київ, дитинко! — пробурмотіла вона і згорнула до себе у двір. Припаркувавшись, вона взяла телефон і глянула на екран, смс-ка від Олега:

"Котик, в Київ не збираюся в найближчі два тижні. Гріюся тут. Не сумуй. Якщо потрібні гроші, напиши Ігорю, він кине тобі на карту".

Гарний настрій, як рукою зняло. Грюкнувши дверима Лексуса з такою силою, що голуби злякалися і полетіли з каштана біля дому, Віра увійшла в під'їзд і викликала ліфт. Кнопка не запалювалася. Тамара Іванівна, сусідка по під'їзду, втомлено спускалася зі сходинок.

— Вірочка, добрий день. Ліфт не працює. Вже втретє спускаюся в магазин. Склероз.

— Добрий день, Тамара Іванівна, я зрозуміла, давайте я вам допоможу. Що вам в магазині взяти?

— Ні, дитинко, не треба. Я до Люби ще з першого поверху зайду. Вона мене чекає. Дай Бог тобі нареченого хорошого.

Тамара Іванівна завжди бажала Вірі хорошого нареченого, дівчина дзвінко реготала, дякувала і бігла у своїх справах.

Але сьогодні це побажання особливо боляче різануло слух.

Нічого не відповівши, вона побігла сходами на високих підборах. Вже на другому поверсі, очі були на мокрому місці, а коли на п'ятому вона відкрила двері і увійшла в квартиру, сльози лилися градом по нафарбованому обличчю. Мабуть це було останньою краплею. Спочатку мати і хамство водіїв на світлофорі, потім Олег, ліфт і ось сусідка з побажаннями нареченого.

Віра зняла чоботи і прямо в пальто пройшла на кухню і взяла з холодильника почату пляшку вина. Зробивши великий ковток, Віра притулилася спиною до стіни і закрила очі.

Глава 2

Віра Клімова народилася в скромній і простій родині заводських робітників. Батьки, зібравши грошей і продавши дачу на березі річки, оплатили дочки переїзд і навчання в Києві.

Вони вірили в свою відмінницю, в її тягу до знань і талант до образотворчого мистецтва. Директор школи, де навчалася Віра, склала протекцію в один з київських вузів дизайну та архітектури, а також, допомогла з гуртожитком. Клімови плакали, але збирали дочку до Києва.

З одного боку вони шалено нудьгували за своєю єдиною дитиною, а з іншого, в маленькому містечку, де єдине місце роботи, завод, дихаючий на ладан, не місце для розумної і талановитої Віри, переможниці всіх конкурсів і олімпіад з малювання, графіки та дизайну. Ще одним, додатковим стимулом для відправки дочки в столицю був Діма Твердохліб, шанувальник і залицяльник з сім'ї хронічних алкоголіків.

Зараз Дімка працював на заводі і пригублював по вихідних, тому для батьків Віри майбутнє Дмитра без освіти і кар'єрного росту, було прозорим і зрозумілим, як гірський кришталь.

Вони не хотіли бачити Вірочку в запраному халаті, з оравою голодних дітей і чоловіком-випивохою. З легкістю і відзнакою закінчивши ВУЗ, Віра без проблем знайшла роботу у фірмі з виготовлення дизайнерських меблів і декору.

Другим клієнтом, який замовив інтер'єрне рішення для свого заміського будинку, виявився Олег. Високий, ставний, в дорогому костюмі і туфлях, де видно власне відображення, Олег Брянцев підкорив і заворожив молоду двадцятирічну дівчину з першого погляду. На тлі Діми Твердохлеба з шоколадкою і польовими квітами, зірваними під заводом, Олег не здавався, він був для Віри в скромній ролі божества.

Вона залишилася у нього відразу ж, після першого побачення. У Вірочки не було ні сил, ні бажання говорити йому ні. І ось замовлення було готове, меблі та декор для

заміського будинку в районі Конча-Заспи були спроектовані, виготовлені і доставлені в строк. Віра розуміла, що може більше не побачити Олега і боялася останньої розмови. Розмова все-таки відбулася, але зовсім не та, якої вона очікувала.

— Котик, я одружений. Ти мені дуже подобаєшся, я балдію від тебе, але дружину я не кину, — Брянцев зробив ковток води і покликав офіціанта.

Була пізня осінь, за вікном мрячив дощ, але Вірин піджак став мокрим від холодного поту, їй здавалося, що під нею на сидінні крісла вже ціла калюжа і вона навіть підвелася, щоб перевірити, чи не тоне вона, як сніговик біля каміна.

Підійшов офіціант допоміг їй присісти, думаючи, що вона тільки підійшла, а її коханий, як ні в чому не бувало, уткнувся в меню.

— Мені "Цезар" і качку в журавлинному соусі. Котик, тобі що? — дбайливо запитав Олег.

Віра мотнула головою, до горла підступила нудота, і вона видавила:

— Мені, будь ласка, воду з лимоном.

Коли офіціант пішов, Олег незворушно продовжував.

— Котик, ти не засмучуйся. Я дуже хочу з тобою зустрітися. Чесно. Хочу проводити з тобою час. Я зняв тобі квартиру в Голосіївському районі. Мені там зручніше, недалеко від мого офісу. І тобі на роботу поруч. Ось ключі та адреса. Ігор скине тобі на карту гроші, щоб ти переїхала, все як годиться, на новосілля я приїду обмивати. Якщо що, подзвони Ігорю, він допоможе вантажників замовити або що там треба. Мене не буде кілька днів, відлітаю у справах. А ти не сумуй. Займайся новим будинком. Це все. Поки що. Я побіг. А ти посидь, замов ще що-небудь. Скажи, щоб записали на мене.

Такий красивий і ставний, як в перший день зустрічі, йде до виходу, розмовляє по телефону, водій поспішає відкрити двері авто представницького класу. Віра стежила очима за Олегом, поки його машина не зникла в потоці автомобілів. Офіціант перервав її роздуми:

— Що-небудь бажаєте? Вам подати меню?

Віра стиснула крижані пальці під столом в кулачки.

— Так, червоного вина, будь ласка. Пляшку.

— Момент. Буде подано.

Відтоді минуло два роки. І зараз Віра також стискала в крижаних пальцях пляшку сухого червоного у себе на кухні і згадувала...

Глава 3

У нову квартиру на Садовому, яку зняв Олег, Віра переїхала, як то кажуть, без шуму і пилу.

Допомога вантажників не знадобилася, вона просто викликала таксі і спустилася на перший поверх з двома валізами на коліщатках.

— В який аеропорт їдемо? — таксист взяв телефон, щоб включити навігатор.

— Голосіївська дев'яносто п'ять, будь ласка, далі я покажу, — дівчина закрила очі і відкинула голову на пасажирське сидіння.

Переїзд з однієї орендованої квартири в іншу, річ хороша, але сумна. З одного боку ти змінюєш обстановку, вулиці, магазини, заводис нових сусідів і знайомих, вивчаєш довколишні пам'ятки. А з іншого боку, відчуваєш себе вічним мандрівником, який з одних гостей переїжджає до інших з почуттям: все одно — це не будинок, не рідний дім.

Батьки, почувши новину про переїзд по телефону, зраділи, як діти. Мама, судячи зі схлипів, плакала від радості, а тато все повторював, яка молодець його дочка. Сказавши, що отримала на роботі підвищення, Віра заспокоїла батьків, що більше за житло платити не прийдеться, мовляв, це корпоративна квартира і вона буде тут жити поки, вона зітхнула, поки займає цю посаду.

Вірочка відразу ж перевела батькам на карту кілька тисяч, які вона повинна була заплатити за місяць господареві попереднього житла і сказала купити їм нову пральну машину, а то стара вже майже нічого не викручувала. Віра дуже швидко розклала в шафі свої речі, поставила взуття в передпокої, а косметику віднесла у ванну кімнату. Пара улюблених книг вже стояли на полиці біля дивана. Вікна виходили на парк, напевно, навесні тут гарно, подумала вона, мерзлякувато кутаючись в теплий домашній халат.

Дощ бив по шибках вікон зі злістю і люттю, вітер зірвав останні, найстійкіші жовто-коричневі листя. Віра набрала Олега ближче до вечора.

— Олеже, привіт. Я переїхала. Так, квартира прекрасна. Вид мені дуже сподобався. Так, добре. У скільки? Звичайно, я буду чекати.

Олег приїхав рівно на годину пізніше, ніж обіцяв. Від радості і щастя Віра просто збожеволіла. Вона сміялася і цілувала такі рідні і улюблені губи, очі, руки, вдихала запах його шкіри і волосся, милувалася його профілем. Навіть коли він вийшов з кімнати, прикривши двері, у Віри трохи заболіла потилиця і десь в області серця, але вона швидко загнала біль і страх глибоко за межі своєї безмежної любові.

Дівчина тепер розуміла чому він часто виходив з кімнати, коли бачив вхідний дзвінок. Раніше вона думала, що він розмовляє з питань бізнесу і просто не хоче, щоб Віра чула про гроші або партнерів, то тепер вона зрозуміла з ким він говорив, говорить і буде говорити. Він, напевно, заспокоює її, розповідає, що стоїть в пробці, що на роботі багато паперів, які треба прочитати і підписати, що треба зустріти партнера, який прилетів з іншого часового поясу.

— Котик, ти чого така сумна?

Віра сиділа в роздумах, заганняючи біль і страх, які знову підповзли до горла, як дві величезні змії, і не помітила, як він повернувся в кімнату.

— Все добре. Олеж, як ти злітав? Як твоє відрядження? — Ти знаєш, відмінно, провів дві зустрічі, підписав один передконтракт на відкриття представництва в Мілані і навіть встиг пробігтися по магазинах.

Олег поставив келих на низенький скляний столик і відкрив шкіряну дорожню сумку.

— Котик, я до тебе прямо з аеропорту, тому через хвилин 40-45 буду їхати. Треба

вдома відмітитись. Так що у тебе не залишуся, ось завтра, мабуть, так. Я подивлюся, чи зможу, не обіцяю. Це тобі подарунок з Мілана.

Віра тримала на долоні саму впізнавану коробочку самого впізнаваного бірюзово-блакитного кольору в світі. Тремтячими руками, дівчина відкрила упаковку, в очі бризнув світло. Віра взяла в руки ланцюжок, на якому висів діамантовий кулон у вигляді серця і виблискував так, як ніби це в оправі світиться справжня зірка. Одягнувши на себе кольє, вона гладила серце рукою, ніби намагаючись відігріти холодний неживий камінчик.

— Подобається?

— Звичайно, коханий! Спасибі! Спасибі! Спасибі!

Віра кинулася на шию до Олега, який не встиг навіть закрити і поставити сумку назад на підлогу.

Дві змії підняли голови і зашипіли, витягуючи огидні жала. У сумці лежала точно така ж коробочка, такого ж розміру і точно такого бренду самого впізнаваного кольору в світі. Вона готова була посперечатися, що в цій коробочці лежить точно таке ж діамантове серце, яке виблискує на тілі вогнем зірки.

Олег незворушно закрив сумку, поставив на підлогу і привернув коханку до себе.

Глава 4

З того вечора, коли Віра побачила в його сумці другу подарункову упаковку від Тіффані, витекло багато води.

Вона вирішила провчити коханця бути уважніше і не брала трубку кілька днів. Але вийшло, що вона сама себе катувала, ридала і запивала біль вином.

На третій день Олег подзвонив у двері і підхопив змарнілу, напівнепритомну і п'яну Віру в свої обійми. Вона ледь дихала, пульс на шиї виднівся поруч з блакитною веною крізь цигарковий папір шкіри. На білому обличчі не було ні кровинки, Олег схопив коханку на руки і подзвонив лікарю.

— Олег, це хто?

Друг і за сумісництвом сімейний лікар вже багато років втомлено дивився на перелякане обличчя друга.

— Толь, це знайома, ммм, хороша знайома моя, — Олег замовк, він не знав, що ще сказати. У такій ситуації він був вперше. Морщачись від непотрібних труднощів і проблем, чоловік гарячково думав, як позбутися від цих тяжких відносин, які придбали зовсім не той поворот, на який він розраховував.

Попередня Лариса, він називав її Ляля, прожила з ним три роки, задоволена і закохана, вона розлучилася з Олегом легко і просто в один день, як і познайомилася.

Ляля була високою, стрункою брюнеткою з почуттям гумору і незвичайним розумом. Вона розуміла, що може використовувати зв'язки Олега по максимуму, тому даруючи йому своє тіло і різноманітність в ліжку, Ляля в той же час отримала кредитну лінію на власний манікюрний салон без застави і під мінімальний відсоток. Він досі по старій пам'яті вітав її з днем народження, а вона жартівливо надсилала йому фото голих грудей. В глибині душі Олег сумував за Лялею і її веселою вдачею, але потім

зустрівши Вірочку, геть забув про Лялю і її жарти.

Вірочка була дівчиною елегантною, тонкою, тендітною. Той, хто не знав її походження і простих коренів, приймав її за даму з вищого суспільства, дівчину блакитних кровей.

Олег спочатку так захопився, що перевіз її в апартаменти, які знімав для Лялі. Але ці непритомність, голод і втрата свідомості не входили в його плани.

— Друже, не хочу псувати тобі настрій, але твоя знайома-вагітна.

У Олега запульсувала скроня.

— В сенсі?!

— Ти чого, маленький? Ти не знаєш, як вагітніють. Яйцеклітина дозріває і при статевому...

— Ти знущаєшся? Звісно я розумію, але нічого не розумію.

— Ні, це ти знущаєшся! Ти привозиш мені непритомну дівку з ознаками алкогольного отруєння, голодної непритомності, зневоднення і терміном дев'ять тижнів і ореш на мене. Моя зміна закінчилася три години тому, рівно о 21:00. Можна я піду додому, а медсестра напише направлення на аналізи і на облік?

— Стій! Толь! Ти чого! Який облік?! Прости! Прости, друже, — Олег від хвилювання почав заїкатися і розтягувати слова, — Мені не можна її на облік, Ара дізнається, мені кінець, нам з Аріною кінець.

Лікар зняв халат і сів на шкіряний диван в кабінеті. Він довго тер втомлені очі, потім зітхнув і запитав:

— Олег, що ти від мене хочеш?

Коханець зам'явся лише на мить, потім швидко вимовив:

— Дай їй таблетку. Термін маленький. Нічого страшного, вона і не помітить. Мені не можна. Я її навіть не люблю. Так, молоде свіже тіло. Непогана баба, тим більше Лялька заміж вийшла, — Олег зітхнув, подумавши про щось своє.

— Так, до побачення, Олег.

— Стій, Толь, будь ласка! Допоможи, спаси мене. Заради мене і Ари.

Анатолій зважував кілька секунд, потім втомлено вимовив.

— У кримінал мене не втручай. Нікого я ні від чого позбавляти не буду. Скажи їй. Вона сама вирішить, що робити. Це її тіло і її життя.

— Толь, а якщо вона захоче народжувати? Це ж від мене. Мені Ара не пробачить, вона мені ледве Ляльку пробачила, — чоловік схопив за руки доктора, в очах натурально стояли сльози.

— Друже, зараз вона під крапельницею з вітамінами і фізіологічним розчином, я її залишаю тут на ніч, треба наситити організм рідиною і мікроелементами і вимити алкоголь. Поговори з нею. Якщо хочеш, переконай її, що мовляв тобі не потрібна дитина, тим більше Ара — безплідна. Поговори, вирішіть разом. Те, що відбувається між вами тільки ваша справа. Мене це не стосується, якщо це не несе загрози життю або фізичного дискомфорту.

Олег зайшов до палати, витираючи спітнілі долоні об костюм. На скрип дверей, що

відкриваються, дівчина відкрила очі і спробувала слабо посміхнутися.

— Олежек, привіт, коханий.

— Тихіше, котик, тихіше. Не хвилюйся, все добре. Ти зі мною, ти в безпеці. Усе буде гаразд.

— Я люблю тебе, дорогий, — Віра простягнула до нього маленьку білу руку.

— І я тебе, котик, слухай, тут мені твій лікар, Анатолій Іванович сказав, що ти вагітна.

— Я, я хотіла тобі сказати, але потім, потім, — у неї на очах виступили гіркі сльози скривдженої дівчинки.

— Котик, ти повинна зробити аборт. Ніяких заперечень. Ми з тобою тільки почали наші відносини. Ти переїхала в чудове житло, у тебе кар'єра, тобі ще двадцяти п'яти немає. Тим більше мені діти не потрібні. Я з тобою зустрічаюся, щоб любити тебе, а ти мені підносиш такі фокуси.

Віра лежала, мовчки ковтаючи сльози. Вона комкала простирадло, яким була укрита, крижаними руками.

— Котик, якщо ти хочеш і далі мене бачити, любити і бути зі мною ні про яку дитину не може бути й мови, — останні слова Олег виплюнув з такою злістю в обличчя коханки, що вона перестала плакати, а просто кивала.

Вранці Віра підійшла до Анатолія Івановича і попросила направлення до гінеколога, щоб записатися на аборт.

— Віра, Ви впевнені? Ви точно все зважили? — лікар м'яко поставив запитання, але він боляче різонує їй слух.

— Доктор, так, спасибі, — невпевнено пробурмотіла дівчина.

— Віра, Ви — молода, сильна, те що ви випили вина і ослабили ніяк не відіб'ється на дитині, якщо ви переживаєте про це. Дитину формує багато факторів, головний з яких спадковість і відсутність генетичних захворювань, а не келих вина на ранньому терміні.

— Ні, Анатолію Івановичу, я не через це. Просто Олег сказав, що кине мене.

— А Ви хочете дитину?

— Я люблю і хочу Олега, якщо він мене кине, мені нема чого жити.

Лікар уважно подивився на неї довгим вивчає поглядом.

— Віра, це Ваше тіло, ваше життя і рішення приймати Вам. Якщо ви цього хочете, я не в силах вам перешкодити.

Вона полегшено зітхнула і навіть посміхнулася.

— Спасибі, Анатолію Івановичу, так. Я зроблю аборт у вашій клініці. Куди мені зараз йти, щоб здати аналізи і записатися?

Олег був такий радий абарту, що вирішив поки не кидати Вірочку. Він оточив її турботою і увагою, а коли вона відновилася, взяв у двотижневу подорож по Європі. Вони каталися на лижах, пили глінтвейн, займалися любов'ю біля каміна, де потріскували ароматні дрова. Дівчина була так закохана, що жодного разу не згадала про ті страшні дні до лікарні і після.

Відносини більш менш прийняли стабільний характер, вона бачила Олега майже

кожен день під час перерви, вони обідали, іноді встигали заїжджати до неї, іноді просто базікали в ресторані. Пару разів на тиждень він залишався на ніч і це були найщасливіші дні і ночі у всьому світі.

Віра дивилася на сплячого коханця з ніжністю і благоговінням, вона гладила його руки і волосся, обіймала, вдихала його запах одеколону і шкіри. Намагаючись не дивитися на обручку на правій руці, вона дивилася на свою руку, на свій порожній безіменний палець і мріяла, мріяла, мріяла...

— Алло, Віра, Здрастуйте, мене чути?

Віра завмерла з телефоном біля кухонного вікна. Вона знала цей голос, вона б дізналася його з сотень, з тисяч голосів. Вона чула цей голос з його телефону вже майже дев'ять місяців, коли готувала йому каву, коли відпочивала з ним закордоном, коли лежала з ним в ліжку і кожен раз дві змії десь глибоко всередині піднімали голови і люто шипіли.

Кидати трубку сенсу не було, Віра знала, що це була вона.

— Да. Привіт, Вас чути.

— Це Аріна, дружина Олега. З Вами можна зустрітися поговорити?

Глава 5

Віра сиділа за столиком в ресторані і нервово мотала стрічку Instagram. Сьогодні зокрема їй були не цікаві зірки, і в цілому діти її товстих однокласниць. Її фото з Куршавеля набрали величезну кількість лайків і коментарів, спочатку їй було приємно, навіть лестило, що стільки подруг з її містечка заздять її красивому і заможному життю. Але навіть вони сьогодні не зігрівали понівечену за ніч душу перед розмовою з дружиною.

— Добрий день, Віра. Мене звати Аріна. Думаю, Ви не забули.

Навпроти сиділа прекрасна жінка років тридцяти п'яти, вона була яскравою брюнеткою. Чорне каре підкреслювало високі вилиці і мигдальні очі, на довгих пальцях виблискували грушоподібні діаманти. Аріна пахла багатством і райськими островами. Біла блузка відкривала шикарне декольте, яке насилу стримував мереживний і до біса сексуальний бюстгальтер.

Ніколи в житті Віра не відчувала себе такою жалюгідною. Вона не розуміла Олега і розуміла себе, зв'язавшись з ним.

— Віра! Рада познайомитися! — Аріна так щиро і променисто посміхнулася, що Вірі стало не по собі. В іншій би ситуації вона захопилася жінкою і спробувала завоювати її довіру. Але не зараз.

Дивне відчуття, у Віри так занилив низ живота, що вона подумала про місячні. Але ні, все пройшло тиждень тому, після абортів не було проблем і аналізи прекрасні. Але напад болю скрутив Віру в баранячий ріг.

— Щось сталося? — Аріна підняла брову, зображуючи співчуття.

— Ні.. спасибі, все добре, — Віра ледь дихаючи, встала з-за столика і на напівзігнутих ногах крокувала до жіночої кімнати.

У кабінці було темно і прохолодно. Концепт світла по стінах робив освітлення біля

унітазу загадковим, навіть містичним. Віра вирвала томатний сік з горілкою і глибоко вдихнула. Серце калатало, як скажене. Спустивши воду, вона вийшла вмитися. З крана потекла червона вода.

— Аааа! Закричала Віра і підстрибнула до кабінки. Порожній санвузол відповів лише луною. Туалет був під землею, поверхом нижче, тому звуки блювоти, заняття любов'ю в кабінках і зливу води ніхто з відвідувачів не чув.

Дівчина підійшла до крана, біль внизу живота не вщухала, там була пожежа, як ніби хтось посадив на кіл матку і обсмажував з усіх боків.

Віра відкрила кран і переконалася, що вода звичайного прозорого кольору. Вона довго вмивала обличчя холодною водою, а потім підняла голову. Замість її обличчя на неї дивився зародок людини трьох місяців без виражених органів і частин тіла, як ніби картинку з підручника помістили їй на голову. Зародок кивав їй і здавалося, гойдав подобою голови.

Віра прокинулася в знайомій клініці. Малюнок білих стін вона б не переплутала ні з одним малюнком в світі. Анатолій Іванович відкрив знайомі двері і привітався.

— Ну що, Вірочка, як самопочуття?

— Ддобрий день, Анатолію Івановичу! Що сталося?

— Це я у тебе повинен запитати, чому тебе без свідомості привозять вже вдруге?

— Я, я не знаю.

— Благо, Аріна Петрівна мені подзвонила і ми вчасно тебе врятували.

При імені дружини Олега у Віри трапився такий больовий спазм внизу живота, що вона знову неприємно зітхнула. І тільки в маренні їй здавалося, що висока і до біса красива брюнетка з каре обіймає її лікаря, цілує його і знімає з нього медичний халат.

Глава 6

Аріна Петрівна Златих була єдиною і улюбленою дочкою глави найбільшого циганського клану.

Перст, тобто Петро Златих, прийняв і визнав єдину дитину від найкрасивішої і найулюбленішої дружини, Дани.

Перст побоювався матері Дани, потомственої відьми, тому перед усім табором оголосив, що Дана — це його єдина дружина, а дочка, яку Дана народила в перший рік, Ара — єдина спадкоємиця.

Перст Златих був справжній циган найгарячіших кровей. Вже в десять він прирізав фраера на ринку, а в шістнадцять пішов збирати свій табір, іншими словами організував злочинне угруповання на півдні Києва. Персту було близько п'ятдесяти (хоча ніхто не знав, скільки йому насправді років), коли він взяв вісімнадцятирічну Дану, це була його остання і улюблена дружина.

Як тільки народилася Ара, Перст зареєстрував її, як Аріну Петрівну Златих і перевів на єдину визнану і законну дочку все рухоме і нерухоме майно.

Часи були лихі, на його трон претендувало багато молодих і завзятих. Зрадників барон карав, сам засуджуючи до смерті, вирок відразу ж приводився у виконання. Але на їх місце приходили нові ватажки, які вимагали більшої частки від продажу

наркотиків, впливу на бізнеси з жебраків. Нові глави його армій намагалися створювати свої борделі з повій, які прибували з усіх кінців неосяжної батьківщини.

Барон кожен день боявся померти, залишивши маленьку Ару одну на поживу голодним вовкам зі зграї. Він довіряв лише єдиній людині. Своему заступнику Сулейману Кайсарову. Саме йому ватажок циганської мафії доручив вивезти її закордон, в США.

— Сулик, за Ару відповідаєш головою, якщо з нею щось трапиться, ніхто з твоєї сім'ї не залишиться в живих. Ти мене знаєш.

— Так, Перст Стевович, я зрозумів, — Сулейман завжди був скупий на слова, тому лише поправив свою кобуру з пістолетом.

— Документи готові. По ним ти — батько Ари, їй всього п'ять, але вона все знає і розуміє навіщо я її відправляю за океан.

— Так, Перст Стевович.

— Коли тут все вщухне, Я дам знати. Але найближчі років десять, щоб носа сюди не пхали. Жарко тут буде.

Сулейман невдоволено сопів. Він залишав свого названого батька і шефа в такий непростий час, щоб няньчитися з дівчиною в далекій країні, яку бачив лише на картинках. Там на ім'я Ари вже був оформлений будинок, страховка і місце в приватній школі. Сулик же мав контролювати американську філію бандитів Барона.

На прощання Перст обійняв Сулеймана, якого любив, як свого сина. Він довго дивився в чорні, як ніч, очі Аріни, гладив волосся вороного крила і називав Даною.

— Таточку, я — Ара.

— Я знаю, моя квітка, знаю, знаю, моя душа. Мама дивиться на тебе з небес, вона померла, коли народила тебе. Але вона завжди зберігає тебе. Я завжди буду зберігати тебе.

Страшний і жорстокий бандит, який карав розстрілом, віддавав накази забирати молодих жінок в повії, збирав данину з малолітніх жебраків, плакав вдруге в житті. Перший, коли на пологах померла його улюблена Дана.

І у всіх охоронців, навіть у безсердечного Сулеймана, на очах застигли сльози.

Аріна Петрівна Златих повернулася в Київ рівно через двадцять років.

На порозі своєї смерті Перст прощався з красунею дочкою, яка сиділа біля ліжка в одній з найдорожчих клінік столиці. Поруч стояв незмінний Сулейман.

— Татко, може в Швейцарію? — Ара вимовляла слова з акцентом і з тремтінням в голосі.

— Квітка мій, я йду до своєї коханої. Не зупиняй мене. Поки я не помер, послухай, всі документи на майно знаходяться вдома у дружини Сулика. На моєму рахунку в Швейцарії гроші, які перейдуть тобі у спадок, адвокат Жорік Розенберг веде всі мої фінанси, ти знаєш, він тобі допомагав, коли ти жила в Америці. Ресторани тут і закордоном вже переведені на твоє ім'я. Але це ти сама все знаєш. Підійди до мене ближче. Сулик, почекай за дверима.

Коли вони залишилися в палаті одні, Перст взяв дочку за руку і нарешті, вимовив.

— Твоя бабка Вадома була відьмою. Весь табір знав і боявся силу її прокльонів. Вона могла витравити плід, наслати мор або занепасти ціле стадо коней з сусіднього табору. Я теж не раз звертався до неї за допомогою, вона нагадала мені довге життя, але з умовою, що за це я повинен був щось віддати натомість. Але тоді я не знав, що темні сили заберуть мою Дану, мою душу. Вадома, втративши свою дочку при пологах, прокляла всіх своїх богів і попросила забрати у неї всі темні сили. Її боги змилювалися і повернули їх ... тобі... Я довго зберігав таємницю Вадоми, але коли тобі виповнилося вісімнадцять, Сулейман почав говорити, що дивно себе відчуває поруч з тобою, що ти можеш читати думки і проникати в голови. Він також сказав, що професор, який вів у тебе історію, викинувся з вікна...

— Татко, це не я... він сам... він просто приставав до мене після лекцій....

— Аріна стояла на колінах біля вмираючого батька і ридала...

— Світло моїх очей, я не звинувачую тебе, ти — моя душа. Вибач мені.

— За що, татко?

— Перед смертю Вадома сказала, що в обмін на твій дар, який повернули тобі боги, вони заберуть у тебе найдорожче. Ти завжди будеш безплідна.

— Що?! Батьку?! Татко?! Аааа!!!

Сулейман вбіг у палату на крики. Розпатлана, заплакана і боса Ара намагалася докричатися до безпорадного старого.

Лише на мить Перст відкрив прозорі і каламутні від старості, що були колись чорними, очі.

— Тату!

— Дана, життя моє, я так довго йшов до тебе....

Після пишних похоронів легенди кримінального бізнесу, Ара отримала спадок і зажила життям багатії, світської дами. Її не цікавили наркотики, проституція і жебрацтво.

Зробивши Сулеймана своєю правою рукою, вони найняли штат кращих юристів для відкриття нових, абсолютно легальних бізнесів у сфері ІТ технологій. Аріна закінчила американський університет за спеціальністю сучасних комп'ютерних програм і сайтів, тому розібравшись в українському ринку, вклала частину спадщини в їх розвиток.

— Тато б сміявся зараз з мене, якби дізнався, що роботи приносять мені гроші.

Сулейман мовчки посміхнувся в сусідньому кріслі і за звичкою поправив кобуру.

— Мілана, хто там наступний? — запитала Аріна по зв'язку у свого секретаря.

— Аріна Петрівна, до вас Олег Брянцев, аспірант Національного Університету з проектом "Майбутнє комп'ютерних технологій".

Глава 7

Віра прийшла до тяти в палаті клініки. Голова була важкою, просто свинцевою. Повіки не відкривалися. Вона насилу намацала кнопку виклику медсестри.

Через пару хвилин в палату увійшов лікар.

— Анатолію Івановичу, що зі мною? Чому я тут? Можна мені води?

— Так, Вірочка. Зараз медсестра принесе тобі води і вечерю.

— Вечеря? А зараз вечір?

— Ти у нас більше доби пробула. Необхідно було ще одне хірургічне втручання.

— Що? Що сталося? Доктор, я ж відчувала себе дуже добре. У мене були відмінні аналізи. Минуло вже стільки місяців, в чому проблема?

— Вірочка, я з величезним жалем хочу повідомити тобі, що ти більше не можеш мати дітей. Запальні процеси в матці викликали температуру і запаморочення. Ти знепритомніла прямо в туалеті ресторану. Тебе виявила дружина Олега Брянцева, Аріна. Саме вона привезла тебе на своєму автомобілі. Ти тепер повинна бути їй вдячна. Якби не вона, я не знаю, чим би все закінчилося.

Віра не вірила своїм вухам, по щоках текли сльози. Страшний сон. Кошмар. Вона боляче себе вщипнула, в очах потемніло.

— Я нічого не розумію, я не пам'ятаю.

— Це нормально. При високій температурі так буває, щоб економити енергію організм відключається для більш важливої, простою мовою, боротьби. Зараз все добре, відпочивай. Документи на виписку будуть готові завтра, а сьогодні ще раз здає кров на аналіз, медсестра поміряє тиск і температуру. Якщо все в порядку завтра до вечора вже будеш вдома.

Телефон Олега був відключений або поза зоною дії мережі. Віра з упертим, тупим завзяттям набирала знову і знову номер, цифри якого знала напам'ять, поки не вибилася з сил.

— Алло, Віка, привіт. Все нормально. Зможеш завтра приїхати до двох на Дніпровську набережну, адреса я скину? Ні, нічого серйозного. Мене з клініки виписують. Спасибі, до завтра, — останні слова Клімова вимовила істерично, голос здригнувся і вона миттєво натиснула відбій.

Віра не хотіла себе жаліти, боялася почати і потім не зупинитися.

Вона скинула смс-кою адресу клініки подрузі, поставила розряджений телефон на зарядку, написала стурбованій мамі на її двадцять повідомлень "мам, запара на роботі, не зможу зателефонувати ще кілька днів, здаємо об'єкти, люблю і цілую, татові — привіт", відвернулася до стінки з незвичайними візерунками і беззвучно завилала.

Віка Волох, колега і подруга, висока блондинка з зеленими очима була точно, як швейцарський годинник. Наповнивши хол клініки ароматом свіжої випічки, кави і дорогих парфумів, вона по-діловому глянула на Віру, представившись сестрою, отримала всі документи і виписки.

Віра, як зів'яла гвоздика на пам'ятнику, притулилася до реєстратури, раптом помітила вдалині по коридору знайомий силует. Дівчина підійшла до дверей головного лікаря, але секретар випередила її.

— Вибачте, Анатолій Іванович зараз зайнятий.

— Вибачте, я...

— Так. Клімова Віра Сергіївна. Анатолій Іванович вже підписав документи на Вашу виписку.

— Я просто хотіла сказати спасибі і попрощатися.

— У доктора зараз консультація, вибачте, до нього не можна.

Віра вже розгорнулася, щоб піти, коли комунікатор на столі секретаря голосом головлікаря попросив дві кави.

— І сік, Тоша, мені потрібен свіжий сік, — голос по гучному зв'язку заливисто розсміявся.

— Даша, два кави і апельсиновий фреш принеси, будь ласка.

— Звичайно, Анатолій Іванович.

— Віра Сергіївна? — секретар вже вийшла з-за столу і звернулася до дівчини, — я можу вам ще чим-небудь допомогти?

— Ні, ні, спасибі. Скажіть, а хто зараз в кабінеті у Анатолія Івановича?

— Це закрыта інформація, — Дарина знизала плечима і попливла робити каву і фреш на ідеально довгих і рівних ногах для свого начальника і Аріни Брянцевої, дружини Олега.

Віка заварила чай з ягодами і мелісою, поставила піднос на маленький журнальний столик і сіла на диван поруч з Вірою.

— Ну?

— Що ну?

— Ти ще довго будеш грати в мовчанку? Що сталося?

— Нічого. Все добре.

Віка кивнула і пішла в передпокій.

— Ти куди? — Віра слабо підвела з дивана і скинула ковдру, її морозило, хоча температури не було.

— Додому.

— Віка, почекай, а чай?

Завжди темпераментна і весела подруга вибухнула бомбою:

— Чай? Який чай, Віра? Ти в клініці, у тебе були непритомність, хірургічні втручання і аборт, який, до речі, не вказаний в цій виписці. Він вказаний в історії, яка лежить у тебе на шафі, де зберігаються ліки. Що за фігня, подруга? Ти — нормальна людина? Чому я нічого не знаю?

Зелені очі Віки горіли праведним вогнем. Вона стояла в коридорі в одному чоботі і розстебнутому плащі. Зла, смілива і красива.

— Вік, вибач, я не могла тобі розповісти, це соромно і боляче.

— Ага, значить я тобі чужа людина?

— Ні, не чужа, прости, — Віра зітхнула і поплелася до дивана, вона взяла чашку і зробила невеликий ковток, потім рішуче набрала повні груди повітря.

Віка слухала, відкривши рот, вона так і сиділа на дивані в плащі, чобіт вона тримала в руках, забувши віднести в коридор. Віра розповіла про Олега, про їх таємний роман, який триває більше року, розповіла про аборт, про подорожі, про дзвінки дружини, зустрічі та події останніх днів.

Сутінки плавно перейшли в пізній вечір, а потім і в ніч. Дівчата сиділи на дивані, одна зрідка плакала і замовкала, а друга лише співчутливо кивала і хитала головою.

Віра закінчила свою розповідь і закрила обличчя руками. Їй стало легше, як ніби з плечей впав пудовий камінь, що тиснув до землі. Секретний роман з одруженим чоловіком перестав бути тільки її таємницею.

Але Віка чомусь більше зацікавилася не Олегом, а його дружиною.

— Вірушка, дорога, це не найстрашніше, повір. У всіх нас бувають помилки. Ти — молоденька ще, я ось старше тебе на п'ять років і теж колись переспала з одруженим чоловіком.

Віра з вдячністю подивилася на подругу. Вона розуміла, що Віка розповідає все це, щоб втішити, свята Віка, мати такої ж білявої чотирирічної красуні і дружина відомого київського адвоката, цього не може бути.

— Так, до знайомства з Мішею я працювала дизайнером в Харкові, ти ж в курсі, але ти не знаєш, чому я переїхала в Київ.

Мій начальник Роман Андрійович, був елементарний бабій і урод. Але це не означає, що я не винна. Винна, Віра, звичайно, винна.

Двадцятирічна наївна дура, яка повелася на солодкі промови, спічі і порожню балаканину старого ловеласа. Природно, на корпоративі це сталося прямо у нього в кабінеті. Це потім я дізналася, що до мене там побував весь наш жіночий колектив, включаючи бухгалтера Валентину Володимирівну, його ровесницю, з якою він крутив шашні років двадцять тому, поки обидва були молодими і гарячими. Дружина, довго терпіла його зради і загули, озвіріла чомусь саме на мені. Мало того, що вона влаштувала скандал у мене вдома перед батьками, так ще й привела на роботу своїх дітей, щоб вони глянули "на татову нову повію".

Весь колектив був в шоці, кожна зі страхом подумала, що на моєму місці могла б опинитися вона. Але ж у багатьох наших баб теж були сім'ї і діти. Мій роман з Романом Андрійовичем так і закінчився парюю разів сумнівної якості утіх в кабінеті, не встигнувши початися і розквітнути пишним цвітом. Герой-коханець боягузливо запропонував мені написати за власним бажанням, що я з великим задоволенням і зробила. Батьки заспокоїли і благословили мене на Київ. А я, Вірунчик, щаслива, що приїхала сюди. Тут я зустріла Мішу, мою любов, моє щастя. Але він поки не показав мені свої документи і паспорт з порожньою графою про сімейний стан, я йому навіть цілуватися забороняла. Ми досі сміємося. Він, до речі, саме тому на мені і одружився, сказав, що такої як я, ще не бачив. А я йому розповіла, що присягнулася ніколи в житті не мати особистих справ з одруженими чоловіками.

Віра ніколи не розмовляла з подругою про особисте життя. Вона знала сім'ю Волох, іноді ходила на дні народження, але завжди одна. Віра мовчала про одруженого коханця, а Віка робила вигляд, що не помічає її потайливого особистого життя. Віра не знала, що в минулому у Вікторії така повчальна і важка історія, хоч і зі щасливим фіналом. А Віка, в свою чергу почувши розповідь подруги, відчула, що ситуація занадто далеко зайшла. Віка зрозуміла, що Віра вже програла в цій сутичці. Головне, щоб Аріна Брянцева в цій нерівній боротьбі пошкодувала і відпустила молоду дурепа. Хоча в глибині душі щось підказувало Вікторії, що Ара полонених не бере і розстрілює їх на

місці.

Глава 8

Олег Брянцев завжди був дуже зразковим хлопчиком, люблячим сином і турботливим онуком. Він дуже любив своїх маму і бабусю, справедливості заради варто зауважити, що мама Оля і бабуся Зіна любили Олежика в тисячі і мільйони разів більше. Якщо цю гіперопіку і зведення на п'єдестал дитини, як маленького божка, можна назвати любов'ю.

Тато Олега пішов з сім'ї, коли хлопчикові виповнилося вісімнадцять років. Відмучившись у вічних сварках і скандалах з приводу виховання дитини, сім'я розпалася, батькові заборонялося карати хлопчика за пустощі, віддавати на спорт або брати на риболовлю. Карати у справі було шкода, на спорті він міг травмуватися, а на природі — застудитися. Найменше бажання чоловіка навчити сина зустрічалося в багнети. А закінчувалося черговим дурним і вульгарним скандалом.

Бабуся Зіна, приїхавши з глибинки допомогти з онуком, так і залишилася в Києві. Квартира у Брянцева-старшого була велика, залишена в спадок багатими і знатними родичами. Його двоюрідна бабуся не мала дітей, єдиним спадкоємцем був онук її дорогої і улюбленої сестри, Максим Брянцев, тато Олега.

Познайомившись на виставці картин з Олею, скромною, приїжджою дівчиною, що вивчає мистецтво Срібного століття, Максим буквально через кілька місяців зробив пропозицію. Пара Брянцевих була показовою серед товариства мистецтвознавців і богеме Києва. Тихі, інтелігентні і усміхнені Максим і Ольга ретельно приховували свій головний життєвий хрест, вони довгий час намагалися завагітніти, але доля, щедро у всьому, багато років не давала їм дитину.

Максиму було сорок, Олі — тридцять вісім.

— Вагітні! — з радістю і полегшенням повідомила дільничний гінеколог.

Пізня вагітність була важкою. Оля ходила синя від токсикозу і худа від головного болю і нудоти. На останніх місяцях її поклали на збереження і, о диво, на початку дев'ятого місяця народився довгоочікуваний первісток, Олежка Брянцев.

Хлопчик був дуже слабеньким і боліючим. Баба Зіна примчала на допомогу дочці та була надійною опорою і допомогою. Спали по черзі, Олежек кричав від коліків і часто температував. За перші три роки життя три дорослих людини так і не змогли кожен поспати вісім годин поспіль.

Олег перехворів усіма дитячими і дорослими хворобами, перележав у всіх лікарнях, примудрився переламати на дитячому майданчику не тільки руки, але і ноги, тому до трьох років, його не спускали з рук і не упускали з уваги.

Трохи пізніше стало легше, хлопчик трохи зміцнів, майже зрівнявся за зростом і вагою зі своїми однолітками, хворів раз на півроку і майже не пропускав школу.

Сім'я вийшла на свій звичайний ритм життя, Максим і Ольга займалися роботою в галузі мистецтва, а мати Ольги допомагала по дому і з Олегом.

— Вагітні, — дільнична гінеколог дивилася на Ольгу.

У будинку до ранку була дискусія, Ольга вирішила народжувати, хоча Максим був

проти. Мати була на боці доньки.

Викидень трапився майже на шостому місяці, точніше сказати, дитина не витримала вірусу, яким захворіла Ольга, і померла внутрішньоутробно. Вона просила не говорити статі ненародженої дитини, хоча серцем відчувала, це була дівчинка. Вона вже таємно назвала її, Єва, Євущка.

З тих пір в родині Брянцевих настала чорна смуга. Ольга кинула роботу в державній галереї і присвятила себе синові. І якщо до цього його опікала бабуся, то тепер на нього молилися обидві жінки. Спочатку чоловік списував божевілля дружини на важку втрату, а потім зрозумів, що дружина зовсім з'їхала з глузду через свого єдиного сина. Цілими днями вони чекали його зі школи, водили по гуртках музики, малювання і мов. Максим хотів віддати його на плавання, але зустрів таку жорстоку відсіч, що закрив цю тему.

Одного разу Олег, розпечений двома вічними прислугами, вкрав з гаманця бабусі пенсію і купив собі бінокль, сигарети і шоколад. Максим хотів було покарати знахабнілого молодика, але мати і бабуся з налитими кров'ю очима, кинулися на батька і зятя, як тигриці.

Глава сім'ї став приходити додому все пізніше і пізніше. Потім почав залишатися у колеги по роботі. Але пішов з сім'ї, як порядна людина, залишивши все, коли дитині виповнилося вісімнадцять.

Олег, добряче доводив своїми витівками матір і бабуся, але після того, як батько пішов з сім'ї, присмирів.

Глянувши на себе з боку, він струсив з себе дурощі, поступив до Київського політехнічного і переїхав до гуртожитку.

Без мами і бабусі було складно перші кілька тижнів. Потім він вже і забув, що йому хтось готував, прав, прибирав і гладив. Він подружився з одногруппниками і з подивом відкрив для себе футбол і плавання.

Олег був кращим з інформатики у всьому вузі. Наприкінці дев'яностих комп'ютери були доступні для простих громадян, як космічні кораблі. І дізнавшись, що їх щастя хоче комп'ютер, мама і бабуся подзвонили батькові Олега і попросили половину. Той, вислухав пропозицію, купив і привіз до них справжній комп'ютер, подарунок на день народження синові.

Єдина умова, щоб комп'ютер був у мами і бабусі (колишній квартирі Максима), Олег був щасливий, як молодий дельфін.

Тепер він пропадав цілодобово в рідному домі, в сусідній кімнаті. Мама Оля і бабуся Зіна плакали від розчулення, батько раз на тиждень приїжджав відвідати сина і завжди заставав його вдома, на місці. Більш того, кращий друг Толик, який закінчував медичний, приходив, як на роботу до Олега, кожен день. А жінкам замість однієї, тепер була подвійна радість. Кращого друга Олега Анатолія вони полюбили, як рідного.

Глава 9

Віра поговорила з Олегом досить холодно, вперше за довгий час спілкування.

— Котик, привіт, чого така сумна?

— Олег, я дзвонила тобі дуже багато разів позавчора і вчора. Сьогодні вирішила вже тебе не турбувати. Мене вчора подруга з лікарні забрала і привезла додому.

— З лікарні? А що сталося? — він настільки удавано зобразив здивування, що навіть закохана Віра цього разу йому не повірила.

— Припини ламати комедію. Мене привезла в клініку до твого друга твоя дружина. Невже ти не знав? Тобі не подзвонили? Або вважали за потрібне не турбувати? Помру так помру, — жалість до себе накрила дівчину з такою силою, що вона натиснула на відбій, теж вперше.

Змиваючи у ванній злі сльози разом з тушшю, вона не звернула увагу на екран, коли звук дзвінка пролунав луною по кахлю.

— Я тобі вже все сказала. Щось незрозуміло?

— Вибачте, це Віра?

Голос на тому кінці лінії був схвильованим і тремтячим. Очевидно жінка довго готувалася до цієї розмови. І сьогодні зважилася набрати заповітний номер.

— Хто ви і що вам потрібно?

— Віра, Мене звати Лариса, Лариса Білозерська. Я... я колишня дівчина Олега. Олега Максимовича Брянцева. Я хочу з Вами поговорити. Можна з Вами зустрітись?

— Я вже зустрічалася з його дружиною, спасибі і до побачення, — нинішня коханка важко зітхнула і вже збиралася натиснути відбій, коли почула наступний крик:

— Я знаю, що ви не можете мати дітей. Ара принесла вас в жертву своїм богам!

У Віри затряслися руки, тремор був настільки сильним, що включений телефон впав на білосніжний кахель. З трубки все ще продовжували її кликати.

Віра притулила розбитий екран до обличчя і відповіла: — приїжджайте до мене додому. Адреса скину смс-кою.

— Віра, Ви на зв'язку, слава Богу. Вибачте, але я знаю вашу адресу. Я теж жила в цій квартирі кілька років.

Лариса Білозерська зателефонувала у двері рівно через тридцять хвилин. Висока, струнка жінка років тридцяти виглядала шикарно. Темне, довге волосся, світло-карі очі, ідеальне обличчя мінімально зворушене косметикою, на губах нюдовий модний відтінок помади і легкий шлейф дорогих парфумів, чорна водолазка, джинси, з прикрас лише годинник відомого швейцарського бренду і обручка з діамантом на середньому пальці.

Саме ці деталі зазначила Віра, поки Ляля знімала верхній одяг і залишивши сумку в коридорі, пройшла за господинею на кухню.

— Чай? Кава? — Віра ледве вимовляла слова, на неї навалилася така божевільна тяжкість, втома, фізичний і моральний біль, що вона на очах на тлі шикарної Лялі ставала все менше і все сіріше.

— Дякую, якщо можна просто склянку води.

Білозерська відразу перейшла до головного. До розповіді про себе.

Вона познайомилася з Олегом випадково, на дні народження багатого спільного знайомого, вони відразу сподобалися один одному, про те що Олег одружений на Арі,

Лариса дізналася через кілька місяців. Вона розповіла про будинок в Таїланді, про те, як чудово вони подорожували по Європі, а потім коханець зняв для неї цю квартиру.

У Віри моторошно боліла голова, всі слова вона чула віддалено. Вона згадала, як в дитинстві мама одягала взимку кролячу хутряну шапку, щоб Віра не застудила вуха. Шапка була теплою і великою, сіре хутро лоскотало Вірі обличчя, а завязочки під підборіддям тиснули їй шию. Вона говорила, що в цій шапці нічого не чути і коли мама кликала її з крижаних гірок додому, Віра робила вигляд, що не чує маминих криків і обіцянок отримати ременя.

Ось і зараз Віра сиділа перед Ларисою, а слова колишньої коханки долітали до неї через ту, дитячу хутряну шапку, хоча вона чула і розуміла кожне слово. Невидимі зав'язки здавили шию, вона втягувала повітря шумно і важко.

— Віра, вам погано? — слова Лариси вона почула вже дзвінко і виразно.

— Ні, ні, все нормально. Просто недавно я була в клініці, напевно, це ще дія ліків і наркозу.

— Саме тому я і приїхала до вас. Розумієте, я теж лежала в цій клініці. Справа в тому, що я завагітніла від Олега. Він зустрів це в багнети, повіз мене в клініку на аборт під чуйним керівництвом Анатолія Івановича. Так, так. Того самого.

Я страшенно переживала, хотіла залишити дитину. Але потім моя подруга, яка працює в цій клініці розповіла мені, що Олег вже привозив сюди коханку на аборт кілька років тому. Вона померла прямо на операційному столі. За документами причиною смерті стала алергія на наркоз. На жаль, таке буває, медики теж припускаються помилок, не перевіривши пацієнта на переносимість. Але найдивніше, що моя подруга розповіла, що під час операції замість Олега під дверима сиділа Аріна Брянцева, дружина Олега. З персоналу взяли підписку про нерозголошення, але побачивши мене в списках на аборт, подруга відразу подзвонила мені на мобільний. Я дуже злякалася, зізнаюся чесно. Неабияк напоївши Олега, я почала випитувати у нього про минулу коханку, спочатку він відмовлявся, потім розповів, що була у нього молоденька дівчинка, приїжджа студентка з бідної сім'ї.

Вони зустрічалися кілька місяців, а потім Наталочка завагітніла. Він завжди кликав її Наташенька. Її прізвища я не пам'ятаю, по-моєму, Тихонова. Так, Наталія Тихонова. Він повів її робити аборт в клініку свого друга, але вона померла. Олег почав плакати, говорити, що Ара не може мати дітей, що він — зрадник і остання сволота. А ще він сказав, що любить дружину, як богиню, як святиню і ніколи не заведе дитину від коханки. Потім на ранок він прокинувся, протверезів, очевидно згадавши місцями наш діалог, поведився агресивно вперше. Таким злим я Олега ніколи не бачила. Але після того, як він поїхав, до мене подзвонила Аріна.

Лариса ковтнула і шумно, залпом випила склянку води. У неї помітно почали трястися руки. Вона зробила вдих-видих і продовжила.

— Ара прийшла прямо сюди, в цю квартиру, в наше з Олегом, як мені здавалося, гніздечко. Вона не роззуваючись, пройшла до дивана і запалила сигарету. Це дивовижна жінка, в її присутності я відчула себе комахою, яку вона може легко

розчавити. Всі мої думки, бажання, плани зникли. Голова була ясна і світла. У моїй голові були лише думки Ари. Вона мовчала, але я знала все, що вона говорить мені. Вона хотіла дитину. Мою дитину. Мою і Олега дитину. Але не любити, не виховати. Ара хотіла жертву.

Моя дитина повинна стати жертвою її богам, щоб вона змогла завагітніти. Я чітко зрозуміла це. Віра, не питайте мене як. Просто запитайте у Олега, хто така Наташа Тихонова і чому вона загинула на операційному столі. У мене зараз сім'я, чоловік, дитина і бізнес, я давно не бачилася з Олегом, але вчора подруга з клініки подзвонила мені і розповіла про Вас. Віра, біжіть від них. Ці троє: Олег, Аріна та Анатолій — страшні люди. Я їх боюся і хочу попередити Вас, тримайтеся від них подалі.

Віра закрила двері за Ларисою і сіла на підлогу. Через хвилин сорок у двері подзвонили. Насилу піднявшись, Віра глянула в око і відкрила двері. Там стояли двоє. Двоє з трьох.

Глава 10

Олег завжди був морально слабкий і дуже залежний. У дитинстві він боявся засмутити маму і бабусю, в школі засмутити класну керівницю, в інституті — старосту і декана, а пізніше розлютити дружину. Олег був м'яким, слабохарактерним і дуже мінливим.

Він намагався вибрати дівчат м'якше і значно молодше, і чим старше він ставав, тим молодше були його супутниці. Поруч зі скромними і тихими сірими мишками він був мачо, красень-чоловік впевнений в собі на всі сто. Лише одного разу в житті він помилився і пов'язав себе з жінкою набагато сильніше, яскравіше, впевненіше, Арою. Вона була зіркою. Вона завжди була зіркою.

Влаштувавшись працювати на фірму до Аріни Петрівни Златих, Олег втратив сон і спокій. Йому приходили видіння, він не міг їсти, пити і жити. І коли йому зовсім хоч в петлю, Аріна спустилася на поверх програмістів і запросила його на каву. Зустрічі з Арою були маною, містикою. Він тону в чорних очах, навіть не розуміючи іноді їх зустрічі були уві сні або наяву.

Аріна Петрівна завжди і скрізь пересувалася з дивним чоловіком, своїм заступником. Сулейман Кайсаров був тінню начальниці, її радником і правою рукою. У величезній корпорації Златих, яка займала наскільки поверхів елітного офісного будинку, всі знали Сулеймана і боялися не тільки його слова, але і його погляду. Якщо він підходив до чийогось кабінету або викликав до себе, розуміли, що справи погані, що співробітник обдурих або вкрав важливі дані для продажу конкурентам в сфері ІТ. У фірмі всі знали, що за величезну зарплату, бонуси і офіційне працевлаштування потрібно лише дві якості: відданість і професіоналізм.

Олег був єдиною людиною, яка залишалася з Аріною наодинці без її заступника. Вони могли годинами розмовляти про технології, про майбутні виставки та програми. Поступово страх перед владною красунею став поступатися місцем іншим почуттям. Хлопець тепер щоранку заходив до неї з доповіддю, вони пили каву і не могли наговоритися.

Олег і Аріна стояли на паспортному контролі в Борисполі. Прямий рейс Київ — Нью-Йорк затримали на дві години через рясні снігопади, тому вони не поспішаючи вистояли чергу для стандартної процедури перевірки документів, отримали штампи в закордонні паспорти про те, що вони залишають країну, показали відкриті візи і неспішно увійшли в зону дьюті фрі.

Непомітно для себе вони взялися за руки і бродили від бутіка до бутіка в передчутті польоту. Закордонне робоче відрядження так вдало збіглося з Днем закоханих, що Аріна навіть не запитавши Олега, відкрила йому візу і внесла в число доповідачів з Києва. Хлопець був розбурханий, він перший раз летить закордон з дівчиною. Або не дівчиною? Начальницею? А номер? Спільний? Хотілося б спільний. Він відчував, що закохався в начальницю, як хлопчик, хоча ще жодного разу не цілувався з нею і не наважувався запросити на побачення.

Вони бризкали один одного пробниками духів, сміялися над іграшками M&Ms, накупили купу цукерок і влаштувалися в кафе поруч з потрібним виходом до літака.

— Ара, я зараз підійду.

— Ок. що тобі? Кава або пиво?

— Давай пиво і горішки, і бутерброд якийсь, якщо не буде, щось на твій вибір. Їсти хочеться.

— Без проблем.

Коли підійшла офіціантка, Аріна замовила собі капучіно і овочевий салат, а Олегу — пиво, м'ясний салат і пюре з яловичою котлетою.

Брянцев тим часом повернувся туди, де зупинився лише на секунду.

У бутіку Сваровські він пригледів Аріні подарунок, ланцюжок з кулоном. Він настільки захопився вибором, що опритомнів, коли продавець запропонувала допомогу. Вона показала кулони різних кольорів, але Олег вибрав червоне серце у вигляді великого каменю, по краях прикрашеного маленькими білими кристалами. Серце блищало, як ніби було живе, воно горіло і переливалося всіма відтінками червоного, соковитого і криваво-густого. Поки дівчина пакувала подарунок, Олег відчув металевий смак у роті, такий смак він відчував у дитинстві, коли випадав молочний зубок, а дірочка від зуба ще кровила. Обернувшись, Олег зустрівся очима з однією людиною, чий погляд завжди нагадував йому вовчий.

— Я салат майже з'їла, чого ти так довго? До речі, злітну смугу ще чистять, так що встигаємо пообідати і випити вина. Бачиш, на нашому гейті оголошення, що знову затримка на годину.

— Ара, гм, вибач, що питаю, А Сулейман летить з нами? Пробач, з тобою?

— Так. Він завжди літає зі мною. А що таке?

— Я просто не знав, побачив його тут і здивувався.

— Не переживай, це моя тінь і людина, якій я довіряю своє життя. Ти ж знаєш, він був другом і правою рукою мого батька, він врятував мене від розборок і вивіз в Америку. Батько любив його, як сина і довірив йому мене. А я люблю його, як брата і довіряю йому себе.

— Пробач. Ти не повинна виправдовуватися. Я просто запитав.

— Нічого. Ми ж тепер разом. Назавжди. Ти мені приготував подарунок. Не терпиться подивитися, вона пальчиком вказала на упаковку від впізнаваного бренду.

— Блін, сюрприз не вдався, — Олег засмучено протягнув пакет з коробочкою.

— Одягни те, що ти купив.

Олег застебнув ланцюжок і замилювався своєю супутницею. Червоне серце горіло на ідеальній шкірі у вирізі зони декольте. Аріна була ідеальна. Олег мовчав і насолоджувався нею, а вона нахилилася і поцілувала його в знак подяки.

Відрядження в Нью-Йорку тривало на цілий тиждень довше запланованих п'яти днів. Після виставки та конференції по новим технологіям, вже повноцінна пара вирішила злітати в Лос-Анджелес.

Аріна відчувала себе вдома, вона розслаблено відпочивала і гуляла по містах, які стали для неї рідними з самого дитинства на довгі роки. Вона показувала найзатишніші ресторанчики, водила в музеї, бронювала номери в самих незвичайних і відокремлених готелях з шикарними видами.

Олег втратив голову і від Америки і від Ари.

— Я хочу одружитися на тобі.

— Я знаю, Олег. Я вже вибрала дату. 28 травня — субота. Сподіваюся, ти не проти, буде багато людей, я вже забронювала ІнтерКонтиненталь. Я дуже хочу дітей, але щоб все було офіційно.

Хлопець кивав і погоджувався, він хотів Аріну, любив її і розумів, як йому пощастило, що така жінка буде його дружиною.

— Олег, я довго вивчала твоє минуле і твоїх родичів, я знаю про стан твого здоров'я і групу крові. Не бійся і не переживай, просто зрозумій, мені і моїй, пробач, нашій майбутній дитині необхідний здоровий батько з бездоганною репутацією і здоров'ям. Ти-ідеальна кандидатура. По-перше, я тебе люблю, а по-друге, у тебе дуже шанована і аристократична сім'я. Твої предки були знатного роду художників Серебрянцевих, які з століття в століття малювали ікони, портрети і пейзажі при самих знатних правителях нашої держави.

Твоя родичка, єдина вціліла в смутні часи революції, вона змінила прізвище вашого роду на Брянцеву і її дивом не розстріляли, залишивши служити кухаркою при Тимчасовому уряді.

Кмітлива тітка побачила в кабінеті гору художніх шедеврів і підказала неосвіченій верхівці, яка складалася з черні, п'яні і рвані, що ці полотна коштують великих грошей і закордоном у Франції, наприклад, є цінителі, готові купити награване за великі гроші.

Так з'явилася Агата Брянцева, перша у вашому роді, скупниця краденого і торгашка контрабандою. Вона відправляє надбання нації закордон, привозячи звідти подарунки для коханок комісарів у вигляді панчіх і духів. В один з вояжів вона залишилася у Франції, загубившись назавжди для червоної чуми. Агата дожила до вісімдесяти років, і закінчила своє життя десть біля Леона.

Говорили, що вона до самої смерті пила вино, курила цигарки і лаялася французькою, як справжній матрос. До речі, все своє майно, а саме, кілька виноградників, два будинки і вино марки "Femme révolution", яке виробляється виключно з її винограду, вона заповіла своїм двом дочкам, яких вона залишила на піклування своїх вірних друзів в глухому селі. Твої бабусі рано пішли працювати, вони боялися розстрілу або заслання в Сибір або Казахстан за контакти або родинні зв'язки з матір'ю злочинницею-втікачем, тому знищили всі документи, які змогли знайти. Отримавши нові документи, вони викреслили свою матір назавжди. Твій батько нічого не знає ні про свою знамениту бабку, ні про ваше аристократичне походження, ні про величезний спадок у Франції.

Олег, здавалося, не дихав. Він слухав Ару зачаровано і з великим інтересом. Він ще не вірив у неймовірну історію, думаючи, що це чергова казка або вигадана історія.

Але пізніше сам переконався, все, що говорить Аріна Златих — чиста правда.

Повернувшись до Києва, насамперед Олег запросив наречену познайомитися з матір'ю, батьком і бабусею. Кращого друга Толіка він теж покликав, щоб запросити на роль свідка нареченого.

Мати і бабуса все ще плакали від щастя, а батько, надівши окуляри, вивчав документи на дім у Франції, свідоцтва, документи, завірені нотаріусами і приналежність до стародавнього роду Серебрянцевих.

— За найкрасивішу дівчину в світі! — Анатолій підняв свій келих з шампанським.

— Гей, друже — це мій тост, — Олег дружельюбно грюкнув майбутнього шафера по плечу.

Аріна засміялася і кивком голови подякувала тостуючому.

Глава 11

Віра ривком відкрила двері після третьої трелі дзвінка. На порозі стояли двоє людей, яких вона хотіла бачити найменше на світі.

— Анатолію Івановичу, Аріна Петрівна, добрий вечір, чим можу допомогти?

— Віра, добрий вечір, ми можемо до тебе увійти? — Аріна посміхнулася так щиро і по-доброму, що дівчина рівно на секунду повірила в теплоту почуттів цієї жінки.

— Я, чесно кажучи, дуже втомилася, вибачте, але мені треба відпочити. Анатолію Івановичу, Ви ж знаєте, Ви самі рекомендували мені спокій і здоровий сон.

— Так, Вірочка, зрозуміло. Ми з Аріною Петрівною турбуємося про твоє здоров'я і вирішили відвідати тебе вдома.

— Дякую, все нормально. Можна я буду відпочивати?

Дівчина хотіла закрити двері, але її очі лише на секунду зустрілися з чорними бездонними озерами, здавалося, що у Аріни немає зіниць, білків очей, лише два темних провали. Вона миттєво відчула, що падає, глибоко вниз, в колодязь або прірву на краю світу, де сходяться у вічному рівному бою сили добра і зла для підтримки балансу Всесвіту. Дві внутрішні змії ожили і зашипіли одна на одну.

Віра відчинила двері ширше і запросила гостей в кухню. Забувши запропонувати гостям чай, каву і присісти, вона сама важко опустила на стілець.

Непрохані гості залишилися стояти, Аріна підійшла до вікна і виглянула у двір, доктор підійшов до Віри і звичним жестом, почав вимірювати пульс, засікаючи час по секундній стрілці.

— Вірочка, у тебе невелика аритмія, не можна так нервувати і переживати, все буде добре. Тобі треба попити заспокійливе. Тобі виписати рецепт?

— В мене є валер'янка.

Анатолій Іванович засміявся.

— Ну це ж бабусина аптечка. Ти що, науково доведено, що вона не допомагає, а лише накопичується в організмі, ефект плацебо. Це те, що тобі внушають, а ти цьому віриш, хоча насправді все по-іншому. Ось тобі рецепт, хороші, сучасні ліки, виготовляються в Німеччині. Я сам іноді приймаю, коли необхідно заспокоїтися після стресу.

— А у мене стрес?

— Звичайно.

Аріна якось дивно подивилася на супутника і той схаменувся.

— Я радий, що з тобою все добре. І так, до тебе зараз приходила Лариса Білозерська. Що вона тобі казала?

Дівчина сіпнулася як від слабого удару струмом. Віра так злякалася питання, що у неї застукали зуби.

— Ніхто до мене не приходив. Я цілий день лежу.

— Дивно, а ми бачили, як вона виходила з під'їзду.

— Ви що стежите за мною? — стратегія нападу була не її коником. Замість того, щоб приперти двома питаннями відвідувачів до стінки, Вірочка проямлила фразу і сама злякалася своєї зухвалості.

Аріна розсміялася щиро і дзвінко, вперше подавши голос з моменту візиту.

— Дитинко, мені не треба стежити за тобою. Я знаю все. Про що ти

думаєш, чого боїшся, про що мрієш. Ляля прийшла розповісти про мене чергову гидоту. Вона намагалася розповісти Олегу, що я винна в смерті якоїсь його попередньої коханки. Потім бігала по всьому Києву і дізнавалася, де можна терміново зробити аборт від мого чоловіка.

Олег дав мені слово, що це востаннє. Він дав їй грошей на салон краси, домовився в банку про безстрокову кредитну лінію і взяв з неї обіцянку, що вона більше ніколи не з'явиться в нашому житті. Але потім з'явилася ти, я побачила, що моєму чоловікові стало легше, він розважається з тобою і відчуває себе знову молодим і завзятим. У нас з ним налагодилися відносини, ми перестали сваритися і дорікати один одного. Життя знову стало як колись. Але тут ти понесла від нього і Толік допоміг нам усім: тобі, Олегу і мені вирішити цю проблему.

Погляд її потеплішав, вона глянула на доктора зовсім по-іншому, немов весняна земля, яка дихає після снігу і льоду, відтанула, і бажає озеленити, виростити, нагодувати людей. Енергія хвилиною теплоти огорнула кухню. За частку секунди Віра стала свідком німої сцени прояву любові. Аріна продовжила говорити:

— Вірочка, я дозволила тобі бути з моїм чоловіком, тому що ти потрібна йому, сіренька, маленька і тиха. Вважай себе співробітником нашої сім'ї, людиною, яка надає послуги психотерапевта, наприклад, або тренера з духовних практик. Поруч з тобою він стає хоробрим і рішучим. Справжнім чоловіком. Але не треба збирати плітки про всіх його колишніх. Анатолій Іванович вже звільнив співробітницю, яка передавала чутки Ларисі. Тому не треба нічого дізнаватися, з'ясовувати і допитувати. Ти мене розумієш?

Віра кивнула. Серце билось набагато повільніше, але кожен удар був такої сили, що їй здавалося, грудна клітка ось-ось трісне. Болю не було. Тільки бум, бум, бум всередині, під шиєю і до самого шлунка. Серце роздулося до гігантських розмірів і зараз руйнує все, що трапляється на шляху, як екскаватор з куля-бабою для знесення будинків.

— Олегу нічого не треба говорити, про те, що ми приходили, добре? А то він буде переживати. Ти ж його любиш, вірно? Знаю, що любиш. І ще, у мене для нього є радісна новина. Я — вагітна. Термін ранній, але все добре. Тому прошу тебе, будь мудрою дівчинкою, побережи себе і мого чоловіка, не роби йому нерви, він скоро вперше стане батьком. А я буду берегти себе і нашого малюка.

Ара погладила абсолютно плоский живіт і ніжно посміхнулася доктору.

Як вони вийшли і закрили за собою двері, Віра не чула. Скільки часу вона сиділа на кухні, невідомо, але прокинулася від того, що хтось хапає її за плече і трясє і кричить її ім'я.

Глава 12

Більше всього на світі Толик не любив розмов про свою сім'ю. Анатолій Іванович Тихомиров, головний лікар і співзасновник однієї з найкращих клінік в центрі Києва ретельно приховував своє походження і старанно ховав сімейні скелети в шафі.

Його мати була жінкою вітряною і охочою до любові чоловіків з самої юності. Перший чоловік і батько двох старших дівчаток Іван Тихомиров був чоловік бідний, дурнуватий, але працьовитий.

У запоях він був рідко, дружину не бив, тещу і тестя матюкав, але з великою повагою. Сім'я жила на межі бідності і середнього класу, тому мати завжди згадувала першого чоловіка, як головного чоловіка її жіття.

На заводі транспортного машинобудування, де працював Іван сталася НП. Пожежа в одному з цехів забрала життя кількох людей, у тому числі одним з очманілих від диму був Іван Тихомиров. Зоя Тихомирова сумувала кілька місяців, а потім активно почала влаштовувати особисте життя. На жаль, в налаштуванні стався збій і замість одного нормального чоловіка, Зоя через кілька років зібрала навколо себе багато недолугих товаришів по чарці.

Зоя частенько домовлялася про аборти з місцевим гінекологом, таким же любителем випити. Тихомирова зметикувала, що в суворі радянські часи аборт був громадським осудом, особливо якщо він робився від одруженого партпрацівника. А для того, щоб про маленьку неприємності ніхто не дізнався, необхідно робити це не в

клініці, а вдома, за нехилі гроші 100 рублів.

Кілька місяців вона і чорний гінеколог каталися, як сир в маслі. Підпільний абортарій працював, як годинник. По сарафанному радіо до них дзвонили і записувалися на процедуру. Вдень лиха парочка пила гірку, а пізніше, проспавшись, виходила різати і латати. Зоя стала асистувати, подавати, кип'ятити і дезінфікувати інструменти.

Але в одну ніч вони втратили все. Пацієнтка померла прямо у них на столі, обладнаному під гінекологічний стілець. У ще п'яного гінеколога здригнулася рука, мабуть почався тремор, він резонував занадто сильно і глибоко, молода дівчинка померла від больового шоку і втрати крові миттєво. Приїхала швидка, потім майже відразу міліція.

Гінекологу дали двадцять років суворого режиму, де він практично відразу помер. В Дніпропетровську говорили, що чорному гінекологу "допомогли" померти самі зеки, але правда це чи ні, досі невідомо. Зої Тихомировій дали вісім років загального режиму. Загибла дівчинка виявилася неповнолітньою дочкою глави комуністичного осередку, яка завагітніла від свого п'ятдесятирічного вчителя. Учитель теж отримав термін, але який Зоя вже не знала. На зоні вона шила одяг в цеху і поступово відвикала від пияцтва.

Батьки похилого віку не винесли долі дочки-зечки і померли, так і не дочекавшись її повернення. Дочок забрав притулок. А вісім років пролетіли для жінки, як один день.

Несподівано для себе під кінець терміну вона виявилася вагітна. Хто батько жінка так і не впізнала. Але судячи з того, що хлопчик народився міцним, великим і красивим, батько був, як мінімум, гарний собою. Вона спала за сигарети і шоколад відразу з кількома охоронцями, тому в глибині душі сподівалася, що батьком був темний і високий джигіт, чимось схожий на її улюбленого індійського актора.

На жаль, а може і на щастя Анатолій майже не пам'ятав матері. Його завжди виховували, купали, годували і поїли старші сестри.

Мати влаштувалася прибиральницею в магазин, забрала дівчаток з притулку і працювала до самих пологів.

Кілька років Зоя трималася, але потім поступово скотилася туди, звідки не повертаються. У безпробудному пияцтві дні змінювали ночі, тижні накопичувалися в місяці, а потім запорошеними і брудними роками накопичувалися на життєвих полицях спогадів дітей Тихомирових.

Зоя продала батьківську квартиру за борги, купила халупу в яку перевезла дітей. Частину грошей вона пропила, а частину дала дівчаткам на утримання малюка. Сестри швидко обзавелися своїми сім'ями і з'їхали з клопівника від п'яниці — матері. Толіка няньчили по черзі і він років до чотирьох називав обох сестер мамами. Пізніше старша запропонувала його усиновити і він з радістю погодився.

На похорон матері вони прийшли двома сім'ями: старша з чоловіком, новонародженим сином і Толіком. Молодша була з чоловіком і його матір'ю. Вони купили просту труну, помолилися і проводили Зою в останню путь.

Толік з відзнакою закінчив школу і захотів вступати в медичний в Києві. Сестри переживали, але забороняти не стали, на вокзал проводжали разом, як завжди, двома сім'ями.

Глава 13

— Віруша! Вірочка! Що з тобою? Тобі погано? Я примчав, дивлюся двері відчинені, світло на кухні горить, ти за столом, підбіг, голова на руках лежить. Господи, як я злякався. Віра, твою дивізію, як я злякався! Я вже думав, що ти не дихаєш, дурочка, налякала мене.

Віра розліпила очі і підняла голову. Олег тряс її за плече і намагався змусити піднятися.

— Дівчинка моя, я поки по цих чортових пробках до тебе доїхав, думав з розуму зійду. Чому ти не береш телефон? Пішли на диван. Вставай, ось так, потихеньку. Давай я Толіку подзвоню, дізнаюся, чому тобі погано.

— Не треба. Олег, будь ласка, прошу тебе, тільки не йому. Не переймайся.

У Віри побіліли губи. Вона від страху стиснулася на дивані, як побита тварина.

— Що таке? Що сталося? Ти мені можеш все нормально пояснити?

— А ти мені?

— Що я повинен тобі пояснювати? Чому я три дні був у відрядженні?

— Не бреш. Ти не був ні в яких відрядженнях.

— Ти що, дура, Віра? Тобі квитки і позначки в паспорті показати?

Віра плескала очима, вся її рішучість розірвати з Олегом раз і назавжди знову випарувалася.

— Віруш, я не розумію, що трапилося? Приземлився, набрав тебе, ти мені про мою дружину, про лікарню, потім трубку кинула. Я до тебе додзвонитися не міг. Поки багаж забрав, поки з Бориспіля дістався в офіс, підписав документи, відправив листи, дзвоню-зв'язку немає, поки до тебе доїхав водія свого обматюкав, застрягли в пробці на мосту на дві години.

Віра розповіла про візит Лариси і про те, що Білозерська все їй відкрила, загадкову смерть Наташі, вагітність Лариси, ненормальне бажання законної дружини Олега бути присутнім при абортах коханок, і нарешті, Віра розповіла про дивний візит Аріни і Анатолія Івановича до неї додому і про те, що Ара — вагітна.

Олег слухав дуже уважно, а потім, розсміявся. Він встав, дістав чашку з червоними півнями, включив кавоварку і підійшов до вікна.

— Мила моя, ти зараз серйозно? Ти реально сподіваєшся на те, що я, втомлений як собака, що мчав до тебе по довбаних пробках, буду вислуховувати цю маячню сивої кобили в місячну ніч? Навіщо ти мені брешеш? Де ти це почула? Хто злив тобі інформацію про моє минуле?

— Я, Олег, я не брешу.

— Що ти приймаєш? Що Толя тобі виписав? Запиваєш ліки винцем? Бавишся вином, так? Ти, що, зовсім, а? Офігіла? Поплутала? Не смій, чуєш, не смій згадувати мою дружину, зрозуміла?

Ось дивись, ось її Інстаграм, ось вона виклала пару годин тому пост і фото, у неї презентація програми в Феєрмонті, там п'ятсот персон і всі бачать Ару, вона записує сторіз ось. Дивись. Я сказав, дивись.

— Я бачу, Олег, не кричи на мене.

— А ось Ляля, вона зараз на Балі. Ось бачиш підпис Лариса Білозерська? Бачиш, на неї Толя підписаний, гад, дивиться на її форми в купальнику. Бачиш останній пост сорок хвилин тому, у них ранок, розумієш, у нас ніч, а у них там ранок. І тепло, і пальми, от зараза, насолоджується океаном.

Віра закинула голову і закрила очі, вона хотіла лише одного, ніколи в житті не знати Олега, його сім'ю, його друзів і знайомих. Дівчина так втомилася, що навіть не могла плакати. Вона не могла поворухнути ні рукою, ні ногою, вона знову була в шапці. У тій самій, з дитинства, тепле хутро кролика лоскотало щоки, захищало від лютого вітру і зігрівало від морозу.

Олег все ще кричав, кава в чашці з вогняними півнями давно охолола, виділяючи смачний, але слабкий аромат. Півні на порцеляні стали такими червоними, як ніби горіли, а замість відкритих дзьобів на їх головах було полум'я.

Олег поклав телефон поруч з Віриною маленькою і худенькою рукою, вона відсмикнула її, як від укусу змії.

— Олег, а хто це?

— Ти, що, дура? Це моя Ляля. У сенсі моя колишня дівчина Лариса Білозерська.

— А, зрозуміла. Просто не впізнала на фото.

З екрану телефону на Віру дивилося абсолютно чуже обличчя людини, якого вона жодного разу в житті не бачила.

Одна змія всередині зашипіла на другу і спробувала напасти, кинувшись вперед чорною блискавкою.

Глава 14

— Чи згодні Ви, Аріна Петрівна Златих, стати дружиною Олега Максимовича Брянцева?

— Так.

— Чи згодні Ви, Олег Максимович Брянцев, взяти за дружину Аріну Петрівну Златих?

— Згоден.

— У такому випадку, дорогі наречені, прошу вас скріпити ваші клятви підписом в реєстраційному документі і обручками. Адже сьогодні ви прийшли сюди з бажанням створити сім'ю, а ці обручки будуть служити символом ваших взаємних обітниць в любові і вірності.

Нехай ваша сім'я буде щасливою, бескінечно молодою і зігрітою променями благодаті. Нехай світло сонця вічно світить у вікна вашого будинку. Нехай негода обходить ваш сімейне вогнище стороною. Адже обручка — це символ нескінченності вашої любові і подружньої вірності.

Дорогі Олег і Аріна, перед обличчям держави і ваших близьких оголошую вас

чоловіком і дружиною! Олег можете поцілувати Аріну!

— А хто цей лисий пасажир за столом, що одним з перших штовхнув тост? Прудкий.

— Це Євдокимов, один з Аріних інвесторів, власник заводів, газет, пароплавів, в 90-ті ще втік до Лондона, рідко тут показується, має статус мецената. Але в основному, прилітає особисто до дуже серйозних людей, ось бачиш, дорогий мій Веніамін Юрійович, цей чортів Євдокимов до Арочки нашої залетів, мабуть хоче через її Панамські рахунки грошиків собі намити і з її азіатськими партнерами познайомитися. Він, зрадник, ще тоді поперек горла нашої влади стояв зі своїми проектами та залученням іноземного капіталу. Хіба нам капітал потрібен? Та ми, патріоти своєї країни, найбагатшої країни в світі, тут свого капіталу дівати нікуди. Загалом, втік цей Євдокимов закордон виблискуючи п'ятами, інакше б застрелили, клянуся святою мадонною, застрелили б, хворобливого.

Депутат Верховної Ради України Віктор Харитонович Пожарський, задоволений промовою, щиро розсміявся, як може розсміятися шістдесятирічний чоловік, що все свідоме життя знаходиться при владі.

Вітя Пожарський займався кар'єрою щільно і пристрасно з самого дитинства. Спочатку він був старостою піонерською організації, в юності головою комсомольського осередку. Навчившись доблесно писати доноси на товаришів по службі і колег, Вітя просувався по кар'єрних сходах із завидною швидкістю і постійністю.

Отримавши заповітне крісло депутата і члена КПРС, Пожарський активно зайнявся політикою і доносами, тим, в чому він був і залишається кращим донині. Після розпаду СРСР він очолив свою ж партію під іншою назвою, активно займаючись політикою і пособництвом у продажу держпортфелів. Заздрісники шепотілися, що зльоту його кар'єри сприяє його нетрадиційна орієнтація, але Віктор лише загадково посміхався і погладжував чорні вуса.

— Правий ти, Віктор Харитонович, всі ці бізнесмени, кровопивці народу. Тільки й думають, як шматок пирога побільше та солодше відкусити. Чи то справа ми, слуги народу, служимо на благо, горимо на роботі, закони для держави приймаємо.

До речі. Треба рабу-офіціанту махнути, що у нас з тобою горілка і чорна ікра в тарілках закінчилася, одна ця червона погань валяється. Це нехай ці, як їх, бізнесмени хоч раз так попрацюють, долі людей наших порішать, тьху, повірішують, ну ти зрозумів, дорогий мій чоловік. Ось тоді я на цих товстосумів чортових подивлюся. Гей, раб, ти чого поплутав! Чого сухо у нас тут, де горілка, прищ? І хліба чорного мені подай. Устриці собі в дупу засунь. Та не бійся, я сьогодні добрий. Ось тобі, за моральну шкоду, збитковий.

Веніамін Юрійович Лапко став депутатом відносно недавно завдяки, власне Віктору Харитоновичу і мільйону доларів США, які він віддав вищезгаданому особисто в руки. Молодий і гарячий Веня, закінчивши зі скрипом Полтавський кооперативний інститут за спеціальністю товарознавство, несподівано отримав дозвіл охолодитися в далекій і найхолоднішій точці Радянського Союзу. На Чукотці. Проводжали всією Полтавою на

потяг до Москви, а звідти в далекі північні краї. Пухкий і низенький Веня ковтав п'яні сльози і благав Владу писати йому раз на тиждень, Влада провівши його на поїзд Полтава — Москва, зрадила йому того ж вечора з його другом по інституту.

Навколо Вені ходили різні чутки, особливо про його казкове багатство і посаду, яку він купив, переїхавши до Києва.

Злі язики стверджували, що Веня одним з перших завіз чукчам спиртне, вимінюючи на цінні шкури і дорогоцінні стада. Остаточо там вкоренившись і організувавши кооператив, Веня налагодив вироблення і продаж шкур і м'яса в Китай і Японію. Жвава торгівля переходила в бартер японських автомобілів і китайської техніки, яка контейнерами йшла в Київ, Москву, Мінськ, Баку, Тбілісі, Ташкент, Алмати та багато інших міст, де працювали партійні слуги народу.

А потім Веня з партнерами вирішив розширити горизонти і зайнятися копалинами. Копалини знайшлися, а ось партнери пропали безвісти.

— Милий, як я втомилася від церемонії і від гостей. Я не відчуваю ніг, розстебни мені корсет, тільки акуратно, будь ласка, а то хребет розсиплеться, — Ара дзвінко розсміялася, не дивлячись на втому. Вона сяяла щастям і любов'ю, її чорні очі горіли двома рідкісними діамантами.

— Улюблена моя, нарешті, всі ці люди поруч з тобою, я ледве витримав, бачити їх поруч з тобою нестерпно. Вони обіймали і цілували тебе, а я сходив з розуму.

— Толік, я тебе кохаю, єдиний мій. Я зроблю все, щоб ми були разом, але ти ж знаєш, для нашої майбутньої дитини потрібен дворянський рід. Я так хочу і значить так буде.

Глава 15

Олег гладив Віру по волоссю і струшував попіл сигарети в блюдо з фруктами біля ліжка. Тонкий фарфор був покритий шаром перлового перламутру, розписні квіти перепліталися з листям і ягодами, а біля обідка стояв Королівський вензель.

Обиватель прийняв би цей цікавий предмет інтер'єру за шедевр, але Олегу, який виріс в сім'ї мистецтвознавців, де батьки читали лекції про культурну спадщину Франції і експонати європейських музеїв в тому числі, варто було кинути лише погляд, щоб зрозуміти, це була підробка. Не перевертаючи блюдо, він знав, що на дні, маленькими літерами вибито.

Він також знав, що будь-яка велика китайська фабрика, копіюючи меблі або посуд, навмисне здійснює огріхи, непомітні для поверхневого огляду. Наприклад, зайвий листочок, рядок або колір, всього на один тон темніше. Авторські права не порушуються, оскільки будь-який адвокат доведе, що це не точна копія, а лише випадковий збіг, тим більше на кожному виробі знизу, де вже немає допитливих очей, вибито назву якогось Ушиваня і обов'язкове made in China.

Олігархи, мільйонери, злочинці в законі, загалом вся урядова верхівка, завжди запрошували його батьків оцінити чергове придбання або порадитися чи варто та чи інша картина, ваза, тарілка або скульптура запитаних мільйонів. Справа була навіть не в жадібності, кожен з них боявся уславитися дурнем серед своїх і купити фуфло.

В Конча-Заспі довго сміялися над олігархом з Сибіру, який через незнання і малоосвіченість в мистецтві, придбав картину французького художника. Вирішивши похвалитися перед сусідами і партнерами, він влаштував грандіозний прийом, на якому власне і з'ясувалося, що оригінал не покидав Лувр і висить там досі, а ось що висить на стіні у Михайла Копитова в рамі з чистого золота залишалося тільки здогадуватися. Причому в тому, що рама — золота, ніхто навіть не сумнівався.

З тих пір купувати оригінали стало справою честі і принципу. Зверталися за порадами до кращих, так батьки Олега Брянцева випадково потрапили в хороми до Перста Златих.

— Максиме, це ж...

— Так, Оля, це одна з корон Маргарити Наваррської, уродженої де Валуа, дочки Генріха другого і Катерини Медічі, королеви Марго. Датується 1575 роком...

— Боже, Максим — це ж реліквія... спадщина Франції, ми повинні...

— Нічого ми не повинні, Оля. Нас звільнили з інституту і музею, скоротили і згорнули наші докторські дисертації, зробили жебраками. На дворі дев'яності. Нам їсти було нічого, згадай, які були важкі часи. Або нагадати, як ми з тобою тоді черевики клеїли і придавлювали енциклопедією Леонардо да Вінчі.

— Але, Макс..

— Оль, дивись, як перепаяні дужки, як потемніли від часу камені, дивись, як вдавлений Центральний Червоний рубін. Мабуть, він випадав і його закріплювали кілька разів. А дивись скільки подряпин зсередини, реставрувати такий шедевр — честь, дивись сюди..

— Ну що, милий чоловіче, справжня-то корона? Я для дочки хочу, Арочки. Притарабанив мені один злодій, знатна людина, шанований крадій в нашому світі.

Я йому життя врятував, авансом так би мовити, дав за нього слово. Його напівживого з землі при мені дістали, він ще брудом з тиждень харкався. Так ось, дізнався, шельма, що у Арочки день народження сьогодні, свято у мене. Подарунок приніс, сказав в Парижі у якогось таємного колекціонера в маєтку з сейфа умикнув. Я за вами послав, щоб відповіли, хороший подарунок Ари?

— Ххххорош, дуже хороший, — Максим і Оля злякано тримали корону чотирма руками.

— Це Оригінал, справжня корона королеви Марго, історичний шедевр, його місце в музеї... ну або на голові вашої дочки, — Оля вчасно схаменулася і посміхнулася, — до речі, зі святом Вас, з іменинницею, можете дарувати сьогодні і не сумніватися.

— Дякую, красуня на доброму слові, ось тільки дочка далеко, поки не зі мною, прилетить, я їй подарую. Королева носила, кажеш, що ж не підвів, шельма.

Дивлячись на корону нареченої на весіллі власного сина, постарілі, розлучені, але все такі ж дружні, інтелігентні і мудрі Максим і Ольга переглянулися і промовчали.

Олег загасив цигарку об стигле яблуко і глянув на Віру. Її голова лежала у нього на грудях, очі були закриті. Її тихе, ледь вловиме дихання і стукіт його серця, гучний і наполегливий, що віддає аритмією.

— Олeж, у тебе так сильно серце стукає. Нeнaчe щoсь рoзпoвiдaє aбeткoю Мoрзe. Тoчкa. Тирe. Тoчкa.

— Кoтик, чтo ти мeлeш. Нe чуди. Якa щe aбeткa.

— Милий, прo щo ти думaeш? Вeсь вeчiр мoвчиш, нe гoвoриш зi мнoю.

— Слухай, чeрeз пaру мiсцяцiв Нoвий рiк, хoчу тoбi мaшину пoдaрувaти.

— Олeжeк! Кoхaний! Я мрiялa прo влaснe aвтo з дитинствa. Будь-якe, гoлoвнe, щoб чeрвoнe! Ну цe ж тaк дoрoгo! — Вiрa схoпилaся i зaлaмaлa рyки.

Олeг рoзсмiявся i пoхитaв гoлoвoю.

— Ну ви-бaби, звичaйнo, дурoчки. Чeрвoнeнькy їй. A якщo я тoбi Лaду пoдaрyю, хeхeхe.... Кoрoтшe, у мeнe нa фiрмi знижкa oфoрмлeнa, ми з сaлoнoм тiснo спiвпрaцyoмo, oсь зa oстaнню yгoду зaпpoсили мeнe aвтo в пoдaрyнoк сoбi вибpaти, як бoнyс.

Вiрa сялa, як нaчищeний сaмoвaр. Вoнa зiскoчилa з лiжкa, нaкинулa нa плeчi бiлий хaлaт i нaспiвyючи пiсню, пoбiглa нa кyхню вaрити кaвy.

— Вiрyнчик... Чyєш...

Вoнa вимкнyлa вoдy i нaпpужилaся, стиснyвши рyки в кyлaки. Дiвчинa знaлa, щo вiн нiкoли нe нaзивaє їй пo iмeнi i дyжe рiдкo, кoли хoчe скaзaти щoсь пoгaнe. Вiрyнчикoм вiн нe нaзивaв їй нiкoли. Вoнa стoялa, бoячись пoвoрyхнyтиcя.

— Вiрyнчик, Aрa — вaгiтнa. Їй скoрo нaрoджyвaти, я тoбi нe гoвoрив. Бoявсь нaврoчити. Уявляєш, я скoрo бyдy бaтькoм. У пepший рaз в життi. Гoспoди, я мрiяв прo цe вce життя. Скoрo з'яв'ятьcя мaлeнький Бpянцеv aбo мaлeнькa Бpянцeвa. Aрa щaсливa хoдить. Дo рeчi, цe вoнa зaпpoпoнyвaлa тoбi aвтo взяти, я б нe здoгaдaвcя. Кoтик, чoгo ти мoвчиш, oглyхлa?

Олeг бoсoнiж вийшoв в кyхню, нaкинyвши хaлaт, який кoхaнкa тaк дбaйливo вибиpaлa йoмy в Зaрi. Вiрa стoялa i cпocтepiгaлa, як їй мaхaє y вiкнo Нaтaшa, нaйпepшa дiвчинa Олeгa, якa кiлькa рoкiв тoмy пoмepлa пiд чaс aбopтy. Вiрa нiкoли нe бaчилa Нaтaшy, нe знaлa, як вoнa виглядaє, aлe знaлa, щo цe вoнa. Нaвкoлo нeї пo кoлy пoвзaли двi чopнi змii, a пoтiм кoжнa зaпoвзлa пoкiйницi пiд штaнини пpaвopуч i лiвopуч.

Глaвa 16

Вiкa Вoлoх, зaвжди кpасивa, гaлaсливa i тoчнa з'явилaся y Вiри вдoмa рiвнo o вoсьмiй paнкy.

— Дoрoгa, дoбpoгo paнкy. Знaлa, щo ти нe бyдeш cпaти вcy нiч, тoмy пpийхaлa cьoгoднi, як oбiцялa o вoсьмiй paнкy.

— Вiкyсь, дякyю. Aлe paнo тaк, мaбyть o шocтiй встaлa. Пpобaч, бyдь-лaскa. Я нe хoтiлa...

— Тaк, пpипиняємo нити, вибaчaтиcя i мимлити. Я тaк i зpoзyмiлa, щo твiй тeбe вчopa дoвiв, рaз ти мeнe пoпpoсилa пpийхaти. Тiльки знaeш щo? Шyрyй в дyш, i бaжaнo пiсля oблийcя хoлoднoю вoдoю, як я вчилa. Я зpoблy тoбi зeлeний, китaйський, листoвий. Нiякoї кaви. Я ж бaчy, глyшилa кaвy i винo вcy нiч, шкiрa i кoлiр oбличчя тaкoгo ж кoльoрy, як якщo змiшaти цi двa нaпoї. Кyпилa твoї yлюблeнi кeкcи, зapaз

поснідаємо і підемо розмовляти.

Віра сиділа, підібгавши ноги і маленькими ковтками пила чай. Віка з боєм дивилася на ключиці, що стирчали з халата і силою змусила проковтнути половину кексу, пригрозивши покинути квартиру.

Випивши гарячий напій, Віра почала ділитися своїм горем.

— Олег хоче подарувати мені машину.

— І?

Вікторія запитально підняла брову, розуміючи, що цим не закінчиться.

— Його дружина — вагітна. Аріна чекає дитину. Повинна ось-ось народити. А Олег приховував це від мене стільки місяців, я думала, після того, що сталося у нас з ним все налагодилося. Я не бачила його дружину так давно. Вже й забула про цю всю неприємну історію. І він теж не згадував. Ми навіть з ним стільки країн встигли облітати. Я думала, що він охолов, збирається від неї йти. А він просто боявся наврочити. Боявся. Наврочити.

Віра в істеричі потягнулася за Вікіною пачкою сигарет, потім згадала, що не курить і дістала пляшку вина.

— Так, мила, дев'ять ранку. Ти зовсім? А ну вставай, пішли в спальню, тим більше ти не спала всю ніч, яке вино.

— Вікуша, спасибі, що ти у мене є, — ледь голова Віри торкнулася подушки, її ніби відключили від системи живлення, як лампу.

Віка дістала свій Мак, сіла на кухні і попиваючи чай, перевіряла готовність дизайн проекту чергового клієнта, вносила поправки і коригування.

Ближче до обіду Віра прокинулася, пішла на кухню попити води, побачила Віку, що працює за кухонним столом, здивувалася, потім згадала. Все. І знову залилася гіркими сльозами.

— Віка, це не сон. Це було вчора. Це не сон, розумієш, вона вагітна і він щасливий. А я — самотня і безплідна, після абортів, після нього. Він змусив мене це зробити. Вона — вагітна, а я — безплідна.

Сльози котилися по сірому худому обличчю градом, блякле волосся, сірі очі. Віка дивилася на подругу, яка ще кілька років тому пишила здоров'ям, як рум'яний пиріжок, посміхалася і приваблювала всіх навколо. Вона часто посміхалася і співрозмовник не міг не посміхнутися у відповідь.

Віка на хвилину подумала, що хтось або щось висмоктує з Віри молодість і красу, але швидко зі страхом відігнала цю думку.

Вона змусила горе-коханку випити склянку холодної води, посадила на стілець і жорстко сказала:

— Так, зберися, ганчірка. Тобі скільки? П'ятнадцять, шістнадцять, сімнадцять? Тобі вже третій десяток. Ти — доросла жінка, яка заробляє собі на життя. Тебе силком примушували спати з ним? Жити з ним? Бути його коханкою? Ні. Це твій вибір, твоє рішення. Хто тебе просив робити аборт? Олег? З пістолетом біля скроні? Або ножом у горла? Теж ні. На аборт ти записалася сама, прийшла сама і підписала папери сама.

Чому ти не подзвонила мені? Тому що знала, я буду тебе відмовляти і переконувати залишити дитину. Ти вирішила і за дитину і за себе. Тепер ти страждаєш, що його законна дружина — вагітна і він радий. Віра, ти себе чуєш? Ти спиш з ним майже два роки, наївно вважаючи, що він не спить зі своєю дружиною? Ти звалилася з місяця?

Віра перестала плакати. Істерика Закінчилася. Холодна вода охолодила розум і повернула розсудливість. Дівчина зітхнула і знизала плечима.

— Ти-права, кожне слово правда. Я винна, що не пішла відразу, коли дізналася, що він одружений. Але зрозумій, в хвилини близькості він такий ніжний, він так уважний, він пестить і любить мене, мені хочеться вірити, що він в один прекрасний день піде від дружини до мене...

— Вірити їй хочеться, Вірчик, що ж ти всім віриш, ти ж розумієш, що він ніколи не піде від неї, він може піти від тебе до іншої коханки, але руйнувати сімейний бізнес, капітал, майно, а тепер ще й ділити дитину. Дорога моя, при всій повазі до тебе, жодна коханка цього не варта.

Віра понуро кивнула і взялася за голову. Вона хиталася на стільці з боку в бік, потім почала стукати зубами. Віка дбайливо накинула халат, який лежав на другому стільці. Його халат, його запах парфуму, сигарет, Віру пересмикнуло від тремтіння, і вона запахнула халат сильніше.

— Вік, що мені робити?

— Розлучатися з одруженим коханцем. Або ти будеш до старості з ним? Хочеш бути старою коханкою, яка чекала-чекала розлучення і померла від старості?

Віра посміхалася крізь сльози. Вона майже зважилася на страшне, але телефон продзвонив смс-кою: котик, буду через сорок хвилин, приготуй пожерти.

— Вік, я це...

— Та зрозуміла, зрозуміла я. Розлучитися ви зможете тільки якщо він тебе кине. Добре, хоч ноут взяла, попрацювала поки ти дрихла. До речі, у тебе там проект не завершений, у шефа питання, сядь доробити по свободі, я тебе прикрию.

— Ти — щастя, ти знаєш?

— Знаю, звичайно. Добре, що я вчасно про себе це зрозуміла, — Віка зітхнула, — може і ти колись зрозумієш і почнеш поважати себе, а може і любити.

Глава 17

Подарунок Віра прийняла з щенячої радістю і собачої вдячності.

— Моя! Особиста, Олеж, любов моя, спасибі! Господи, яка вона шикарна, неймовірна, я навіть мріяти про таку не могла. Спасибі, дорогий!

Олег спішно привітав коханку, вручив ключі і пославшись на справи, бігом побіг до своєї машини.

Червона, як пожежа вечірнього сонця, з відполірованими боками і зухвало сріблястими дисками, агресивна і дорога, вона прирученим хижакom чекала свою володарку, законну господиню. Папка з документами, страховкою і запасними ключами вислизала у Віри з рук. Дівчина сіла в салон і погладила кермо з м'якої шкіри. Всередині пахло, як в дорогому бутіку, життям багатой людини. Віра закрила очі і

відчула на губах смак шампанського і сигарет Олега, вона мрійливо посміхнулася і машинально погладила свій живіт.

Одна змія повернула голову до іншої і відкривши пащу сказала:

— Кльова тачка, вона стоїть зробленого аборту.

Віра відчула, як кожне слово в голові запалюється і згорає, перетворюючись на попіл. Дівчина відкрила водійські двері і вирвала на асфальт.

— О! Нап'ються і за кермо. Ні сорому, ні совісті. А двірник потім за наркоманами і повіями мете, як проклятий. Багатії чортові. З жиру бісителя, щоб ви все подохли.

— Тихіше, Люба. Не кричи, може погано людині. Це дівчина у нас живе в під'їзді, порядна, тиха. Я за нею пияцтва не помічала.

Дві пенсіонерки розмовляли біля під'їзду, поки Віра в холодному поту закривала свій подарунок автоматичним ключем і повзла до будинку.

— Добрий день, мене Віра звать. Ви мене вибачте, будь ласка, я отруїлася вчора, треба ще ліки випити. Я зараз відром води все змию. Вибачте ще раз.

— Здрастуйте, Віра. Мене Тамара Іванівна звать, а це Люба, наш домком.

— Ага, Змиє вона гляди.

Віра розвела пару крапель миючого засобу у відрі з гарячою водою і спустилася у двір. Сусідок вже не було, але вона бачила, що Люба пильно спостерігає через фіранки на першому поверсі. Віра змила весь бруд і з полегшенням піднялася до себе в квартиру.

Намагаючись гнати думки про Олега, про Аріну на зносінах і про аборт, що так недоречно затьмарив урочистий момент, Віра подзвонила подрузі і запросила її відзначити подарунок.

Віка привезла в подарунок м'яку автомобільну подушку на заднє сидіння у вигляді мультяшного героя Блискавки Макквіна.

— Ну що, Вірунчик, ні цвяха, ні жезла!

Обидві реготали весь вечір, наїлися тістечок і цукерок, а в кінці імпровізованого свята, Віра сказала, що відвезе Віку додому сама. Після аргументів про порожні нічні вулиці і близький маршрут в п'ятнадцять хвилин, Віка здалася і пішла збиратися.

Попрощавшись біля Вікиного під'їзду і клятвено обіцяючи відписатися смскою після прибуття, Віра впевнено натиснула в навігаторі маршрут до одного з будинків в районі Конча-Заспи.

Вимкнувши радіо, Віра котила вночі по порожніх вулицях міста, виїхавши на шосе, вона відкрила вікно і слухала шум дороги і швидкості. Мотор бурчав. Її хижачка корилася їй, Віра відчувала себе такою сильною і всемогутньою, як ніколи в житті. Вона вперше відчула безмежну свободу і владу над своєю долею. Підкативши до КПП житлового селища, дівчина пред'явила охоронцеві пропуск, який у неї зберігався з часів оформлення дизайну будинку її майбутнього коханця. Вона бувала тут багато разів до тих пір, поки відносини з клієнтом Брянцевим перестали бути діловими. Охоронець кивнув і пропустив, так як в Києві, де зустрічі можуть призначатися в будь-який час доби, нічним візитом нікого вже не здивуєш.

Віра підкотила до знайомого паркану і вимкнула мотор. Накинувши капюшон, вона обійшла будинок з іншого боку, де вікна були видні прямо з вулиці. Електричне світло заливало величезну вітальню на першому поверсі. Деталі інтер'єру різали очі від болю спогадів. Віра продумала кожну деталь до дрібниць. Камін талановито обіграний камінною полицею створював затишок, низенький дубовий столик і два глибоких крісла, які Віра замовила у Франції, знаючи ніжну прихильність клієнта до цієї країни. Далі чотири картини маслом, різні але все в одному стилі, що зображують чотири пори року в особі дитини, юної, зрілої і старої жінки.

Віра жадібно ковзала невидячими очима, знаючи, що там за рогом білосніжний шкіряний італійський диван на гнутих ніжках з червоного дерева, стільці з горіха з шовковою оббивкою і стіл, великий стіл для гостей, де ж стіл? А он, відсунутий до скляної стіни, з видом на внутрішній сад.

Олег босоніж з двома келихами спускався по сходах з другого поверху, за ним зі сміхом спускався Анатолій Іванович, утримуючи в руках піднос з рожевим тортом.

Вони пройшли до столу і поставивши келихи і торт, згорнули в кухню.

Віра стояла в капюшоні, в темряві, спостерігаючи, як двоє чоловіків-друзів спритно і швидко накривають стіл, виймаючи з холодильника тарілки з закусками, пляшки і фрукти.

Вони періодично підливали один одному вино, сміялися і поглядали на сходи.

Вона спускалася зверху, як справжня королева. Плавна ступаючи по сходах, Ара м'яко гладила маленькою ногою кожну сходинку, її рухи були неспішні і сповнені величі. Тонка рука ковзала по перилах, а друга ніжно рухалася по великому животу. Сукня не приховувала останні тижні, а навпаки підкреслювала особливе становище.

Аріна виглядала щасливою і умиротвореною, в ній щось змінилося, і Віра відчувала цю божевільну енергію навіть крізь стіни і вікна. Сходами спускався хтось четвертий, витерши затуманені очі, дівчина ніяк не могла роздивитися гостю. Але наздогнавши Ару, жінка обійняла її, а потім поцілувала підійшовшого до неї Анатолія. Гостя повернулася обличчям до вікна і Віра побачила ту, хто приходив до неї в квартиру, назвавшись Ларисою Білозерською.

Жестами чоловіки запросили дам до столу. Анатолій жартівливо вручив Арі торт з кремовими трояндами, очевидно демонструючи, що всі присутні вже знають, що буде дівчинка. Аріна взяла одну троянду рукою і з видимим задоволенням відкусила крем, компанія вибухнула заливистим веселощами і оплесками.

Проковтнувши троянду, Ара підійшла до вікна і встала прямо навпроти Віри. Дівчина позадкував, хоча між ними був паркан і непроглядна темрява. Ара стояла в променях світла, одухотворена і гармонійна, вона посміхалася темряві за вікном, а потім раптово помахала рукою, як ніби побачила добру знайому.

Глава 18

Віра на напівзігнутих ногах дійшла до машини. Почався неприємний дрібний дощ, який буквально за лічені хвилини перетворився на зливу. Вона дістала ключ з кишені вітровки, але він вислизнув з мокрої долоні і впав кудись в бруд. Злива застеляла все на

відстані витягнутої руки, Віра нахилилася і почала нишпорити по розмоклому місиву.

Дівчина дістала телефон, щоб підсвітити лише на секунду, але поки вона вводила чотири нещасливих цифри, пристрій, не розрахований на таку підвищену вологість, блимнув світлом і м'яко відключився.

Деся в паралельному всесвіті в будинках горіло світло, життя неспішно йшло своєю чергою, люди вечеряли, приймали душ, відпочивали в теплому і м'якому ліжку, слухаючи, як дощ барабанить по даху. А зовсім поруч на одній з доріг елітного селища під дощем і в грязі стояла нещасна, нікому не потрібна дівчина, промочена до нитки і близька до божевілля.

Ключа не було. Віра піднялася, щоб розім'яти затеклі ноги, під правою ногою щось тріснуло. Тремтячою рукою, не звертаючи уваги на крижану воду, яка шмагала її великими краплями по щоках, як ляпасами, вона підняла, вимазаний брудом і глиною, ключ. Пластик тріснув в декількох місцях, кнопка розблокування авто мляво провалилася.

— Ну давай же, давай, миленький, працюй. Давай. Відкривай.

Віра, здавалося зараз розламає ключ повністю, вона стискала била, намагалася струсити, як ніби робила штучне дихання вмираючому. Плакати не було сил. Їй хотілося в туалет, від холоду руки стали крижаними і дерев'яними. У якийсь момент пальці перестали гнутися і ключ знову впав на землю.

Віра кішкою підняла шматочок млявого пластика з елітною емблемою, не давши знову загубитися і закричала, здавивши двома руками.

— Сука, відкривайся, сука!

Вогник всередині авто вітально блимнув і Віра почула самий довгоочікуваний звук в світі. Вона відкрила водійські двері з такою силою, що машина хитнулася.

Сівши на сидіння, Віра врубила грубку на всю потужність. Тепло увірвалося і пахнуло в обличчя запахом нагрітого салону. П'ять хвилин вона сиділа в тиші, закривши очі і відновлюючи дихання. Руки трохи відтанули і почали згинатися, в пальцях закололо. Вона витерла руки об вітровку. Сині нігті набували природний відтінок, в салоні неприємно запахло заприлою білизною. Одяг все ще наскрізь мокрий став підсихати прямо на тілі і випромінював аромат рушника, який забули на кілька днів в сумці після басейну.

Віра дістала телефон і поклала обсохнути на приладову панель, він все ще не включався. Вона не пам'ятала дороги назад і навіть не уявляла, як добереться додому.

Набравши повні легені повітря, нещасна дівчина натиснула мокрим носком на педаль газу, кросівки стояли на килимку біля сусіднього крісла, набряклі, як тропічні жаби, під ними були дві великі калюжі, тому Віра вирішила, що шкарпетки на ногах висохнуть швидше і роззулася.

Її хижачка заурчала, вітаючи господиню, яка захотіла на ніч пригод, і покотила до головного виїзду.

Опинившись на шосе, Віра зрозуміла, що не все так райдужно, як їй здавалося. Спочатку вона їхала до найближчої розв'язки, щоб розвернутися в бік центру.

Орієнтуватися по знакам було неможливо, двірники працювали, як божевільні. З горем навпіл, вона з'їхала з МКАДА і тепер замість шести смуг стало три, виїхавши на темну дорогу, вона зрозуміла, що остаточно заблукала.

Зупинившись біля узбіччя, вона спробувала включити телефон знову, екран загорівся, 9 пропущених від Вікі Волох, 5 смс "ти де?", напис два відсотки заряду батареї.

— Миленький, будь ласка, не розряджайся, — Віра в розпачі почала нишпорити в бардачку, природно ніякої зарядки в бардачку нової машини бути не могло.

Серед рекламних проспектів салону і керівництва по експлуатації автомобіля, Віра знайшла карту Києва і Київської області. Вона включила в салоні світло і почала водити пальцем по позначеннях. Знайшовши знайомий район, вона зраділа і навіть посміхнулася. Так, залишилося знайти своє місце розташування. Різкий гудок пронизав запалений мозок струмом.

Вона зрозуміла, що стоїть на узбіччі і в неї мало не в'їхав мікроавтобус. Віра швиденько завела машину і покотила шукати заправку або нічний магазин, для того, щоб визначити район і вулицю. Через хвилин десять вона зрозуміла, що її занесло зовсім в іншу сторону від будинку, і для того, щоб повернутися, треба знову виїхати на шосе і згорнути на іншу розв'язку.

Запам'ятавши назву маршруту і з'їзду, дівчина розвернулася і знову покотила в бік головної дороги.

Лампочка палива зрадницьки замигала, бензин був на нулі.

Тремтячими руками Віра тримала кермо і дивилася на дорогу, дощ майже пройшов, величезні калюжі виблискували на дорогах, як озера з чорною водою. Вона не знала скільки до найближчої заправки, але те що вона до неї дотягне, не викликало сумніву. Питання було в іншому, вийшовши з дому з телефоном і ключами від авто, Віра була впевнена, що більшого їй і не потрібно. Більш того, якщо з нею був телефон, з нею був її банківський рахунок, карта від якого була прив'язана до Apple Pay, іншими словами, вона ось уже роки два платила телефоном в магазинах, ресторанах і кафе. Карта, яку вона авторизувала в системі, зчитувала її обличчя замість ПІН коду, і все що потрібно було зробити, це відкрити карту на телефоні, піднести екран до обличчя і прикласти до терміналу.

І ось тепер коли телефон розрядився, а в машині з бартеру лише розмоклі і смердючі мокрою псиною кросівки, Віра гарячково думала, як заправити машину.

Відома марка заправки і палива нафтового олігарха вітально блимала вогнями, підкативши до парковки, Віра з огидою натягнула кросівки на ноги. Машину вона завбачливо не закрила, хоча ключ поклала в кишеню вітровки і застебнула на маленьку блискавку. Глянувши на своє відображення в дзеркальній стіні, вона злякалася. На неї дивилася дівчина-панда бомжуватого виду з американських серіалів. Чорні кола під очима від туші і сліз, волосся збиті бурульками і засохлі від гарячого повітря грубки, джинси в грязі і глині, і кросівки, які були колись білосніжними. Вона спішно намочила палець і витерла кола під очима, розгребла волосся, зробивши

зачіску після укладання граблями, і увійшла через автоматичні двері.

Нудьгуючий хлопець за прилавком, кивнув.

— Доброї ночі, — ввічливо привіталася Віра.

— Доброї ночі, — хлопець із зусиллям робив вигляд, що йому подобається його робота і спілкування з клієнтами.

— Вибачте, будь ласка, у мене сів телефон, а до нього прив'язаний мій Apple Pay, у Вас не буде зарядки?

Хлопець розуміюче кивнув.

— Десятий?

— Так.

— Моя підійде, он там біля кавового апарату розетка.

Поки вона з насолодою і полегшенням сходила в туалет, вмилася з милом і гарячою водою і абияк відтерла бруд на джинсах, телефон зарядився на мінімальну позначку.

Віра купила найбільший капучино, хот-дог, дві зарядки в автомобіль, одну на кожен день, а другу в бардачок про всяк випадок і заправила повний бак.

Єгор, так звали хлопця, спочатку соромився пити капучино, який Віра купила для нього в подарунок, але потім наважився і розговорився. Телефон зарядився повністю, коли сірий світанок підкрадався після божевільної ночі.

Віра розповіла, як втратила ключі, а телефон розрядився і вона по карті, як в стародавні часи, шукала дорогу по Чумацькому Шляху і по зірках. Обидва сміялися, хоча ще пару годин тому дівчина мріяла про самогубство, щоб ці катування колись закінчилися.

— Слухай, мені треба йти касу зводити, зміна закінчується. Єгор знехотя встав з барного стільця біля кавового апарату.

— Давай я тебе підвезу, — смілива і нова Віра сама здивувалася своїй прудкості.

— Так незручно, мені на Позняки, далеко.

— Які проблеми, у мене повний бак, навігатор і я сходила в туалет, — Вірі подобалося те, що вона відчувала, те що говорила. Вона так давно ні з ким не сміялася, що їй не хотілося прощатися з Єгором. Хлопець посміхнувся і зняв фірмову кепку.

— Ок, он змінник прийшов, почекай мене в машині хвилин десять.

Базикаючи по дорозі про все на світі, Віра і Єгор не помітили, як дісталися до його будинку.

— Спасибі, перший раз так з роботи приїжджаю, з комфортом і швидкістю. Круто. Тачка вогонь.

— Тобі спасибі. Ти мене врятував.

— Так перестань, у мене в нічну часто такі приїжджають. Наркоманки або просто бухі. Навіть сплять на стільцях, я не виганяю. Бачу, що дівки багаті, просто обдовбані. Нехай краще пару годин подрімають і по тверезому за кермо. А то і самі розіб'ються і людини зіб'ють. Ну ти не така! — схаменувся Єгор. — Хоча спочатку прийняв тебе за торчуху. Видок у тебе був ще той.

Обидва реготали, як божевільні. Прощатися першим ніхто не хотів.

— А тебе, напевно, дівчина чекає? Віра чомусь заздалегідь очікувала неприємну відповідь, сама не розуміючи, як зважилася на таке нетактовне питання.

— Розійшовся ось тиждень тому, не зійшлися характерами, я раніше працював офіціантом в ресторані "Маріско" в центрі, чула, напевно, один з найбільш елітних в Києві. Заробляв багато, бабки від чайових лилися рікою, шмотки і Туреччина для неї були, як нежить восени, а потім на мене недостачу по спиртачу повісили. Адмін, як щур, всю елітку нишком зі складу вивів, а потім назад же сам у себе закупив і так кілька разів. А директор його на одному з таких стрибків грюкнув, коли він знову склад порожнім зробив, а за накладними не встиг на витрату списати.

Директор рахує за документами ящики, а за наявністю нічого немає. Ось на мене і мого змінника двісті тисяч гривень і повісили. По сто косарів на брата. Скільки ми не доводили, не виправдовувалися, ніхто нас і слухати не захотів. Повезли по домівках з охороною, Я свої заощадження близько двадцяти відразу віддав, інші протягом півроку ще повинен віддати, попросив про відстрочку. А товаришеві не пощастило, він бабло від чайових не збирав, а на кокс і телиць спускав, коротше, зараз з паличкою ходить, одна нога так і волочиться.

У мене зміна з дванадцяти до дванадцяти в іншому ресторані два через два, тому у вихідні ще на заправці підробляю, щоб швидше борг віддати. Моя довго шукала заміну, я ще нею захоплювався, мовляв моя улюблена, вірна і в вогонь, і в воду, а вона просто в нікуди не хотіла йти. Ось минулого тижня знайшла і з'їхала. Такі справи, Вірочка.

— А я з одруженим мужиком сплю майже два роки. У нього дружина скоро народжує. Я від нього аборт зробила і тепер ніколи не зможу народити. Це він мені тачку вчора подарував, а я вночі поїхала за його будинком стежити, поспостерігати у вікна за ним і його вагітною дружиною. Ось такі справи, Єгор.

Віра не вірила своїм вухам, зараз вона сказала незнайомому хлопцеві, якого знала пару годин те, в чому не наважувалася зізнатися подумки навіть собі.

Єгор дивився на неї кілька секунд, потім нахилився і поцілував.

Глава 19

Віра не відштовхувала Єгора, але і не відповідала йому з тією пристрасстю, на яку була здатна. Вона відчувала, що спостерігає за собою з боку, їй було цікаво, немов поцілунок з новим знайомим відкривав їй щось давно забуте, смак чужих губ, запах нового чоловіка, легка неголеність.

Телефон пілікнув смс-кою і Віра без особливих зусиль відірвалася від процесу.

"Кошеня, буду у тебе через годину, приготуй мені салат з йогуртом і сиром".

Дівчина почервоніла, як ніби батьки застали її за обнімашками з Дімою в рідному місті біля школи. Вона швидко надрукувала відповідь і винувано посміхнулася Єгору.

— Твій жонатик з'явився? — кивнув він у бік телефону.

— Єге ж.

Віра втратила до хлопця інтерес і подумки готувала салат і переодягалася. Година у Олега розтягувалася на дві, а то й на три. Зустрічі, дзвінки і божевільні, що доводять до божевілля, пробки частенько ламали графік, тому вона завжди поспішала зустріти

свого чоловіка, не поспішаючи.

— Дякую, що підвезла мене. Залишиш мені свій номер? Може будеш нудьгувати одна вдома, спишемося і прогуляємося?

Залишивши номер і помахавши Єгору рукою, Віра поїхала додому. Вона заїхала в найближчий магазин елітних продуктів і купила грецький йогурт, свіжий сир, зелень, іспанське оливкове масло і слабосолене філе лосося, потім візок сам загорнув у відділ алкоголю, де Віра взяла п'ять різних сухих білих вин. Олег любив французьке, Віра взагалі дивувалася його глибоким пізнанням в області культури і життя цієї країни. Тому вона знайшла очима його улюблену марку і взяла пару пляшок.

Пакети були просто непідйомними і вона поставила їх біля під'їзду, щоб відкрити двері.

— Вірочка, я відкрию, — вона почула м'який голос сусідки.

— Спасибі, Тамара Іванівна, руки відриваються.

Біля ліфта дівчина витягла з пакету багет в паперовому пакеті і протягнула сусідці.

— Дитино, не треба, дякую. Дай Бог тобі здоров'я.

— На здоров'я. У моєму містечку мама часто пригощала сусідів свіжим хлібом. А я знаю тільки Вас, — Віра посміхнулася і натиснула на кнопку.

Олег був бадьорий і свіжий, як весняний ранок. Помивши руки, він по-хазяйськи шльопнув коханку по дупі і сів за стіл.

— А де йогурт? Я ж просив! Спеціально не в ресторан, а до тебе заїхав.

— Ой, вибач, милий, ось.

Дівчина дивилася на головного чоловіка всього свого життя зі щенячою відданістю. Махати хвостом було не обов'язково, достатньо було блискавкою принести тапки і повісити піджак на тремпель в коридорі.

— Ти залишишся? — боязка надія ще жевріла в її голосі, але було чутно, що вона очікує гіршого.

— Зараз так, на годину-дві. У мене зустріч о четвертій. Секретарка написала мені, що клієнти хочуть зустрітися в офісі, тому від тебе найзручніше.

— А на ніч? — Віра, як гумова качечка, стримувала сльози, але при будь-якому тиску могла бризнути істерикою в різні боки.

— Я не знаю, я зараз поруч з Арою. У неї останні тижні. Раптом що, а мене немає поруч, вона така смішна, як колобок.

Мабуть забувши, що він ділиться зворушливими подробицями сімейного життя з коханкою, Олег осікся і замовк.

Сьогодні вони займалися любов'ю механічно, мляво і буденно. Неначе Віра була не молодією коханкою, а надокучливою сварливою дружиною, яка вимагала виконання чоловічої активності у виконанні подружнього обов'язку.

Подумки коханець був далеко, можливо поруч з вагітною, смішною і дорогоцінною Аріною, яка ось-ось подарує нове життя їхній родині.

Віра бачила очі Олега, там була байдужість і холод, їй стало страшно і вона розридалася.

— Кошеня, що сталося, тобі боляче? — переляканий чоловік, нарешті, помітив сльози у коханки.

— Пробач, рідний, це мабуть нерви або ПМС. Я сьогодні погано спала вночі, — якщо врахувати, що всю ніч дівчина блукала по його селищу, заглядала у вікна, шпигувала за Арою, втратила ключі і цілувалася з хлопцем, якого підвезла з заправки, то вона ще непогано трималася.

Олег закупив і налив собі вина.

— Як тобі подарунок? Звикаєш? Подобається?

— Так! Улюблений, Олежик, це така казка. Сьогодні їздила в магазин. Обожаю.

Чоловік задоволено посміхався і натягував штани. Він взяв телефон і почав відповідати на численні смс.

Віра сиділа в кутку, закутавшись в простирадло і спостерігала за коханцем.

— Вже їдеш?

— Так, треба ще одну пропозицію відправити, хочу залучити великого клієнта і продати наше програмне забезпечення. З банками ми ще не працювали, це новий банк на ринку, зараз він почне розвиватися, хочу зустрітися з генеральним, поки він ще молодий і прогресивний, а не зажратий кабан, якому все одно, як саме його свиня — скарбничка рубає бабло з населення.

Засміявшись над своїм жартом, він пройшов у коридор.

— Завтра буду цілий день в офісі, тому думаю, що заскочу до тебе в обід, напишу.

Чмокнувши коханку в лоб, яка стояла босоніж і в простирадлі, він красиво поправив ідеально скроєний піджак однієї з найпрестижніших фірм і відкрив вхідні двері.

Віра прошліпала в цьому ж простирадлі на кухню і відкрила ще одну пляшку вина. Вона довго стояла перед відкритим холодильником, прикидаючи, що взяти перекусити. Лосось здався їй ідеальним доповненням до вина і вона рішуче потягнула упаковку.

На кухні кричала музика і стояв дим, пошуковик Гугл покійно видавав "А я сяду в кабріолет", "Слухай, відвали", "Пошлю його на небо", "Викрала його, викрала" і улюблену "А може до біса любов".

Лосось готувався в духовці з травами і розмарином в рукаві з фольги, але поки Віра налагоджувала процес, друга пляшка теж спорожніла. Пісні в пошуковику вона почала забивати з помилками, злячись, що безглуздий інтернет дуже повільно обробляє її запити.

Духовка видала пікаючий звук, що час приготування минув, і відключилася.

Віра забула про лосося, збираючи залишки салату шматочком багета, який не доїв Олег. Потім вона глянула на баночку йогурту, яким заправляла салат і їй здалося, що в білій масі щось копошиться.

Тремтячою рукою вона взяла ложку і вивалила йогурт в раковину. Дві чорні п'явки звивалися в кисломолочній масі, яка розтеклася по сріблястій поверхні. Віра відчула різку нудоту і вино разом з салатом підійшли до горла. Вона зрозуміла, що не добіжить до унітазу і вирвала все прямо в раковину.

Відкривши кран і відвернувши ручку гарячої води до упору, вона змивала сморід і

кислоту від йогурту і від власної блювоти. П'явок не було, і нічого, щоб віддалено нагадувало живність в продуктах. Пар піднімався до стелі, як в лазні, бризки від окропу палили руки. Віра вимила милом раковину і випила крижаної води.

Руки тряслися. Вона подивилася на телефон і відкрила непрочитане смс.

"Це Єгор. Привіт, не забула ще? Що робиш?" Дівчина сиділа на кухні з телефоном в руках, відкинувши голову і закривши очі. Серце стукало важко і боляче, розбиваючи грудну клітку. Смак блювоти залишився навіть після того, як вона почистила зуби, як ніби всередині розбили тухле яйце і гниль отруює весь організм зсередини.

Віра дістала з холодильника ще одну пляшку вина. У пошуках штопора вона перерила всю кухню, але він випарувався.

Лаючись, як швець, дівчина похитуючись бродила від полиці до полиці, перериваючи вміст. Чортихнувшись, вона почала колупати пробку ножом. У якийсь момент вістря леза зіскочило з горлечка і різануло її по вказівному пальцю. Кров хлинула так сильно, що не будь в дівчині стільки алкоголю, вона б зомліла. Але спокійно подивившись на рану, яка на щастя, виявилася не глибокою, Віра дістала аптечку, промила поріз перекисом і забинтувала. Штопор лежав на холодильнику, біля полицки з аптечкою. Віра п'яненко посміялася і відкрила нещасливе вино.

Листуватися з Єгором було весело. Вона розповіла йому, що її коханець чекає дитину разом з товстою, круглою і смішною дружиною. І що її Олег дуже любить дружину, Аріну.

Єгор заспокоював її і писав підбадьорливі речі в стилі царя Соломона і це пройде.

Віра прокинулася від дикої різі в пальці, голова розколювалася так, що відкрити очі було неможливо, глянувши на порожню пляшку вина на столику біля дивана, їй занудило і вона побігла в туалет.

До обіду вона трохи прийшла в себе після душі і літра кави.

Телефон просигналив.

— Господи, хоч би це не Олег. — Віра готувалася вже набрехати, що її немає вдома, і вона на іншому кінці Києва на виїзді у клієнта.

Але це виявився не він.

"Доброго ранку, Нічна фея, як ти? Тяжко, напевно? Ми базікали майже до ранку. Я ледве встав".

Віра з жахом виявила, що спілкувалася з Єгором до п'ятої ранку, а вона цього навіть не пам'ятає.

"Скидаю адресу, якщо привезеш мені курячий бульйон, вважай себе моїм найкращим другом", в іншій би ситуації Віра покрутила пальцем біля скроні, але зараз вона розуміла, як їй потрібно з кимось спілкуватися, розмовляти, жартувати.

Майбутній вечір на самоті сьогодні чомусь налякав її більше, ніж будь-коли.

Вона дістала пилосос і сміттеві мішки, лосось в духовці був вже дерев'яним. Віра винесла порожні пляшки і вчорашню рибу в сміттевий бак, намагаючись не гриміти склом.

Через пару годин у двері подзвонили.

На порозі стояв Олег.

Глава 20

Віра стояла перед дверима і дивилася на Олега в камеру спостереження на екрані домофона. Варіант перший просто не відкрити двері. Вона на всі сто була впевнена, що Олег не чує її кроки по квартирі за надійними, броньованими дверима. На сходовому майданчику не було б ні звуку, навіть якби всередині грали на барабанах і дудили в трубу.

Дівчина глянула на себе в дзеркало і сумно посміхнулася.

Віра ніколи не була палючою красунею і фатальною дамою, вона не розбивала десятки чоловічих сердець і заради неї ніхто ніколи не влаштовував дуель або кулачний бій. Її єдиним залицяльником і першим чоловіком був Дімка Твердохліб, майстер на заводі, трохи старше і набагато досвідченіше зразкової десятикласниці Віри Клімової. Переїхавши до Києва, дівчина завела кілька незначних романів в інституті, але це було настільки несерйозно, що про це навіть смішно говорити.

Олег був її сенсом, її життям, її наркотиком. Вірушу лякали навіть думки про те, що вона його не побачить, не обійме, що він знайде собі нову коханку, а її спише в утиль і вона залишиться в небутті.

Те, що він ніколи не піде від Ари її не лякало, в якійсь мірі вона вже звикла до свого тіньового, нелегального статусу, але думки про те, що він може завести собі когось ще або замість Віри, підсмажували її на багатті повільно і болісно. І вона з кожним приходом Олега воскресала, як птах фенікс, щоб після його відходу знову встати до ганебного стовпа каяття і жалості до себе і розсипатися попелом.

Сьогодні у неї вперше не було бажання відкрити Олегу. Віра так погано виглядала і так погано себе почувала, що їй було соромно перед коханим. Дивлячись в дзеркало, Віра подивилася на себе з подивом, як ніби перед нею стояла інша людина. Хоча їй ще не було і тридцяти, на неї дивилися очі жінки, що пожила битим життям, з глибокою образою на долю, волосся без укладання звисали безладними тонкими мишачими пасмами. Синці і мішки під очима не рятували навіть нарощені вії в стилі "лисячий погляд". Шкіра була жовтуватоблідою, як цигарковий папір, руки тряслися, нудота і головний біль притупилися, але все ще не відступали.

Віра ще раз глянула в камеру домофона і пішла в зал, відповідати на смс коханця, що вона залишила машину біля під'їзду і поїхала на зустріч до клієнта на метро. Взявши в руки телефон, вона з жахом побачила смс від Єгора: "Вже біля під'їзду, підходжу".

Серце забилося, як божевільне. Хоч Єгор і не був її хлопцем, але вона точно знала, що коханця своєї коханки Олег точно не потерпить. Час відправки чотири хвилини тому, гарячково Віра набрала номер. Поза зоною дії. Долоні спітніли і телефон вислизнув на підлогу, захисне скло тріснуло тонкою павутинкою по екрану. У двері знову подзвонили, мабуть Олег вирішив, що вона у ванній або задрімала.

О, довгоочікуваний гудок, м'який голос Єгора сказав "так" й Віра не привітавшись, прошепотіла пошепки в телефон, спостерігаючи на екрані, як Єгор виходить з ліфта і

прямує до Олега і її двері.

— Єгор, будь ласка, скажи, що помилився поверхом, це мій коханець. Я йому не відкрила.

Дівчина з сердечною аритмією бачила, як Єгор тримає телефон, розмовляючи з нею, крутить головою за номерами квартир, киває і пішки піднімається по сходовій клітці. Олег уважно і довго спостерігав за хлопцем, який вийшов з пакетом доставки їжі з ліфта, очевидно помилився поверхом і піднявся в пошуках потрібної квартири.

Віра спостерігала, як Олег викликає ліфт і їде, відкривши двері на майданчик, вона кілька секунд чекала, а потім покликала: — Єгор? Ау!

— Я тут, моя королева!

Єгор, перестрибуючи зі сходинки на сходинку з грацією молодого оленя, через мить був біля дверей.

— Доставку курячого супу замовляли?

Віра зробила страшні очі і затигла хлопця в квартиру. Закрившись на замок, вона видихнула і притулилася до стіни в коридорі.

— Єгор, перестань жартувати, я мало не вляпалася через тебе.

Молодий чоловік щиро засміявся, зняв взуття, схвально глянув на себе в дзеркало і пройшов з пакетом на кухню. По звуку води було чутно, що він миє руки, виймає вміст з пакета і включає мікрохвильовку.

— Вір, де у тебе ніж?

— Що? — Віра втомлено протопала в кухню.

— Не можу знайти ніж, хочу тобі хліб нарізати до бульйону.

— Я не хочу хліб, спасибі. Тільки суп.

— Ок. тоді йди, приляж, я тобі все принесу. І не дивись на мене так здивовано. Прислужувати і служити моя робота і покликання. Пам'ятаєш? Він посміхнувся і відкрив верхню шафу в пошуках піали або глибокої тарілки.

Через десять хвилин перед Вірою на підносі була накрита

ціла поляна. У золотистий бульйон з шматочками курки була дрібно нарізана зелень, від супової тарілки йшов дим і аромат. Поруч на тарілочці був акуратно нарізаний хліб, крихітні пелюстки масла танули на скляному блюдці зі шматочками сиру і шинки. Від чашки з чаєм йшов аромат м'яти і меліси, куди вже дбайливо був доданий мед і лимон.

Єгор включив канал, на якому завжди йде один і той же гумористичний серіал і сів у сусіднє крісло з чашкою чаю. Віра доїдала бульйон майже лежачи, засинаючи від тепла, яке обволокло багатостраждальний шлунок і мозок. Вона не помітила, як заснула, і як хтось дбайливо прибрав піднос, приніс плед з подушкою, і вкрив у вітальні на дивані.

Перший раз за багато місяців дівчина проспала майже добу до наступного дня. Їй пощастило, що вона написала Олегу смс до супу і сну про те, що поїхала по роботі на метро і повернеться пізно, щоб він не хвилювався. Коханець уїдливо написав, що мовляв, могла б і раніше збагнути, так як він багато часу втратив, стоячи в порожньому

під'їзді. Віра втомлено написала: "Пробач. Я люблю тебе". І тут в кімнату зайшов Єгор з підносом. Далі вона спала майже до полудня наступної доби.

Пробудження було прекрасним, не таким, як з Олегом, але теж нічого. Яскраве світло било з вікон по всій кімнаті, запах чогось домашнього і смачного дражнив нюх, якщо закрити очі, то можна згадати дитинство, маму, що чаклує на кухні над найсмачнішими булочками в світі і яєчню, яка очікувала на кухонному столі у формі посмішки.

На кухні чаклував Єгор над кавою і круасанами.

— Доброго ранку, сонько. Пробач, що розбудив, кави хотілося страшно, та й заморожені круасани поставив в духовку, зараз будуть готові.

— Ні, усе гаразд. Майже дванадцять, треба було розбудити мене раніше. Як пахне кава, з розуму зійти. Послухай, спасибі, але не треба було. Ти на мене весь вчорашній день, вечір і ніч витратив. І ранок все через мене маявся. Не треба було.

— Досить було простого спасибі.

— Дякую тобі.

Єгор підійшов ближче і взяв її за руку. Віра вдячно обійняла хлопця, зазначивши, що він дуже приємно пахне. Не так, як Олег, дорого та хвалькувато, зарозуміло. Від Єгора йшов запах свіжості, молодості, кави і Віриного шампуню.

— Ти мився моїм шампунем?

— Еге ж. Класний. Ледве розібрав зі ста банок, де шампунь. Там у тебе щось страшне, різні банки для різних частин тіла. Боявся помити щось не те, чимось не тим.

Віра розреготалася, як у першому класі. Вона сміялася до сліз, а Єгор обіймав і притискав її до себе все міцніше і міцніше. Потім він притягнув Віру до себе і поцілував.

Це був другий їхній поцілунок.

Не закохано, але вдячно Віра відповідала на поцілунок. Їй подобалося відчуття тепла і затишку, нове почуття турботи, яку до цього вона отримувала тільки від мами і від подруги Віки. Їй подобалося, що про неї дбав чоловік, а не вона про нього. Приємно було згадувати суп, який Єгор привіз і розігрів, плед, яким він накрив її, каву, яка кипіла в турці.

Єгор цілував їй шию, гладив волосся, насолоджуючись кожним сантиметром шкіри, він шепотів їй на вухо щось банальне, але до біса приємне, вперше в житті вона дозволяла симпатичному, турботливому, гарному хлопцеві себе любити і пестити.

У відносинах з Олегом вона ніколи не отримувала відповіді на свою любов, швидше поблажливість, приємне доповнення до фізичних навантажень. Віра розчинялася в своєму коханці повністю, кожною клітинкою люблячи і бажаючи цього чоловіка. А він дозволяв себе любити, отримуючи приємні емоції і ніжність молодого, люблячого і гарячого тіла.

Зараз Віра це зрозуміла, лежачи і спостерігаючи за сплячим Єгором у себе в ліжку. А ще вона дивилася на свій, зношений після всіх подій, манікюр, на педикюр, який треба б освіжити, а також, записатися на масаж до Мусеньки в "Еллітклінік", у неї на карті залишилося всього близько десяти тисяч гривень, і вона подумала, що треба б

написати Ігорю, помічнику Олега, щоб перекинув ще стільки ж.

Віра зрозуміла, що машину, яка у неї є, безбідне життя і можливість висилати батькам на карту по чотири — п'ять тисяч гривень щомісяця її робота їй би ніколи не забезпечила. Віра забула, коли востаннє чекала зарплату на картку. Ставши офіційною коханкою Олега і переїхавши на його знімну квартиру, сюди, де жила його попередня коханка Ляля, вона виконувала дизайн будинків і квартир віддалено і останнім часом брала все менше і менше замовлень. Працювати не хотілося, хотілося пити вино і жити з Олегом, але поки виходило виконувати тільки перше.

Віра написала Ігорю, щоб скинув їй до вечора десятку, написала Олегу, що сьогодні до вечора буде в Ірпині у клієнта, і що дуже любить його, відключила телефон. Відчувши, що вона виконала на сьогодні всі найважливіші завдання, дівчина потягнулася всім тілом під шовковим простирадлом, повернулася до Єгора і розбудила його поцілунком.

Глава 21

Єгор Брагін виглядав дуже молодо для своїх тридцяти п'яти років. Завдяки чарівній посмішці, легкій вдачі, спортивній худорлявій фігурі чоловік натурально виглядав, як хлопець, який тільки закінчив інститут.

Гоша Брага ще в школі був улюбленцем класу і школи, веселий, чарівний, він не міг не подобатися учням та вчителям.

Грім серед ясного неба грянув перед початком навчального року, коли сорокарічна Зіна Георгіївна, вчителька української мови і літератури прийшла на перше вересня з животиком і поставила до відома директора, що до Нового року піде в декрет.

Гошу Брагіна, на якого вказала щаслива майбутня мати першої дитини, відрахували одним днем з причин, відомих тільки чотирьом людям: самому Гоші, Зіночці, як він її назвав в учительській, через це англійка Тоня (тобто вчителька мови туманного Альбіону) втратила свідомість, директору і секретарю, який готував документи на відрахування.

Мати Єгора прибігла в школу скандалити прямо в кабінет, в процесі з'ясувалося красиве. Виявилося Гоша зустрічався не тільки з Зінаїдою Георгіївною, але і з англією Тонечкою, яка була всього на п'ять років старше свого учня. Не чекаючи суперництва обидві жінки стали за Гошу на смерть, так як в маленькому містечку в ста кілометрах від Луганська, чоловіків особливо не було, або п'ють, або колишні зеки, або п'ють колишні зеки, або Дід Мирон.

Дві вчительки билися за майбутнього одинадцятикласника, як левиці. Обом хотілося заміж, а Тонечці ще й дитини, у старої Зінаїди, он воно що вийшло, а вона все літо на річці з Гошкою спала даремно.

Маму Єгора Брагіна сам Єгор Брагін відвіз на швидкій. Через пару днів він подзвонив директору і попросив час на роздуми, оскільки не хотів заподіяти біль двом жінкам, він хотів вибрати одну і розлучитися мирно з другою. Але так як навчальний рік вже почався, він попросив свої документи, щоб не компрометувати майбутню суджену. Директор поставився з розумінням і полегшенням, оскільки йому набридло

це питання і дві ридаючі колеги в його приймальні.

Більше Гошу Брагу в рідному містечку ніколи не бачили. Ходили чутки, що в сусідньому селі він одружився з завстоловою, але оскільки інтернету і соцмереж тоді ще не було, дізнатися, чи правда це — не зміг ніхто.

Пізніше сестра Зінаїди заявляла в міліцію, що у неї пропали золоті сережки і велика сума грошей дві тисячі гривень, які вона збирала собі на весілля. Дізнавшись, що сестра вказує на коханого і батька майбутньої дитини, Зінаїда Георгіївна вихором прилетіла до відділку, де також, дізналася, що Єгор був з її рідною сестрою Зоєю в інтимному зв'язку більше року, як і з нею самою.

Сестер Зіну і Зою Гусевих сорока і тридцяти восьми років вдалося розняти до вечора.

За листами мами Єгор дізнався, що син від Зінаїди народився в термін, красивим і активним, назвали Єгоркою, хрещеною мамою стала Тонечка, англійка, а сестра Зоя, допомагає няньчити і називає синочком.

Єгор Брагін цілував Віру дуже ніжно і ласкаво, добре розуміючи, що потрібно самотній, недолюблений, невпевненій в собі жінці, коханці, яка спочатку погоджується жити в тіні, засовувати себе на другі ролі, бути булгаковскою осетриною другого сорту. Він був не просто хорошим психологом, він був хорошим жіночим психологом.

Розповідаючи Вірі в її автомобілі про борг і ресторан, Гоша трохи злукавив.

Ніхто на нього боргів по елітному спиртному не вішав. Але конфлікт в ресторані у Єгора дійсно був. Близько місяця тому він закрутив роман з колегою по зміні, молоденькою, але досвідченою Анастасією, яка працювала в ресторані вже два роки і час від часу супроводжувала директора в сауну або в елітний будинок відпочинку. Чайові за цей супровід вона отримувала інші, та й для приїжджої Насті із Запоріжжя було спокійно: з жирної і ситної роботи ніхто не вижене, за знімну квартиру завжди є чим заплатити, та й трирічному синові Антону з бабусею, яких вона залишила в рідному місті, подавшись в столицю на заробітки, кожен місяць висилала по три, а іноді і більше тисячі гривень.

Закохавшись в такого турботливого, ввічливого, порядного хлопця, яким виявився Єгор Брагін, Настя втратила голову. Вона навіть подумала відмовитися від чергового супроводу похмурого і товстого шефа в лазню з віниками, але не змогла. Антончику потрібні були зимові речі, іграшки і оплата пристойного дитячого садка.

Природно Анастасія поїхала, але без особливого ентузіазму і завзяття заслужити схвалення шефа. Масажуючи сальну спину по якій валиками лежали складки, вона думала про свого Єгорчика, як він вперше поцілував її в підсобці, як написав записку і залишив в її роздягальні, як вони удвох провели найромантичніші вихідні у неї вдома. Вона відчувала його запах і його дотики на своїй шкірі. Мерін, що лежить під нею, брав все на свій рахунок і розніжився, побачивши, що довів дівку до блаженства.

А тим часом в особняку уздовж Дніпровської набережної Єгор натирав спину кремом дружині директора ресторану і по

сумісництву жирного меріна, двадцятирічній Ганнусі.

— О! Єгор, ти — диво, обожаю твої руки.

Ганнусі нещодавно виповнилося двадцять, а ще, вона нещодавно вийшла заміж за свого "папіка", якого маринувала зі старшої школи.

Ганна терпляче чекала свого зоряного часу, але коли їй виповнилося дев'ятнадцять вирішила взяти бика за роги. Посунувши тридцятирічну стару і вже колишню дружину, Ганна майже цілий рік домогалася статусу господині будинку і офіційно зареєстрованої дружини Артура Вишневецького.

Офіціант з божественною фігурою в ресторані чоловіка, а тепер і її власному, розігрів її фантазії до межі.

Три роки масажуючи жирні складки і волохате безформне тіло, Ганнуса закривала очі і мріяла про високих, накачаних і сильних красенів. Єгор обслуговував того дня стіл господині, не здогадуючись, що проведе ніч у ліжку з дружиною свого боса.

— Вам повторити, Ганна Павлівна?

— Так, мені ще шампанського і принеси мені, будь ласка, солоних огірочків і помідорів.

— Один момент, господиня.

Господиня почервоніла і облизала пухкі губи. Вона згадала, що Артур поїхав на Дніпро на риболовлю і повернеться дня через три, коли пройде похмілля і закінчиться інтерес до пригод з чиновниками-товаришами по чарці.

— Гей, Єгор, а подай мені все в кабінет чоловіка.

Через місяць, коли Брагін, як Труффальдіно з Бергамо, був слугою у двох панів, Настя несподівано зайшла в кабінет, щоб попередити господиню про оплату елітного спиртного, яке вже доставили.

Скандал був страшний, ревнива колега кинулася хазяйку, як кішка, відвойовуючи свого чоловіка. У свою чергу місіс Вишневецька не очікувала такої прудкості від коханця, будучи впевненою, що ось уже місяць він пестить тільки її одну.

Природно Анастасія пізніше пошкодувала про це, але від злості і в стані афекту вона негайно набрала шефа і зопалу вибовкала йому, що дружина спить з офіціантом в його кабінеті.

Розлючений, як розбуджений ведмідь, Артур вигнав донощицю з роботи першою, як гінця, який приніс погані вісті. Анастасія погрожувала розповісти все дружині про сауни і про лазні з масажами місць під складками, але похмурий Артур розсміявся в обличчя і послав офіціантку-ескортницю в еротичну подорож.

Другим полетів з роботи Єгор, його доставили додому з охороною шефа, побили до втрати свідомості і забрали з дому всі гроші і коштовності, які змогли знайти.

З офіційною дружиною Ганною Артур розлучився протягом п'яти днів, повернувшись до старої тридцятирічної, яка ось уже десять років служила йому вірою і правдою і несподівано для себе захотів від неї дитину, навіть двох.

Єгор цілував Віру під шовковим простирадлом кольору слонової кістки. Вона була щось середнє між офіціанткою Настею і офіційною дружиною колишнього начальника Ганнусею. Обіймаючи худенькі плечі, він міцно задумався, що ж корисне для себе він

може з неї отримати.

Глава 22

Віра лежала на грудях у Олега і слухала биття його серця. Він любив подрімати вдень, після обов'язкового салату і сексу з коханкою.

Аріна була вже на останніх тижнях вагітності і Олег заїжджав до Віри раз або два рази на тиждень. Телефон коханого був включений на найгучніший дзвінок і коли він дзвонив, Брянцев сайгаком схоплювався з-за столу або з Віри, щоб глянути, чи не їхати по зустрічній в Центральний пологовий будинок.

Їй потрібно було попросити у Олега велику суму і вона чекала слушного моменту і гарного настрою. Вірочка давно хотіла зробити собі груди, але думки про те, що це дороге і страшно зупиняли Віру перед порогом клініки пластичної хірургії.

Єгор, який жив у неї практично весь час, крім тих днів, коли Олег приїжджав на обід до коханки, переконав Віру, що груди їй потрібні. Він довго стояв з нею перед дзеркалом і милувався її оголеним тілом, захоплювався ним, але дуже вкрадливо давав зрозуміти, що груди всього на розмір або на півтора більше, внесуть в її життя нові відчуття, а може змінять долю.

Віра вивчила це питання досконально, перечитала статті та форуми, відгуки задоволених клієнток, а також, майже під лупою розглянула фотографії до і після.

Одного разу як би між іншим вона запитала у Олега, як він дивиться на те, щоб їй збільшити груди і напружено очікувала відповідь. Віра боялася, що коханець не схвалить, але він напрочуд швидко закивав і навіть посміхнувся.

— Кошеня, я тільки за. Тобі буде добре, коли запишешся?

— Я, я ще не знаю, про клініки не читала, хотіла з тобою порадитися і вже потім зателефонувати, з'їздити на консультацію.

— Правильно, а раптом би я не дозволив, — Олег самовдоволено розсміявся і поплескав її долонею по щоці.

Розповівши про це Єгору, Віра почервоніла, але радості не приховувала. Ідея її захопила, кожен день вона дізнавалася все більше і більше про різні види грудних імплантів, про переваги, про фірми, які їх виробляють, про форми і про розміри. Дівчина могла б вже захистити дисертацію лише за тією інформацією, яку вона вивчала кілька тижнів з ранку до вечора.

Єгор обійняв її.

— Я тебе люблю, Вірочка. Душа моя. Ти — моє життя.

— Милий, і я. Чого ти такий сумний?

— Мені вчора погрожували. Пам'ятаєш, я розповідав, що віддаю борг, вже майже віддав, а мій напарник повинен все так же. Він начебто щось віддав, але більшу частину залишився винен. Так от приїхали хлопці від боса і поставили на лічильник мене, а я дійсно не знаю, де він. Сказали, що завтра зламають мені палець. І так поки не віддам за нього п'ятдесят.

— Боже, Єгор, який кошмар! Іди в поліцію, тебе ж уб'ють!

— Не можу, ти ж знаєш, що менти гірше бандитів, за дах ці шакали зажадають в

два рази більше.

Звичайно, Віра знала, як і кожна людина, яка сподівався тільки на себе. Ще з пелюшок маленька Вірочка чула від батьків і сусідів, що їх дільничний взяв під крило наркопритон і носить відсоток від продажу начальнику МВС міста.

Потім дільничний купив першу бмв в їхньому місті, яку спалила конкуруюча фірма на розборках за територію збуту. Начальник МВС, підполковник Омелян, сховався на прийом до мера, і членів конкуруючого угруповання знайшли з дірками в лобі в озері перед трасою. Дільничний просунувся по службі, паралельно відкривши нічний клуб з дискотекою і СПА комплексом.

Віра знала, що ні батькам, коли їх обікрали, ні сусідам, у яких, по-п'яні син начальника заводу поранив їх дев'ятирічну дочку, коли влаштував стрілянину на вулиці, міліція не допомогла. Навіть коли на перехресті збили пенсіонерку на машині дружини директора обласної адміністрації справу зам'яли погрозами найближчим родичам.

Тому про поліцію Віра сказала, аби сказати, вона вже вирішила, що допоможе Єгору, як він допомагає їй не зійти з розуму, і знову відчувти смак життя.

— Я попрошу у Олега.

— Не смій, чуєш, не смій. Ти мене більше не побачиш, — Єгор так блискуче грав роль закоханого ревнивця, що Віра вірила йому від першого до останнього слова.

— Перестань. Я все одно візьму у нього на операцію, просто попрошу на п'ятдесят більше.

— Ти-диво, чуєш, Ти-ангел.

І ось Віра лежала на грудях у Олега і думала, як взяти у нього на п'ятдесят більше. Їй необхідно було відчувти його гарний настрій.

— Олежик...

— Ммм...

— Олеж...

— Я сплю. Потім.

Віра терпляче замовкла, знаючи, що терпіння-це чеснота.

Телефонний дзвінок, як сирена пожежного, підняв Олега за секунду.

— Так? Так, кохана, зрозумів. Сулейман поруч? Вже заводить машину? Добре, мила. Я лечу.

В інший би час Віра завилала від туги і ридала, шкодуючи себе. Але сьогодні вона чомусь не засмутилася, а навіть зраділа.

— Олеж, тримаю за вас кулаки. Дай Боже.

— Спасибі, Вірочка, люблю тебе, ти — диво. Пока. Зателефоную тобі.

Віра так і залишилася стояти перед дверима з відкритим ротом, вона ніколи не чула, щоб Олег сказав їй люблю і назвав по імені. Мабуть щастя очікування настільки переповнило його, що він готовий був зробити щасливими всіх навколо.

Дівчина дістала пляшку вина і набрала Єгору.

— Він дасть гроші, не переживай. Так. У скільки ти приїдеш?

Глава 23

— Татусю, вітаю! Дочка у Вас!

Олег затремтів усім тілом, а на очах виступили сльози. Акушерка винесла рожевий конвертик, в якому було життя. Олег поправив сповзаючу маску на обличчі і несміло заглянув всередину. Крихітне рожеве зморщене личко, очі закриті, крихітні, як ніби лялькові губки і гудзик носика.

— Здоровенька, дев'ять по Апгар, мама — здорова. Все добре, татусь, вітаю Вас.

— Дякую, дякую вам!

Аріна відчула сутичку ще на сходинах сходів. Вона не стала панікувати, як минулого разу, налякавши Толіка та Олега до смерті.

Перед самими пологами Ара подумала, що почалося і підняла по тривозі Сулеймана, який жив тепер в сусідньому будинку зі своєю сім'єю. Аріна вирішила, що на дев'ятому місяці їй буде спокійніше і купила своєму заступнику, а точніше сказати, названому братові і самому близькому члену сім'ї порожній особняк поруч зі своїм.

Сулик, що дав колись слово своєму покровителю і батькові Аріни, циганському барону Персту Златих, що буде завжди поруч з Аріною і збереже їй життя за всяку ціну, вже заводив автомобіль. Ара квапливо набрала Олега, але у нього було зайнято. Вона набрала його секретарці, щоб та передала — почалося.

Анатолій Іванович, вже стояв біля дверей клініки з бригадою і чекав цінного пацієнта, через хвилину машина Олега зі скрипом загальмувала і змилений чоловік вискочив до друга зі збожеволілими очима.

Машина Аріни під'їхала останньою. Здивований Сулейман відкривши двері, побачив, що господиня спить на задньому сидінні, міцно затиснувши в кулаці наполовину з'їдений шоколадний батончик снікерс. Обережно розбудивши і обстеживши Ару, Анатолій витер спітнілий лоб і повідомив червоному від хвилювання Олегу і сонній Аріні, що народжувати ніхто сьогодні не буде.

— Очевидно, знамениті сутички Брекстона-Хікса, — сказав доктор.

— Так, я теж про них читала, — додала Аріна, ніби дійсно згадувала літературу.

— Правда? А чому ж я нічого не знаю ні про які Хікс? Дорога, кохана, будь ласка, наступного разу почекай ще трохи, раптом цей Хікс ще раз з'явиться, я мало людини не збив... — Олег підійшов до умивальника, відкрив кран і почав жадібно пити воду.

Аріна засміялася щасливим сміхом. І вкрадливо запитала:

— Толь, як там вона, наша дівчинка? Все добре?

Олег підійшов і теж глянув на екран апарату УЗД, але так нічого і не зрозумів.

— Ара, все добре, не хвилюйся! Наша дівчинка, точніше ваша з Олегом дівчинка — здорова, ось головка, ось ніжки, ось ручки, а ось серце, бачите, як б'ється. Сильна, вона така сильна дівчинка. Дуже розвинена дитина. Навіть дивно. Такі показники вже у дітей перших місяців життя. Зараз серце включу. Послухайте.

Палату заповнив сильний, густий звук, удар, після ще удар, ще удар. Серце билося спокійно і сильно. Малюк в утробі спав, підклавши під щоку маленький кулачок, навіть не здогадуючись, що там зовні, в світі людей про неї турбуються три дорослих людини.

Аріна повернулася додому, залишивши чоловіків у клініці. Толік запропонував Олегу каву з коньяком, так як останній скасував на вечір всі зустрічі і вже нікуди не поспішав, а до коханки після таких хвилювань їхати не хотілося, не було настрою.

Ара поцілувала чоловіка в щоку, обійняла сімейного лікаря Анатолія Івановича, який притиснув її до себе навіть довше, ніж слід було і взявши під руку Сулеймана, повільно пішла до машини, плануючи в таємниці заїхати на МакДрайв.

Лікар суворо заборонив їй фастфуд, саме тому вона так бажала картоплю фрі з сирним соусом, бургер і колу.

Аріна прокручувала стукіт серця дочки знову і знову. Викинувши недоїдений бургер у відро для сміття, вона піднялася на другий поверх і прилягла на ліжко. Ара не хотіла включати фільми або читати книги, хоча половина величезної опочивальні була виділена під спеціальний книжковий стелаж до самої стелі. У них з Олегом були окремі спальні кімнати на другому поверсі.

У Олега був витриманий аскетичний стиль з темного дерева. Величезний дубовий стіл, здавалося тільки наспіх збитий похмурими лісорубами, і недбало покритий лаком, стояв посеред кімнати, на ньому, як хижий птах, був прикріплений гігантський монітор для роботи з найсучаснішим програмним забезпеченням. Стіл був завалений паперами, журналами, записками на яскравих стікерах. У кутку стояла велика тахта з темним покривалом, а поруч на столику ноутбук і кілька робочих телефонів, на які могли дзвонити тільки секретар і глави департаментів його фірми. Вихід на терасу був викладений темною мозаїчною плиткою, яка гармоніювала з білими поручнями і плетеним кріслом для відпочинку.

Спальня Аріни була протилежністю класичному чоловічому лігву. Якщо спальня чоловіка більше була схожа на кабінет, то її опочивальня була світлою і м'якою в пастельній колірній гамі. На всьому просторі було лише ліжко і книжковий стелаж. Тут було дуже багато повітря, світла і бажання вставати вранці. Хитро захований гардероб вміщував в себе не тільки речі, взуття та косметику, а також, туалетний столик, де зберігалися коштовності та аксесуари для виходу.

Тому, щоб потрапити в гардероб, необхідно було зайти за край стелажа і піднятися по декількох сходинках на дах, де була побудована диво-гардеробна для двох осіб.

Аріна лягла на ліжко і повернулася обличчям до свого величезного акваріуму, який був зроблений на замовлення. Зазвичай, дві чорні гадюки, які відчували прихід господині, повзли до ближньої стінки, шипіли, звиваючись кільцями і чекали, коли Ара кине їм ласощі у вигляді ящірки, жаби або дрібної полівки, яких доставляли їй живими щоранку. Домробітниця Роксана приймала у доставщиків живий корм і сама годувала гадюк, коли господиня була на роботі. Але останнім часом Ара була вдома і, на превеликий полегшення Роксі, тепер власноруч балувала своїх вихованок. Змії відчували енергію господині і як тільки вона наближалася, повзли привітати її.

Малятко сильно вдарило в живіт десь в районі печінки. Ара із зусиллям піднялася і шумно дихаючи, погладила живіт.

— Життя моє, скоро, скоро ти прийдеш в цей світ. Скоро, моя душа, моя любов.

Аріна насупилася і придивилася ближче.

— Почекай, Вадома тут, а де Дана? Одна змія повзала вздовж величезної скляної стінки, а другий не було видно. Аріна підійшла до акваріума і підняла скляну кришку. Труп змії лежав під декорованим корчем животом вгору.

Ара закрила кришку і вийшла зі спальні.

— Роксана! Роксана! — господиня спускалася сходами і кликала домробітницю.

— Так, Аріна, ви звали? — жінка виходила з кухні, витираючи руки об фартух у квіточку.

— Хто сьогодні доставляв їжу для Дани і Вадоми?

— Як завжди "Тваринний світ". А що сталося?

— Дана здохла. Дістань її і поховай. Ой. Ой.

Аріна відчула сутичку ще на сходинках сходів. Тепер це була справжня сутичка, глибока, ще не така сильна, але яка вже дає зрозуміти, це початок.

Роксана побачила тонкий струмочок рідини, який стікав на сходинки з-під халата господині.

Акуратно взявши її за руки, домробітниця провела Аріну на диван у вітальні, піднялася за сумкою в пологовий будинок і подзвонила племіннику.

— Сулейман, давай швидше, Ара.

Сутички ставали все відчутніше і яскравіше, як спалахи, від яких ставало темніше в очах. І поки вона їхала в машині, закривши очі і закинувши голову, вона згадала, як сильно хотіла завагітніти за всяку ціну.

Глава 24

— Аріна Петрівна, на жаль, ви — безплідні.

— Але може можна щось зробити? Або операцію? Гроші не проблема.

— Аріна Петрівна, вибачте, я нічого не можу зробити.

Ара не повірила батькові, Персту Златих, який перед смертю відкрив дочці таємницю. Її бабка Вадома була відьмою і всі в таборі до жаху боялися стару клюку.

Її дочка, вісімнадцятирічна Дана, закохалася в Перста і стала його єдиною законною дружиною перед людьми і богами. Але прокляття, які роками посилялися циганському барону від нещасних людей, яких грабували і вбивали його люди, зміцнюючи його стан, багатство і владу, обрушилися на голову беззахисному ангелу, молоденькій Дані, яка померла при пологах, навіть не поцілувавши новонароджену Ару.

Вадома не змогла врятувати свою дочку, людські прокляття, сказані і послані Персту і його сім'ї в горі і злобі збожеволілих від сліз і відчаю людей, мали страшну силу. Вадома молила своїх богів зберегти внучку від людських проклять і віддала всі свої сили і вміння, щоб її внучка залишилася жива. Боги змилостивилися над старою відьмою і повернули внучці Арі вміння передбачати і маніпулювати людьми, управляти волею і туманити свідомість, але боги вирішили, що ця циганська відьма стане останньою з роду.

Аріна була в кращих клініках Європи і США, сподіваючись, що гроші і зв'язки

зможуть створити диво. Але дива не відбувалося. Зважившись на ЕКЗ, вона довго підбирала кандидатуру, Олег Брянцев був ідеальним кандидатом, дворянське коріння, аристократичне походження, батьки мистецтвознавці і великі вчені, що може бути краще, ніж кров.

Аріна любила роман "Майстер і Маргарита", цитувала напам'ять великого Булгакова, особливо уривки, пов'язані з кров'ю.

— Кров — велика справа, — перечитувала і повторювала вона знову і знову.

Вона не могла завагітніти від Олега, але знаючи свій діагноз, її це не засмучувало. Після весілля вона посилено готувалася до екстракорпорального запліднення.

Минуло кілька років, але завагітніти через ЕКЗ теж не виходило.

Бізнес фірми ріс, як на дріжджах, фірма розробляла і впроваджувала найновіші розробки і встановлювала програмне забезпечення найбільшим корпоративним клієнтам. Аріна лише повністю занурившись в роботу, могла забути про своє прокляття. Навіть роман з Толіком, другом Олега, який був свідком на весіллі і обожнював її в повному сенсі цього слова, відволікав, але не радував Ару.

Аріна відчувала, що Олег віддаляється від неї, йому стали в тягар її проблеми, її біль і внутрішня порожнеча. Анатолій, навпаки оберігав і плекав свою жінку, він шалено ревнував Аріну до чоловіка і наполягав на розлученні, хоча знав про її теорії блакитних кровей.

Ара поступово і несподівано для себе стала закохуватися в сімейного лікаря, з часом плануючи розлучення і поділ фірми. Вона не розлютилася, коли відчула, що у чоловіка з'явилася Наташа, перша коханка, яка так нерозумно загинула тоді у Толіка на столі.

За великі гроші вона потрапила до Донки, бажаючи, як Маргарита просити допомоги у темних сил. Бабка була не старою, але моторошною, в своєму простому красивому платті і черепою із золота на грудях.

— Що, внучка Вадоми, чекала побачити тут стару відьму з дзьобом? Відьма засміялася і присіла на шкіряний диван.

— Ні, Донка, тобі до моєї бабки, як до зірки на ім'я Сонце. До чого ця таємничість, гляди, а то Сулейману і мені очі зав'язувати почали, він міг би і перестріляти.

— Ну не стрельнув же. Перелякався. Всі бояться. А ти йди до бабки своєї, коли вважаєш її сильнішою.

— Донка, я чекала зустрічі з тобою шістдесят шість днів, як ти і сказала. Привезла гроші. Допоможи.

Аріні було так погано, що вона ледве вимовляла слова. Тяжкість думок тиснула на неї зі страшною силою.

Донка запросила її сісти на стілець жестом і Аріна буквально впала на нього.

— Та ти слабка, внучка Вадоми. Лише одна назва, а не відьма. Тебе будь-який чаклун знищить, будеш до смерті слину в хустинку пускати.

— Я ні з ким не воюю.

— Це ти так думаєш, Аріна, дочка світлої Дани і внучка відьми Вадоми. Що ти

хочеш?

— Я хочу народити дитину.

— Це неможливо.

Аріна відчула, що всі крани відкрилися і звідки з глибини її душі хлинув потік сліз, вона стояла на колінах перед Донкою і молила допомогти стару відьму.

Донка сиділа з напівзакритими очима, вбираючи емоції відчаю і горя. Потім гидливо штовхнула дівчину ногою.

— Пішла геть, шавка. Ніколи відьми не опускаються на коліна, ніхто і ніщо їх не може зігнути. Тільки зломити. Мене і моїх сестер століттями палили на вогнищах, коли нутроші були розбиті камінням на дрібні шматочки. Що ти знаєш про біль, коли твоїх дітей скидають в прірву подивитися, врятуєш ти їх чи ні. Вадома зараз перевертається в землі, дивлячись на те, що вона породила.

Аріна відповзла на колінах від старої і підняла голову.

— Не смій, стара і чорна душа ображати мене і чіпати мій рід. Я своїми руками можу задушити тебе, а зубами перегризти твоє горло. Твоє жалюгідне тіло я викину щурам і воронам і вони будуть жерти дохлятину ще довгі місяці.

Вона вп'ялася пальцями в килим і по-звірячому заричала на Донку, у якої з носа потекла тоненька цівка крові. Донка повільно витерла кров рукою і засміялася.

— Ось тепер переді мною внучка Вадоми. Іди сюди, дівчинка. Я занадто довго тебе чекала.

Вона якось вмить змарніла, здавалося, що Донці двісті років і вона вже дуже хоче піти на спокій, туди, звідки не повертаються. Аріна ж навпаки, відчувши, що забрала частину енергії у старої відьми, побачила все в Новому Світі, тяжкість в думках, як рукою зняло, Аріна поставила на місце стілець, який впав, і сіла.

— Так. Згодна. Три жертви. Три аборти. Три жінки. Вони повинні стати безплідними. Така жертва. Ціна її доньки. Тільки донька. Якщо буде хлопчик, то відразу загине.

Ара відкрила очі від сутички, спину звело судомою. Вона намагалася дихати, виходило лише задихатися. Машина вже давно виїхала на центральну вулицю і вони стояли в пробці в центрі Києва.

Сулейман вже подзвонив Анатолію і Олегу. Телефон Аріни надригався, поки не сів. Вона перевела його на беззвучний, тому що не хотіла слухати заспокоєння і бадьорі репліки коханця і чоловіка.

Аріна відкинулася на сидіння і зняла кросівки з набряклих ніг. Ще одна сутичка, як блискавка, пронизала живіт, він став кам'яним, неначе чужим, і вона вперше побоялася, що не витримає цього болю.

Після візиту до Донки, вона знайшла у себе в саду двох чорних гадюк, як та і попереджала:

— запам'ятай, Ара, вони прийдуть до тебе, щоб забрати душі ненароджених, як тільки ти принесеш останню жертву, вони залишать оболонку і підуть у темряву.

— Донка, але кого я повинна принести в жертву? Я повинна вибирати випадкових

жінок? Кого?

— А як ти вважаєш? Хто вважається негідною, брудною, порочною повією? Хто носить під серцем незаконнонароджене дитя? Хто руйнує життя порядним жінкам і сім'ям?

— Коханки, — тихо промовила Ара і пішла до дверей.

Вона зігнулася в новій сутичці, пробка в п'ять рядів все ще стояла. Аріна підняла скло між собою і Сулейманом, щоб він не бачив її судом і не відволікався від дороги.

Першою вона згадала Наташу на операційному столі. Все було добре, Толік, який був в курсі марення коханки, відчайдушно на свій страх і ризик, погодився вичистити трьох жінок. Олег, не здогадуючись, що бере участь у дикій, протизаконній, чаклунській вакханалії, звернувся до кращого друга за допомогою і підтримкою.

— Перша є, приїжджай.

Аріна впевненою рукою випустила гадюк з сумки на оголене тіло коханки, що знаходилася в глибокому наркозі.

Як і сказала відьма, боги самі заберуть свою жертву. Лікар сидів у кутку, готовий в будь-який момент надати допомогу, але любов до Аріни була сильніше моралі, сильніше життя і сильніше добра. Дві змії довго повзали по всьому тілу, ніби знайомлячись зі своєю жертвою, а потім влаштувалися прямо там, де знаходиться матка. Доктор заплющив очі, а Аріна дивилася, як одна, потім друга вповзають нещасній дівчині в пупок і вповзають з піхви. Тіло Наташі залишилося нерухомим, крові не було, змії зникли в сумці у господині, яка зникла за дверима операційної.

— Вона мертва, кричав їй в трубку розлючений Толік, вона перестала дихати після твоїх диявольських фокусів. Мене посадять.

Аріна ж, спокійна, як скеля, сказала, що мабуть він дав їй занадто багато наркозу, можливо це була алергія на ліки або слабке серце, в будь-якому випадку, він не просто доктор, а головний лікар клініки, тому проблему буде вирішувати він.

Сутичка пронизала електричним струмом низ живота і хребет, зігнутися або розігнутися стало так само неможливо, як і дихати. Аріна відкрила вікна автомобіля, і на неї пахнула гар і вихлопи в будній день в пробці, але їй було все одно. Вона зігнулася на сидінні і спробувала встати на карачки. Авто трохи проїхало і через двадцять сантиметрів загальмувало, вона боляче вдарилася боком і животом. Все тіло звело судомою.

Друга, Ляля, була саме життя. Весела і красива, вона любила Олега рівно стільки, скільки він їй платив за квартиру, машину і красиву зовнішність. Завагітнівши, вона легко пішла на аборт і легко витримала ритуал під наркозом. Чи то відчувши, що далі залишатися з Олегом не можна, чи то злякавшись, що дійсно більше не зможе мати дітей, Лариса зникла з життя коханця, лише іноді вітаючи його з днем народження і з Новим роком. Лариса Білозерська помилилася лише одного разу, розповівши своїй подрузі-медсестрі, яка працювала з Анатолієм Івановичем, від кого у неї повинна була бути дитина.

Ара схопилася руками за сидіння і завилала. Тіло розривалося на шматки від

нестерпного болю. Вона відчувала це слово на смак.

Б-Борис, І-Ірина, Л-Лариса, як Ляля, і м'який знак, і чортів м'який знак.

Остання жертва була найскладнішою. Вона любила його. Вона

дійсно любила його і хотіла цю дитину. Аріна відчувала це, вона знала, що Віра любить. І що йде на жертву тільки заради нього. Ара не могла не відчувати її любові і її силу. Вона зневажала Олега за те, що він сліпий і глухий до неї, до тієї, хто готовий йти на жертву, люблячи. Аріна розуміла Віру. Вона теж йшла на жертву. Зрештою навіть сама огидна і мерзенна жертва була задумана для чогось великого. Віра йшла вбивати в ім'я любові, Аріна йшла приносити жертву в ім'я життя.

З першого разу не вийшло. Гадюки не чіпали плід. Переляканий Толік розбудив Ару і сказав, що сьогодні вона чаклувала даремно. Він оглянув Віру і зробив УЗД. Все було на місці. З другого разу все вийшло. Але виникла ще одна проблема, через кілька тижнів, Толік їй подзвонив і сказав, що Віра зможе мати дітей. Аріна розсміялася недобрим сміхом. Ти подивися, яка живуча.

Вона зустрілася через кілька місяців з Вірою і довела її до божевільня в туалеті, а потім відвезла подільнику. Той вичистив все, що можна вичистити і Ара схвально кивнула. Вона прийшла після операції до Віри додому, щоб ще раз переконатися, Віра порожня. Аріна відчула це ще на порозі її квартири. Справу зроблено.

Сутичка роздерла її навпіл і підкинула вгору. Аріна злетіла на секунду в невагомість, але електричний струм знову зібрався біля хребта, він, як удав, обвив її кістки і таз і через кілька секунд вибухнув іскрами з очей.

Аріна відпочивала пару миттєвостей, щоб вдихнути кисень в легені, але вдихати не виходило. Видихнути теж. Біль кісток, що ламаються зсередини схопила вдих-видих, як в капкан, і Арі здалося, що серце зараз зупиниться. Вона чекала одного єдиного смс. Тремтячими руками вона відкрила повідомлення від Роксани: друга здохла, що робити?

Аріна написала: закопай. На більше слів її не вистачило. Дана і Вадома покинули земні оболонки, вони зробили свою роботу і пішли, боги прийняли жертву.

Потім вона відчула, що сама перетворюється на змію, отруйну чорну гадюку, наповнену смертельною отрутою. Її кістки розчинялися в кислоті, болю вже не було, серце давно зупинилося без кисню в легенях. Ара випустила телефон з ослабленої руки і повалилася на сидіння без свідомості.

— Слава Богу, отямилася, Аріна Петрівна, дочка у Вас! Зараз Анатолія Івановича покличу, він від Вас цю добу не відходив, вийшов вмитися і з чоловіком Вашим привітатися, вони тут майже добу удвох сиділи, поруч з Вами, чоловік зовні, а доктор тут всередині.

— Де дитина? Де моя дочка? Аріна важким і вонючим, після наркозу голосом ледве вимовляла слова. Вона відчувала себе п'яною і тверезою одночасно, мозок вже працював, а реакція до мовного апарату ще не повернулася.

— Де вона? Де моя дівчинка? — Аріна перейшла на істеричний крик, перший раз життя відчуваючи свою безпорадність. На грудях дивним чином розповзалися дві плями, жінка з величезними від жаху очима дивилася на плями, а потім на медсестру.

— І лактація налагоджується, добре-то як! — медсестра розчулено склала руки і пішла до виходу.

— Я хочу бачити головлікаря!

— Хочеш, ось він, моя героїня! — сяючий Анатолій залетів у палату, як на крилах.
— До речі, Олег спить у мене в кабінеті на дивані, чекає, коли я дозволю зайти до тебе. Але я вирішив першим привітати тебе, любов моя.

— Толя, де моя дитина?

— Ара, тільки спокійно, її тут немає.

Глава 25

— Вірунчик, у мене дочка народилася! Уявляєш? Дочка! Бачив її мигцем, потім її забрали кудись, видно щось перевіряти, аналізи брати. Сиджу в кабінеті у Толі, чекаю коли він дозволить до Ари зайти, привітати.

— Улюблений! Вітаю вас! Я від щирого серця бажаю малятку щастя!

— Дякую, дорога!

— Милий, ти мені можеш на операцію скинути? Мені треба оплатити і призначити дату.

— Звичайно, скинь мені на вацап суму і номер своєї карти. Ігор не авторизований суми більше двохсот тисяч гривень переказувати.

— Так, Олеж... там буде трохи більше, я ще хочу одну операцію зробити ...

— Без проблем. Я сьогодні щасливий.

Віра скинула коханцеві карту і суму і з подивом, отримала необхідну суму через свій банк онлайн.

Не гаючи часу, вона набрала Єгора і порадувала його хорошими новинами. Закоханий і щасливий, він прилетів через тридцять хвилин з величезним букетом троянд і шоколадним тортом.

— Ти — моя любов. Віра, ти врятувала мене. Спасибі тобі. Господи, для мене ще ніхто і ніколи такого не робив. Це тобі подарунок. У оксамитовій червоній коробочці виблискувала обручка.

— Віра, я люблю тебе. Ти вийдеш за мене заміж?

Віра стояла босоніж в коридорі, на халат стікали краплі з волосся після душу. У неї стукало серце від щастя і несподіванки. Ще ніхто і ніколи не пропонував їй вийти заміж, жоден чоловік не заводив розмову про це. Вона подивилася на Єгора зовсім іншими, щасливими і закоханими очима.

— Гоша, я..., це так несподівано.

— Кохана, не муч мене. Ні, так ні. Просто я не міг більше чекати. Я — вільна людина і я хочу відкрито жити з тобою, любити тебе, народити з тобою дітей.

— Гош..., — Верини очі наповнилися сльозами, — можливо у мене ніколи не буде дітей.

— Будуть, кохана, будуть! Ми будемо намагатися, а якщо не вийде, ми усиновимо або удочеримо.

Віра плакала від щастя і спокою, вона вже не могла без Єгора. Його сміх, жарти,

почуття гумору, турбота, любов, увага, все було лише для неї однієї. Вона частіше думала про Єгора, ніж про те, що вона — коханка Олега Брянцева. Вона хотіла сім'ю і чоловіка, який буде належати тільки їй. Віра хотіла вийти з тіні, і Єгор був саме тим, з ким їй хотілося це зробити.

Він підняв її на руки і забрав у спальню, на руці у Віри сяяла обручка, а в серці вперше за останні кілька років жила надія, що за сутінками буде світанок. Вони видихалися і заснули під вечір до самого ранку.

Віра потягнулася під шовковим простирадлом і мрійливо посміхнулася. Єгора поруч не було. Вона покликала улюбленого майбутнього чоловіка кілька разів, потім крекочучи вилізла з ліжка і пройшла в вітальню, потім на кухню. У ванній кімнаті його теж не було. Дивно, подумала Віра, Олега не буде ще кілька днів, Єгор планував провести їх зі мною, може вискочив за булочками.

Вона взяла телефон, щоб він не забув купити їй каву, з кав'ярні на розі біля пам'ятника Шевченку, але забувши про каву, втупилася на екран.

"Переказ виконаний успішно" 04:55 a.m.

"Переказ виконаний успішно" 05:00 a.m.

"Переказ виконаний успішно" 05:05 a.m.

Віра ще до цього лаялася на гарячій лінії з банком, що повідомлення приходять із запізнення, цього разу всі повідомлення прийшли в строк. У момент переказу коштів. Чотири години тому.

Все ще не розуміючи, що відбувається, вона зайшла в банківський додаток і дивилася на цифру балансу, яка становила нуль гривень, нуль копійок. Тремтячим пальцем вона натиснула на історію платежів, всі три платежі по сто тисяч гривень клієнтам банку, одним з яких був Єгор Вікторович Б.

Вірі стало так жарко, що вона відкрила вікно, незважаючи на мінусову температуру. Висунувши голову у вікно, вона охолола і знову зайшла в додаток, потім видалила і перевстановила його. Цифра балансу не змінилася. Віра зателефонувала на гарячу лінію.

— Дівчина, Добрий день. З моєї картки вкрали гроші.

— Добрий день, Віра Миколаївна. Назвіть останні чотири цифри Вашої карти і секретне слово-пароль. Дякую. Завантажую історію вашого рахунку. Вчора вам надійшов переказ на суму двісті п'ятдесят тисяч гривень. Баланс став триста тисяч гривень. О п'ятій ранку ви з перервою в п'ять хвилин зробили три перекази, кожен по сто тисяч гривень клієнтам банку.

— Це не я! — Закричала Віра. — Мене обдурили!

— Операції були зроблені з вашого телефону? Хто-небудь знав ваш секретний пароль в банківський додаток?

— Я не знаю. Напевно. Він у мене записаний в нотатках.

— У такому випадку ми нічого не можемо зробити. Вам краще звернутися в поліцію і написати заяву на людину, яка скористався вашим телефоном і вашим додатком.

Віра набрала Єгора і, до її жаху, почула знайоме: — Привіт, Вірочка!

— Гуща. Мерзота. Виродок. Ти ж хотів тільки п'ятдесят, навіщо вкрав все?

— Дорогуша, не нервуй! Пам'ятаєш, нервові клітини не відновлюються.

— Тварюка! Ти забрав у мене все! Я Олегу скажу, він тебе знищить.

— Звичайно, мила. А заодно і розкажеш своєму коханцеві, чим саме ти зі мною займалася ці кілька місяців і навіщо ти просила у нього більше грошей, ніж потрібно. А ще, якщо він не повірить, я надішлю йому наші з тобою фотографії, на його номер. Він у мене до речі, теж є. У тебе такий легкий пароль в телефоні і додатку. Дорога, будь обережніше, скрізь такі погані люди. Це я тебе пошкодував, але ж хтось міг і фотографії з відео Олегу відправити, ось він би засмутився, що у його коханки є коханець. А за гроші не засмучуйся, він тобі ще дасть, ти ж звикла продавати себе багатим дядькам! У тебе вже є така шикарна машина, насолоджуйся життям, Вірунчик. Чао.

По звуках з телефону Віра зрозуміла, що негідник вже в аеропорту. Вона глянула на свій порожній безіменний палець з гіркою усмішкою, і обручку забрав, сволота.

Дзвінок телефону, як сирена, змусив її смикнутися. Віра і не помітила, як настав вечір, за вікном рано потемніло, наступав ненависний листопад.

— Котик, я заїду через години півтори. Але на ніч не залишуся. Замов вечерю з "Якіторії", я голодний, як вовк.

Вона кивнула, наче Олег міг бачити її мовчазну згоду. Віра відкрила пляшку вина, щедро налила собі в чайну чашку виноградної рідини і зробила великий ковток.

Віра спішно почала прибирати ліжко, де на постільній білизні був запах Єгора, кинула все в пральну машину і застелила ліжко новим набором. Віра швидко прийняла душ, висушила волосся і подзвонила в доставку японської їжі. Вона навела порядок на кухні і у вітальні, пропилюсавши підлогу і протерши пил вологими серветками. Вино надавало бадьорості і змивало липкий жах ранкового відчаю і безсилля, втрати грошей і боязні бути викритою за зраду і брехню.

Вона почистила зуби і пожувала лимон, запаху не було. До зустрічі з коханцем готова.

— Кошеня, я скучив, — Віра ще не бачила за всі два роки коханця таким щасливим. Він сяяв і виглядав молодшим і свіжим.

Віра була навіть рада, що він базікав без угаву, описуючи носик, очі і личко дочки, яку він бачив мигцем, але вже любив. Віра бачила, дійсно любив. Він приїхав не до неї, він приїхав поділитися радістю, як з добрим другом. Їй було вже не так боляче. Всередині неї сяяла така величезна діра порожнечі, ніби чорний космос відкрив десь під її серцем свій портал в паралельний всесвіт. Вона поглинала радість Олега, не відчуючи ніяк емоцій, лише радість від того, що могла спокійно пити вино, притулившись до подушки дивана.

— Так коли у тебе операція, кошеня? — Олег перервав існування Віри в своїх болісних думках і висмикнув її з в'язкої нірвани смирення.

— Через три тижні. Потім буде реабілітація, кілька днів в клініці. А потім вдома повний спокій близько місяця, — Віра залпом допила вино і встала налити ще.

— Я хочу через місяць відвезти своїх дівчаток в Тай, деś після Нового року повернуся, а потім знову до них. Поки в Києві буде холод і вогкість, нехай в теплі погріються, а ти поки свої диньки зробиш і мені покажеш. Так?

І він дзвінко вдарив Віру по дупі. Дівчина і так не дуже міцно стояла на ногах, мало того, не була готова до удару по п'ятій точці і від несподіванки впала вперед разом з порожнім келихом, який із дзвоном розбився на тисячі дрібних шматочків.

Олег так заливисто сміявся своєму жарту, що кілька секунд не міг зупинитися.

— Кошеня, та ти-корова на льоду. Ну і грація. Гаразд, посміялися і вистачить. Я додому. Виспатися. У мене були важкі дні. У четвер залишуся на ніч. Приготуй щось особливе, а то, з тобою стало якось нудно. Поки.

— Олеж! Зачекай.

Віра стояла на колінах, збираючи скло, і встала, щоб попрощатися і закрити двері.

Олег гидливо глянув на руки повні осколків і нетерпляче кивнув: — Ну?

— А як назвали-то доньку?

— Мірела. Ара давно вибрала ім'я. Знала, що буде доця. Маленька квітка, — у нього виступили сльози, він квапливо змахнув з очей, кивнув коханці та закрив двері.

Віра вимила коридор від осколків, взяла новий келих і відкрила ноутбук. Вона знайшла потрібний сайт і рішуче набрала номер.

— Добрий вечір, я можу поговорити з доктором Джабраїловим. Дякую. Чекаю. Доктор Джабраїлов? Ви пропонували мені місяць тому безкоштовну відкриту операцію зі збільшення грудей, на якій будуть присутні студенти з пластичної хірургії, відеозйомка та експериментальні імпланти, на які ще немає ліцензії та офіційного дозволу, так от, я згодна.

Глава 26

Аріна стиснула руку Анатолія з несподіваною силою, що він поморщився і спробував її відсмикнути.

— Де моя дочка? — чорні очі Ари стали такими величезними, що здавалося у неї в очах зовсім немає білків.

— Заспокойся, тигриця моя. Вона в дитячому відділенні, ти ж була без свідомості, коли Сулейман тебе привіз, я терміново зробив тобі кесарів, так як води відійшли давно, боявся, що малютко задихнеться. Але з нею все добре. Олегу її показали і віднесли в дитяче, поки ти приходиш до тяти. Її вже несуть, як тільки медсестра повідомила, що ти відійшла від наркозу. А ось і наша красуня.

Аріна піднялася на ліктях і Анатолій допоміг їй сісти зручніше, піднявши кнопкою спинку ліжка в сидяче положення. Її голос трохи тремтів, але впевнені і сильні руки матері потягнулися до загорнутого малютка. Вона притиснула дочку до себе з такою ніжністю, як ніби все життя знала і любила тільки її.

Маленьке рожеве личко поморщилося, очі з крихітними віями знехотя відкрилися.

— Мірела, моя Мірела. Здрастуй, душа, Ось ти яка.

— Так, вона — прекрасна!

Ара повільно підняла голову від дочки. Очі, все ще чорні і бездонні, майже без

білків, недобро дивилися на Анатолія. Він відчув, що зайвий в палаті, а десь в глибині підсвідомості ворушилося почуття страху перед цією жінкою і усвідомлення скоєного.

— Залиш нас.

— Добре, люба, а Олега покликати?

— Залиш нас, — крижаним тоном вимовила Аріна. Її тихий і спокійний голос так злякав доктора, що він миттєво випарувався за дверима.

Ара вдихнула аромат новонародженої і закрила очі. Потужна, просто гігантська хвиля океану збила її з ніг. Вона бігла з донькою вздовж узбережжя, стрибаючи через хвилі і потопаючи в піску. Маленькі ніжки не встигали звільнятися від піщаного, м'якого і теплого полону. Бірюзова вода злизувала відбитки крихітних п'ят, залишаючи за собою ідеальну гладь. Вода завжди залишала останнє слово за собою. Мати опустила перед Мірелою на коліна і прибрала маленьку чорну прядку з чола. Вона дивилася у величезні чорні очі малютка, в яких відбивалася весь Всесвіт, виблискуючи падаючими зірками, сміливо показуючи хвости комет і крихітні планети, на яких є життя в паралельних світах. Космос зменшився і перетворився на Землю, таку зелено-блакитну, неосяжну і свіжу, над якою літали птахи, а в глибині синіх вод били хвостами кити. Дівчинка, дивилася на матір, не блимаючи, даючи їй все, що можна було бачити і знати. І Ара знала, що зараз вона побачить, відчувала. Мірела на секунду заплющилася від яскравого сонця, яке відбивалося в хвилях мільярдом кристалів світла і відкрила їх знову. Аріна побачила океан і пляж, на якому вони зараз бігли, вона бачила, як трирічна дівчинка тікає від неї все далі і далі, а мати не може вибратися з піску і хвиль, і чим сильніше вона намагається встати на ноги, вийти з води, позбутися від піску на ногах, її, немов морський камінчик, жбурляє назад у воду, і коли над водою залишаються тільки її очі, Мірела махає їй і кричить:

— Мамочка, ми ж зустрінемося ще з тобою там? Пам'ятаєш? Де ми вже були з тобою разом?

Аріна і посміхається тільки очима. Вона знає, що це її плата, її розплата за три роки щастя. Боги дають їй три роки насолодитися тим, кого не повинно було бути і натомість забирають собі матір.

— Ось як я піду від тебе, моє життя, — Ара відкрила очі і провела пальцем по рожевій щічці новонародженої.

Крихта поморщилася і слабенько закректала. Очі ще були темно-прозорі і слабо фокусувалися на предметах. Вона стиснула в кулачку палець матері, але цей натиск був слабкіше помаху крила метелика. Аріна зачаровано дивилася на те, що люди називають Любов'ю, чистою, незатуманеною, незамутненою, без домішок вигоди і лукавства, без єдиного відтінку злоби і заздрості, без гріха і пороку. Енергія вищої сили огорнула всю палату з підлоги до стелі, вона була невидима сторонньому оку, але мати і дочка відчували, що вони — це цілий світ, їх світ, їх всесвіт, в якому немає місця нікому іншому.

Аріна не витирала сльози і не соромилася їх перед малютком. Вони витікали звідкись з глибини, вимиваючи чорну душу, і давали надію на її порятунок.

— Мірела, спасибі, що показала мені скільки мені жити і дихати тобою, щастя. У нас з тобою цілих три роки, дівчинка моя. Цілих три роки, майже тисяча днів. Я не буду спати, не хочу. Я буду з тобою кожен мить, кожен твій крок, жадібно словлю твої перші звуки і слова, побачу твої перші зубки.

Ара плакала і дякувала своїм богам за відстрочку в цілих три роки, адже вона знала, що її мати померла під час пологів і боялася найгіршого, не побачити свою дитину, до якої так довго йшла. Її шлях до довгоочікуваного щастя пройшов через смерті невинних людей і вона знала, що рано чи пізно настане і її черга.

Олег делікатно постукав у двері палати.

— Мої красуні! Можна до вас?

— Так, Олег, заходь, ми переодяглися і поміняли підгузник. Тільки тихіше, бачиш, моя зірочка спить.

Олег навшпиньках пройшов в палату і вмовився на краєчку ліжка. Він так боявся і так любив цю нову Ару. Він ніби бачив перед собою незнайому жінку, яку полюбив тільки-що з першого погляду. Він роздивлявся її руки, які м'якими крилами орлиці обвили крихітну голівку, яка смішно виглядала в білому чепчику на зав'язках. Олег дивився на худі плечі, високі груди, таку шикарну і звабливу в простому лікарняному халаті, він дивився на знайоме обличчя і заглядав в очі, в яких ніколи не бачив стільки ніжності, спокою, умиротворення. Перед ним була жінка-гармонія, сама природа, яка з смертельно небезпечного вулкана, що вивергає вогнедишну лаву перетворилася в покриту деревами і квітами родючу землю, де живуть звірі і співають птахи, де ніколи не ступала нога людини.

Олег нахилився і поцілував дружину, потім довго гладив її волосся, цілував шию і груди. Він шепотів їй подяку за щастя бути батьком і за те, що вона подарувала саме йому це щастя.

— Я так тебе люблю, моя єдина, я так вас люблю. Я ще нікого ніколи так не любив.

— Тихіше, Олег, розбудиш, Міру.

Ара уважно подивилася на нього і несподівано сказала:

— Коли я помру, подбай про те, щоб наша дівчинка була найщасливішою. Я хочу, щоб вона росла з тобою.

Олег обурено замахав руками і почав заперечувати дружині, але вона зробила жест рукою і продовжила: — десь через місяць ми з Мірелою переїдемо в наш будинок в Таїланді. Так треба. Справи фірми залишаю тут на тебе, будеш прилітати до нас раз місяць. Я візьму з собою Сулеймана і його сім'ю.

— Мила, нехай Сулейман буде тут в Києві, займається справами, контролює і доповідає тобі обстановку. Замість нього поїду я, зараз займуся документами на Мірочку, отримаємо свідоцтво про народження, її прописку і подамо на термінове оформлення закордонного паспорта. У паспортному я теж домовлюся, щоб позачергово. Я хочу бути з вами стільки, скільки можливо, а коли буде щось важливе, буду відлітати на пару тижнів. Чесно кажучи, скоро кінець року, на свята краще побуду з нашою дівчинкою і з тобою, ніж тут в холодній і сирій столиці.

Олег підійшов до прозорої, пластикової колиски на високих ніжках, до яких були прироблені коліщатка. Мірела солодко спала і сопіла маленьким носиком. Вона все ще привчалася дихати повітрям і знайомилася з новими запахами, звуками, яскравим світлом і солодкими снами після розставання з попереднім, темним і теплим місцем проживання. Її прозорі повіки з рожевими і блакитними жилочками, немов ниточками, тремтіли, а крихітні бровки згиналися, немов ось-ось заплачуть.

— Вона — красуня, як вона схожа на тебе, найбільше щастя в такому маленькому тілі, — Олег абсолютно не соромився своїх сліз. Він навіть не витирив їх. Вперше в житті він відчув абсолютне умиротворення, тепло від того, що поруч з ним є інша людина, його дочка.

— Я зроблю все, щоб Ви були щасливі, мої дівчатка, — я живу тепер не тільки для тебе, але і для нашої дитини.

— Я знаю, коли мене...

— Аріна, припини, я не хочу чути...

— Все, Олег, я зрозуміла. Більше не буду. Мені достатньо того, що я сьогодні побачила і відчула, я знаю, що ти нас любиш. І ніколи не залишиш. Я це знаю.

Глава 27

Віра мчала за кермом свого новенького авто. Червоний Лексус з салону, як він і обіцяв, щаслива і окрилена, вона підспівувала пісні Лободи "А може до біса любов".

Телефон пілікнув смс-кою. Віра завбачливо, залишила його на сусідньому сидінні без уваги, так як новеньку машинку не можна подряпати в перший же місяць. Олег, як обіцяв, зробив їй довгоочікуваний подарунок на Новий рік і відвіз в салон, вибирати автомобіль.

Він зараз був з сім'єю в Таїланді, у нього тільки народилася дочка, ще й року немає і дружина вперлася рогом летіти в тепло, в спекотні країни.

Вірочка не дуже любила Тай, занадто жарко, занадто автентично, занадто багато живності. Незважаючи на всю свою нелюбов до Азії, вона частенько літала з подругами або з Олегом, до слова, відпочивали вони класно. У нього на Пхукеті була своя вілла і мовчазна прислуга була однаково рада, як дружині, так і коханці.

Але подорожувати Віра воліла в Європу, їй подобалася Італія, Іспанія, Чорногорія. Зараз вона хотіла б в Куршевель або Курш, як вона любила недбало його називати, зимове гірське повітря, сніг, лижі, підйомники, багато знайомих, глінтвейн вечорами і заняття любов'ю на підлозі біля каміна.

Ну нічого, сьогодні ввечері Олег прилітає в Київ, а на ніч до мене, пошлеться на важливі і накопичені справи. Будемо з ним пару днів, потім умовлю куди-небудь на лижі, може в Альпи, — продовжувала мріяти Віра, — а може бути він скоро кине дружину і....

Віра задумалася на світлофорі і не помітила, як загорівся зелений. Ззаду пролунало виття сирени, це чорний джип сигналив, сурмлячи, як бойовий слон. Самі верткі об'їхали її і тикнули у вікно середній палець. На наступному світлофорі джип обігнав її і підрізав, потім мабуть вирішивши покарати по повній за десять секунд витраченого

часу, загальмував перед нею. Дівчина різко натиснула на гальмо і ремінь безпеки вп'явся в пишні груди. Від болю Віра поморщилася, хоч операція була кілька тижнів тому, але все одно груди ще нили, і шрами боліли і свербіли.

— Це Київ, дитинко! — пробурмотіла вона і згорнула до себе у двір.

Припаркувавшись, вона взяла телефон і глянула на екран, смс-ка від Олега.

"Котик, в Київ не збираюся в найближчі два тижні. Гріюся тут. Не сумуй. Якщо потрібні гроші, напиши Ігорю, він кине тобі на карту".

Гарний настрій, як рукою зняло. Грюкнувши дверима Лексуса з такою силою, що голуби злякалися і полетіли з каштана біля під'їзду, Віра увійшла в під'їзд і викликала ліфт. Кнопка не запалювалася.

Тамара Іванівна, сусідка по сходовій клітці, втомлено спускалася зі сходинок.

— Вірочка, добрий день. Ліфт не працює. Вже втретє спускаюся в магазин. Склероз.

— Добрий день, Тамара Іванівна, я зрозуміла, давайте я вам допоможу. Що вам в магазині взяти?

— Ні, дитинко, не треба. Я до Люби ще з першого зайду. Вона мене чекає. Дай Бог, тобі нареченого хорошого.

Тамара Іванівна завжди бажала Вірі хорошого нареченого, дівчина дзвінко реготала, дякувала і бігла у своїх справах.

Але сьогодні це побажання особливо боляче різануло слух.

Нічого не відповівши, вона побігла сходами на високих підборах. Вже на другому поверсі, очі були на мокрому місці, а коли на п'ятому вона відкрила двері і увійшла в квартиру, сльози лилися градом по нафарбованому обличчю.

Мабуть це було останньою краплею. Спочатку мати і хамство водіїв на світлофорі, потім Олег, ліфт і ось сусідка з побажаннями нареченого. Віра зняла чоботи і прямо в пальто пройшла на кухню і взяла з холодильника почату пляшку вина. Зробивши великий ковток, Віра притулилася спиною до стіни і закрила очі.

Він же обіцяв, обіцяв, обіцяв. Приблизно через місяць після народження дочки, Олег з сім'єю полетів у спеку і сонце, туди, де вічно зелене літо і теплі хвилі. Коханець заспокоїв її, що на новорічні свята повернеться в Київ, але вже середина січня і він знову її обдурив. Знову два тижні. Так само, як і минулого разу.

Віра згадувала, як вона прокинулася після операції, поруч нікого немає, біла палата і білі стіни викликали запаморочення і нудоту. Вона натиснула кнопку і через пару хвилин в дверях палати з'явилася медсестра, потім прийшов лікар, оглянути і привітати з вдало проведенною операцією. Вона скупко відповідала на питання і посміхалася через силу, так, відчуває себе нормально,

ні, в очах не двоїться, добре, вона попередить, що через день її вже можна забрати додому. Попередити. Але кого? Олег написав їй, що буде зайнятий оформленням якихось документів в паспортному столі, Віка поїхала з сім'єю на пару місяців до свого брата в Італію за свій рахунок. Батьки навіть не знають про те, що удумала їх Вірочка і все ще сподіваються, що вона приїде до них на Різдво.

У день виписки Віра викликала таксі і акуратно по стінці дісталася до автомобіля, а потім і до квартири. Вона написала Олегу, що вже вдома і що операція пройшла успішно і вона відчуває себе добре, але щось підказувало їй, що зараз коханцеві глибоко наплювати на груди третього розміру, на її самопочуття і на те, що вона його чекає.

Перед Таїландом вони бачилися від сили рази три. Від Олега пахло чимось новим, невловимо солодким, п'яним.

Колись давно, в минулому житті, Віра і Олег вирвалися на пару днів в Іспанію, там якраз цвіли апельсинові дерева. Вони, немов два школярі, що прогулювали уроки, бродили по вузьких вуличках Барселони, трималися за руки, нескінченно зупинялися в крихітних кафешках, столики і стільці яких стояли прямо на тротуарах, пили каву і терпке червоне вино. Закоханість, чари моменту, хміль від келиха вина на голодний шлунок, робили Віру абсолютно безтурботною і щасливою. Вона шумно вдихала аромат квітучих дерев, немов хотіла насититися цією солодкістю з присмаком солоної морської води і південного вітру. Вона хотіла зберегти цей запах апельсинового кольору назавжди. Скільки вона не намагалася згадати цей аромат, цей момент, вона забула, як пахне щастя, солодкість з вишуканою домішкою солі.

Ось зараз від нього пахло також, чимось абсолютно солодким і щасливим, тими апельсинними деревами, морським бризом, його шкірою і шкірою когось іншого, божевільно прекрасного, новонародженої дитини. Здавалося, що кожна пора на обличчі і тілі коханця виділяє аромат його дочки і він вже просякнутий нею до кісток і нутрощів. Раніше Віра не помічала, щоб від нього пахло жінкою, Арою, врешті-решт. Але цей, новий Олег. Він так прагнув поділитися щастям, випромінював світло і тепло, в якій лічені години грілася і коханка.

Віра згадувала їх останню зустріч минулого року, він приїхав з квітами і двома сумками делікатесів. Немов загладжуючи провину перед своєю совістю, він організував святкову вечірку тільки для двох. Олег відкрив шампанське, замовив доставку суші, вона щасливо робила нарізки фруктів і овочів. Він був іскрометний і веселий, немов грав роль у виставі "щасливі молодята в новорічну ніч". Віра запалила свічки, дістала святкові серветки, на яких були намальовані різнокольорові ялинкові кульки.

Ось вона-маленька тягнеться ручкою наряджати ялинку, живу, пахучу і колючу, мама кульку за кулькою дістає з коробки і вішає на смарагдові лапи новорічного дерева. Вірочка незграбно тягнеться за склянню лялечкою, яка лежить, як королева, закутана ковдрою старої злежаної вати.

— Вірочка, обережніше, не розбий. Це Червона Шапочка, пам'ятаєш ми читали з тобою казку? Дивись, якого кольору у неї шапочка? Бачиш, кошик, це вона несе пиріжки. Це мені моя мама, твоя бабуся подарувала. Розповідала, що іграшку зробили ще до війни. Бачиш, фарба на шапочці зовсім облупилася, а плаття не зелене, а витерте до білого.

І маленька Віруша зачаровано дивилася на фігурку, що самотньо стояла на величезній гілці за допомогою металевої прищіпки, яка кріпила її до голочок.

Її накрила така гостра жалість до себе, що вона жаліла себе, наливаючи собі вино знову і знову. Остання зустріч з Олегом, Новий рік в кричущій самоті з телевизором і привітаннями від батьків і знайомих по телефону, зустріч з Вікою і її сім'єю другого січня і Різдво з батьками, які захоплювалися її новим автомобілем і новою шубкою з новорічного розпродажу.

Віра чекала його, сидючи в квартирі, слово фігурка на прищипці, стерта і потріскана знизу від часу. Вона чекає свого вовка, свого коханця, який дістане її зі старої зваляної вати раз на рік в ніч перед святом, щоб потім на цілий рік знову захвати в коробку.

Знову він не прилетів. Ще два тижні очікування. Віка намагалася поговорити з нею, але Віра вперто перекладала тему і йшла від важкої і неприємної розмови про її нещасливе особисте життя.

Телефон на столі завібрував. Віка написала, що хоче заїхати. Віра байдуже поставила смайлик розпростертих обіймів і поплелася з келихом у вітальню, чекати подругу під байдуже і нав'язливе дзижчання повторів новорічних передач зі старими обличчями, дурними жартами і примітивними сценаріями.

Віка прибула ще швидше, ніж обіцяла. Вона вийняла судочок з холодцем і фірмовий салат олів'є, який вона частенько носила на роботу і пригощала Віру в ті, далекі, веселі і безтурботні часи. Віра обняла подругу і зачерпнула салат столовою ложкою.

— Вірчик, як ти себе відчуваєш? Як твої цицьки? — вона засміялася і перенесла в вітальню тарілки з їжею і шампанське.

— Цицьки — відмінно, краще, ніж я, — віджартувалася Віра, жуючи на ходу салат. Стривай, оливки ще. Зараз відкрию банку.

Але насправді спина боліла просто жахливо, а після наркозу вона досі не могла відновитися. Шви боліли і свербіли, а наступний візит до лікаря був призначений через тиждень. Вона пила серйозні знеболюючі та протизапальні, які категорично не можна було вживати разом з алкоголем.

— Як Міша? Як дочка? — Віра сиділа на кріслі, відчуваючи себе ситим удавом, який проковтнув штук десять кроликів, вона поставила недопитий келих шампанського на столик, зняла тапочки з босих ніг і влаштувалася зручніше.

Віка перемістилася на диван з келихом і розеткою оливок.

— Ти знаєш, після свят роботи додалося, багато клієнтів подають до суду на своїх роботодавців. До речі, на твого колишнього лікаря там є один кумедний документ. Міша мені розповів, що його клієнтка, медсестра була незаконно звільнена з клініки за те, що порушила лікарську таємницю і розповіла колегам, що головлікар змушував брати участь в якихось абсолютно містичних ритуалах. Уявляєш, яка маячня? Міша мені розповів пару днів тому, мовляв після свята з перепою людям кругом чортівня ввижається. Але звільнили її дійсно незаконно, з порушенням трудового кодексу, тому справа нікчемна і кумедна.

— Яких ритуалах? — Віра запитала таким осиплим голосом, що Віка не почула питання. — Вік! Ти мене чуєш? Та відірвися ти від цього маячного новорічного фільму!

— Чого ти нервуєш? Чую, звичайно.

— Яких ритуалів? Головлікар Тихомиров? Анатолій Іванович?

— Саме.

— А хто подає? Як її звуть?

— Ой, я не знаю, ти що думаєш, я Мишкіних клієнтів поіменно всіх знаю?

— Дізнайся! Вікуся! Мила, будь ласка.

— Навіщо? — Вікторія здивовано підкинула брову і ковтнула шампанського.

— Еммм... мені треба поговорити. Про Тихомирова.

— Віра, заспокойся, так, дуже сумно, що ти зробила аборт і це все сталося у нього в клініці. Але що ти намагаєшся дізнатися? Що колишня підлегла хоче насолити шефу? Таких випадків мільйон і візок на додачу. Яке тобі діло до неї?

— Віка, благаю дістань мені її адресу і телефон, будь ласка, заради всього святого. Мені потрібно у неї дещо запитати.

— Ну ладно, але це дивно, чесно. Але якщо що, дізналася в лікарні, а не від адвоката, зрозуміла?

— Звісно. Михайло Волох і я — дві паралельні, що ніколи не перетиналися.

Через два дні Віра їхала вздовж Дніпровської набережної і уважно слухаючи навігатор, слідувала вказаному маршруту. Похмура і сіра багатоповерхівка непривітно стовбурчилася серед голих дерев і іржавих гаражів.

Самотній собачник відчайдушно тягнув на повідку джека-рассела, якому було холодно в кричущій хутряній курточці з діркою на попі. Собачка тиснулася до ніг господаря, відчайдушно не бажаючи бродити по сирій і вогкій землі, з якої її здувало крижаним вітром. Господар відверто жалюгідний і змерзлий не гірше собаки, плюнув на свіже повітря і оздоровчі прогулянки в січні і рушив равликом до під'їзду непривітного сірого будинку.

— Вибачте! Вибачте, будь ласка, — Віра опустила скло і гукнула собачника. Він повернувся на звук і втупився на дівчину абсолютно нещасними очима. — Прошу вибачення, це будівельна сто сорок?

— Так, — вимовив собачник і поплентався до під'їзду зі своїм вихованцем, кутаючись у комір.

Віра припаркувалася біля смітника і відкрила двері, порив вітру увірвався в салон і спробував відірвати двері разом з кріпленнями петель. Сморід помийної гнилі вдарила в ніс, Віра придушила блювотний позив і швиденько вискочила з машини, щоб смітник не просмердів салон. Повз ноги проскочив величезний щур і пірнув під один зі смітєвих баків.

Вона попрямувала до єдиного під'їзду в будинку і рішуче потягнула двері на себе. Літня консьєржка дивилася на всю гучність політичні дебати на головному каналі країни.

— Ми живемо краще за всіх у світі! — кричав несамопитий ведучий, — а всі інші нам заздрять!

Консьєржка сиділа на імпрровізованому тапчані зі смугастим табірним покривалом і коричневою засмальцьованою подушкою, вона кивала, схвалюючи кожне слово

ведучого, жувала бутерброд з кров'яною ковбасою, закушуючи солоним огірком.

З її віконця несло кислятиною і затхлим душком.

— Добрий день! — дзвінко сказала Віра і осіклася. З віконця на неї дивилися два маленьких, злісних ока, щелепа продовжувала жувати, а телевізор продовжував кричати істеричним голосом ведучого.

— Добрий день, — сказала Віра вже тихіше і не так радісно. Очевидно посмішка розглядалася не тільки, як дратівливий фактор, але і як образа. Очі буравили Віру і стало очевидно, що варта порядку не удостоїть її відповіддю.

Віра продовжила:

— Я до Маргарити Симонової. Вона на третьому поверсі, квартира десять, — консьєржка зробила невизначений рух головою, мабуть милостиво дозволила пройти.

— Дякую, — але очі вже втупилися в блакитний екран, ігноруючи ще присутню тут відвідувачку.

Віра кілька разів дзвонила і стукала в двері, оббиті дермантином. Через неї звук дзвінка розносився луною по всьому житлу, але чи то квартира була порожня, то господарі принципово не хотіли відкривати двері.

Спустившись і сховавшись в машині, як у фортеці, Віра набрала чоловіка подруги.

— Альо, Михайло, привіт. Прости за занепокоєння. Слухай, ту адресу, яку я дуже просила у Вікі. Перевір, будь ласка, ти вказав вірний номер квартири? Я дзвоню, ніхто не відкриває двері, може я неправильно почула або записала.

— Привіт, Віра. Я не встиг сьогодні тебе набрати. Я не знаю, навіщо тобі треба було з нею побачитися і у що ти вплуталася. Але мені кілька годин тому подзвонили з моргу. Моя клієнтка Маргарита Симонова — мертва.

Глава 28

— Як мертва? Міша? Що це означає? — Віра перейшла на фальцет.

— Віра, у що ти вляпалася? Навіщо тобі потрібна була адреса?

Через кілька годин Віра сиділа, як на лаві підсудних перед сім'єю Волох в неповному складі. Михайло і Вікторія грізно дивилися на подругу, яка заїкаючись, розповідала про Олега, Ару, Анатолія Івановича, аборт і дивні видіння.

Вона дійшла до візиту до медсестри і замовкла.

Віка, яка дізналася про подругу стільки нового, сиділа з відкритим ротом, а її чоловік відкрив ноутбук і почав швидко клікати мишкою.

— Віра, я подзвонив хлопцям, дізнатися інформацію. За попередніми даними моя клієнтка була збита на смерть автомобілем марки ауді синього кольору. Водій затриманий і провину свою визнає, він відразу ж вибіг з машини і на очах десятка свідків викликав швидку і намагався надати першу допомогу. Зараз він дає свідчення і повністю співпрацює зі слідством. Мабуть, боїться, що я попрошу максимальний термін. Зі мною відразу ж зв'язалася її сестра. Власне вона і розповіла мені про смерть сестри. Найняла для того, щоб я владнав всі питання з судом і виграв все, що можливо виграти для сім'ї і для її двох неповнолітніх дітей.

— Міша, це він. Це він убив. Віка! Він-вбивця!

— Заспокойся, не можна заявляти таке не маючи доказів. Не смій кричати такого ніколи і нікому! Ти розумієш, що за такі звинувачення можна отримати великі проблеми? А тепер спокійно. Мені, як на духу. Хто вбивця? Хто на твою думку причетний до смерті моєї клієнтки і чому?

Віра осіклася і прикусила язик. Вона звикла бачити Михайла в домашніх капцях, спортивному костюмі на розмір більше, що вічно готує на кухні рибу або м'ясо за своїми особливими рецептами. Він завжди тихенько посміхався і з обожнюванням дивився на дружину, збентежено поправляючи окуляри. Але зараз це була зовсім інша людина, жорсткий, розумний, карбує кожне слово. Очі крізь окуляри здавалися крижинками, які не здатне розтопити навіть відео з пухнастими новонародженими кошенятами або маленькими дітьми. Вона зітхнула, випила ковток води з гранованого синього келиха, купленого в Ікеї, поклала руки собі на живіт і можливо вперше в житті була чесна навіть з собою.

— Я майже впевнена, що Анатолій Іванович Тихомиров винен у смерті Маргарити Симонової. Думаю, що вона почала базікати зайвого або шантажувати головного лікаря, який власноруч робив аборти коханкам свого друга Олега Брянцева. Я не знаю, чи знає Олег, що відбувається щось дивне, але те, що всі три коханки зробили аборти і більше не можуть мати дітей, якось пов'язано з Аріною Брянцевою. Після мого аборту я чула, як вони удвох воркували в кабінеті головного лікаря і я майже впевнена, що вони причетні до чогось страшного, — Віра перевела подих і продовжила, — вони намагалися залякати мене, Анатолій Іванович і Ара приходили до мене додому і наказали тримати рот на замку. Вони навіть підіслали до мене липову коханку Олега, Лялю, щоб вона налякала мене розповідями про смерть найпершої, Наташі.

— Звідки ти знаєш, що вона липова? — Михайло фіксував щось у блокноті, нервово поправляючи окуляри.

— Я за ними стежила вночі.

Віка викотила очі і з подивом заново знайомилася зі своєю подругою.

— Я приїхала на машині до їхнього будинку і бачила, що доктор і фальшива Ляля дорогі друзі Аріни і Олега, який очевидно не здогадувався ні про доктора і Аріну, ні про його екс коханку, роль якої грала дівчина доктора.

— Добре, скількох коханок Олега ти знаєш?

— Три: Наташа, яка померла при аборті, ще давно, Лариса Білозерська і я.

— Чому ти впевнена, що доктор вбив медсестру? Чому ти вважаєш, що це не нещасний випадок?

— Тому що він боїться, що щось спливе назовні. Я не знаю що, але мені здається це пов'язано з тим, що Наташа померла, а я і Лариса більше ніколи не зможемо мати дітей. Може Аріна мстить нам, кожанкам? Може вона спеціально намовила і спокусила доктора, щоб його руками покарати тих, хто спить з її чоловіком?

— Це серйозне звинувачення. Навмисне заподіяння шкоди здоров'ю. Ти ж розумієш, що якщо прийдеться, ти повинна будеш дати свідчення в суді? Ти готова йти до кінця?

Віра кивнула і залпом допила воду.

На Фейсбуці Ларис Білозерських не було, було кілька однакових прізвищ, але імена і вік абсолютно не збігалися. Віра пам'ятала, що Олег показав їй справжню Ларису лише одного разу, коли вони посварилися і він подумав, що Віра хоче обдурити його або влаштувати сцену ревності. Він відкрив її сторінку в інстаграм, але нік, під яким Ляля зареєструвалася в цій мережі, був настільки банальним і непримітним, що Віра витратила битих три години переглядаючи чікас, чикуль і чикульляль, написаних латинськими літерами. Пошук не приніс абсолютно ніяких результатів і Віра зайшла у Фейсбук.

Вона кілька разів вбивала ім'я та прізвище, міняла місцями, але результат був все той же. Точніше результату не було. Віра глянула на годинник, майже опівночі. Вона, позіхаючи, поплелася на кухню і включила чайник. Віра взяла упаковку чаю, дістала пакетик і кинула в чашку. "Бадьорість і свіжість кожен день!" упаковка рясніла гаслами і штампами. Трьома мовами було зазначено, що це зелений чай, українською, англійською і судячи з ієрогліфів, китайською.

Дизайнери пішли ще далі і написали не тільки green tea, але і zeleny chai, очевидно вирішивши розсунути межі мов і маркетингу. Віра посміхалася, дивлячись на напис, але через секунду кулею полетіла до комп'ютера. Вона набрала латиницею Лариса Білозерська і о диво, пошук знайшов профіль саме тієї жінки, яку вона мигцем бачила у Олега.

Це був закритий профіль з мінімумом інформації для загального огляду, але дата народження і місто Київ лише підтвердили Вірині здогадки.

Вона постукала в акаунт і з чистою совістю пішла спати.

Ранок сірим байдужим котом ліниво пробрався у вікно. Вірі здавалося, що вона тільки закрила очі, а виявилось вимкнулася на цілих вісім годин.

Вона зайшла на свою сторінку в соціальній мережі і з полегшенням побачила, що Лариса додала її в друзі. Вона клікнула на посилання її профілю і зайшла до неї на сторінку. Віра, напевно, цілих тридцять секунд дивилася на портрет молодої дівчини в рамці, обгорнутий чорною стрічкою. Під фотографією були вірші пам'яті і скорботи, роки життя вказані датою народження і минулим роком. У Віри запітніли долоні і пахви, неприємний запах поту наскрізь просочив її футболку, яку вона одягала замість піжами. Звук повідомлення в приват змусив її підскочити на стільці.

Ляля написала їй повідомлення.

Не дивлячись на ранок, дівчина тремтіла від жаху, як ніби була вночі посеред кладовища. Вона відкрила повідомлення, але все виявилось набагато простіше. Мама Лариси, яка вела сторінку, запросила Віру вшанувати пам'ять її дочки в кафе серед її друзів і колег, очевидно думаючи, що пише одна з подруг. Віра швидко пообіцяла бути на зустрічі і набрала Михайла.

— Ляля — мертва, — замість доброго ранку проскрипіла вона в трубку.

— Постривай, ми тільки встаємо, наберу через тридцять хвилин.

Розповідати про смерть Лариси Білозерської по телефону Вірі було не по собі. Вона

не була знайома особисто з цією дівчиною і знала її лише зі слів Брянцева, але те, що її більше немає, неприємною червоточиною гризло Віру цілий день.

Михайло працював у справі загиблої і вже зустрівся з водієм, який задавив Симонову. Він згадав, що громадянин Веселов шістдесятого року народження має абсолютно кристалеву репутацію, що не п'є, хороший працівник в автомайстерні "Швидкість" ось уже десять років. За кермом був абсолютно тверезий і клянеться, що під колеса його автомобіля жінку хтось виштовхнув, так як вона не могла зробити крок до відстані, де проїжджала ауді Веселова, сама. Міша замовк, по звуку в трубці було чутно, що він протирає окуляри і знову одягає їх.

— Віра, на мене, звичайно, дивляться, як на ідіота, особливо коли я спробував домогтися інформації, чи є на камерах відеоспостереження ділянка дороги, де стався наїзд на пішохода, але мені хочеться самому знайти відповідь на це питання. Сестра загиблої незадоволена і вважає, що вбивця її сестри підкупив мене, щоб я звалив всю провину на вигаданого лиходія. Завтра-післязавтра прийде відповідь по камерах, тоді можна буде подавати запит на отримання дозволу переглянути справу у зв'язку з новими обставинами і залученням до справи.

— Міша, я завтра йду на зустріч пам'яті Лариси. Хочу дізнатися, як вона померла.

— Віра, Віка і я, ми завжди раді тобі допомогти, але ти і сама... Просто будь обережна.

Слова так неприємно зачепили Віру, що вона навіть зробила легку зарядку і прийняла душ. Але попередження Міші так і сиділо у неї в голові на першому ряду, немов глядач-багатій, який викупив весь кінозал для перегляду прем'єри.

На зустріч Віра приїхала сильно заздалегідь, витративши цілу годину на пошук парковки в центрі Києва. Нарешті, звернувши в провулок, вона з полегшенням побачила запалені фари і автомобіль, плавно від'їжджаючий від салону краси.

Посміхнувшись від радості Віра направила свою червону красуню на тепленьке місце. Ось часи настали, радієш не здоровим і живим батькам, а місцю під сонцем для залізної колісничі, промайнуло в голові у дівчини.

Але філософські думки покинули її, як вона увійшла в кафе і попрямувала до столу з численними дівчатами і жінками в чорному одязі. Непомітно підійшовши до групи жінок, найстарша з яких, очевидно була мамою, судячи зі спільних фотографій в мережі, Віра зробила скорботне обличчя і нахилила голову на честь привітання. Мати кивнула у відповідь і зробила руками жест подяки. Говорили тихо і стримано, так, втрата, велика втрата. Вже минуло стільки місяців, але непоправна втрата стає лише глибше і сильніше.

Віра відчувала себе тут дуже впевнено, вона вивчила сторінку Лариси Білозерської досконально, як саму себе. Додавшись в друзі, вона отримала доступ до всіх архівних фотографій і відео, до всього особистого життя, злетів і падінь покійної. Віра перечитала всі її пости і переглянула всі фотографії, яких були сотні і тисячі. Період Олега Віра побачила по фотографіях відразу, хоча самого спільного, так би мовити, винуватця свята, на них не було.

Але були всі їх знакові місця, готелі, камін, біля якого вона так любила обніматися з чоловіком свого життя, ресторани, кафешки, навіть Барселона і колір апельсинових дерев. Віра переглядала життя іншої жінки, а ніби спостерігала з боку за своїм. Їй було моторошно побачити в кадрі руку Олега, його годинник і родимку на кисті, прямо над пальцем. Будь-яке питання про життя Лариси вона приготувала і прорепетирувала кілька разів про себе. Мама Лялі в красивому чорному платті-футлярі підійшла до Віри і привіталася.

— Добрий день, Віра. Я впізнала, додала Вас на Фейсбуці. Ви подруга Лялечки? Я не бачила Вас на похоронах.

— Здрастуйте, Марина Олександрівна. Я ось тільки прилетіла з США. Вивчала дизайн сучасного західного світу. Дізналася про Лялю кілька днів тому і досі не можу прийти до тями.

Віра брехала так самозабутньо, що на секунду сама собі повірила. Відносини з Олегом загартували її на нескінченну брехню не тільки оточуючим, але і самій собі.

Мати Лариси кивала і уважно слухала. А Віра розповіла заздалегідь заготовлену легенду про знайомство і теплу дружбу через вацап.

— Бачите, Вірочка, життя може обірватися в будь-який момент, ми будуємо плани, хочемо няньчити онуків, а п'яний водій вночі вирішить все, обірвавши життя людини назавжди.

Віра відчула, що ноги підкошуються і вона схопилася за спинку стільця. Мати, мабуть подумала, що Віра сумує за загиблою подругою, приобняла і посадила за стіл.

— Вибачте, це для мене такий шок. А водія, тобто, злочинця знайшли?

— Ні, Вірочка, не знайшли. Лялечку збили біля будинку, вночі, вона поставила машину на платну парковку і поверталася додому. Її знайшли недалеко від парковки вже вранці, мабуть п'яний не зрозумів, що наїхав на людину або зрозумів, що накоїв і поїхав зі швидкістю світла, але в будь-якому випадку, місце не людне, парковка знаходиться біля будівництва, а через двір її будинок. Вона не пішла по дерев'яному настилу, який спорудили ремонтники на час будівництва замість тротуару, а вирішила пробігти по дорозі до будинку. Ось так моя Лялечка, вічно поспішала жити, поспішила на той світ.

Мати важко зітхнула. Віра взяла її руку і від щирого серця обійняла. Слова були зайвими.

Попрощавшись з мамою Лариси Віра вийшла на холодну і вогку вулицю, вітер дув зло, з ненавистю до всього живого, знищуючи тепло і добираючись до самих кісток. Віра натягнула капюшон по самі очі і швидким кроком йшла до своєї машини. Вона з радістю побачила провулок, в якому припаркувала авто і зробила крок на дорогу.

Сильний поштовх у спину збив Віру з ніг, вона впала на руки, але все одно дуже сильно вдарилася головою об високий, новий, свіжоукладений бордюр. У момент поштовху і удару в спину ззаду на дорозі заверещали гальма, стара іномарка невизначеного, але дуже брудного кольору ревіла, несучись вдалині. Чоловік років сорока п'яти допоміг Вірі встати і подав її сумочку. У неї сильно тряслися руки, а на

лобі синіла і наливалася шишка розміром з кулак.

— Сволота, наркомани чортові! Їдуть по людях, не соромлячись, тварини! Дівчина, Ви в порядку?

Віра кивала і дякувала випадковому рятівнику.

— Спасибі Вам! Дякую!

— Немає за що. Вам швидко викликати? Ні? Ну бережіть себе.

— Спасибі Вам! — перелякана і брудна, з шишкою на лобі, вона доповзла до своєї машини, спішно юркнула в неї і закрила центральний замок.

Віра набрала Віку, але до телефону ніхто не підходив, вона набрала Мішу, зв'язку не було. Віра задала адресу в навігаторі і трясучи головою, щоб прийти до тями, плавно рушила в дорогу.

Глава 29

Віра побачила знайому машину, яка привітно блимаючи фарами, заїхала у двір. Припаркувавшись, двоє дверей відкрилися майже одночасно, щось гаряче обговорюючи, сім'я прямувала до парадного.

— Добрий вечір, друзі, вибачте, що так пізно...

Віка від несподіванки підскочила, обернулася і закричала від жаху. Обличчя Віри перелякане і брудне на лобі віддавало ліловою синявою грозового неба, одяг брудний, руки збиті до крові. Навіть Михайло від несподіванки відсахнувся від подруги сім'ї, не впізнавши її в такому вигляді.

— Вір, господи, що з тобою? Тобі погано? Пішли швидше додому. — Віка обняла подругу і допомогла зайти до під'їзду.

Трохи заспокоївшись після таблетки і м'ятного чаю, вимита і підлікована Віра з пластиром на лобі і йодом на руках сиділа на кухні у Вікіній піжамі і розповідала події дня по порядку.

— І ось дізнавшись, як померла Лариса Білозерська, я поспішила додому, щоб подзвонити вам. Але мабуть хтось захотів, щоб я, як Лариса і Наташа зникла, замовкла назавжди.

— Так, ти права. Таких збігів не буває, — Міша поправляв окуляри і набирав номер свого друга, Олександра Синявського, слідчого у кримінальних справах, за словами Михайла, одного з найчесніших і порядних ментів, яких він тільки знав.

— Сань, Привіт. Так, терміново. На мою людину тільки що замах був. Так, є підозрюваний, Тихомиров Анатолій Іванович. Пробий по базі. Головний лікар клініки. Так. Цілком може бути серія. Дякую, чекаю.

Віра вибачалася за те, що приїхала ось так, звалилася зі своїми проблемами, але подруга зашикала на неї і веліла відпочивати і набиратися сил. Вже перед тим, як заснути у вітальні на дивані, Віра зізналася:

— Вік, мені стало так страшно, я боялася, що мене вб'ють біля мого під'їзду або у мене в квартирі. Я боялася залишатися одна. Пробач мені.

— Все правильно, ти — молодець. Розумниця. Ти — смілива і сильна дівчинка, але навіть самим — самим іноді потрібна допомога і захист друзів. Швидше за все тебе

чекали біля під'їзду, щоб завершити розпочате.

Віка промовчала, потім додала.

— Віра, тебе сьогодні спробували вбити. І спробують знову. Поки ситуація не зміниться, житимеш у нас. Сама нікуди не ходи, чуєш?

Віра кивала і ковтала сльози. Їй ніколи не було так страшно. І вона ще ніколи так сильно не любила своє життя. Вона занадто втомилася від самотності, від боротьби за коханого чоловіка. Їй весь час здавалося, що треба трохи почекати і життя знайде сенс. Але сенс не наставав. Видіння, які зводили з розуму, припинилися, але після них в душі була абсолютна, дзвінка порожнеча.

Квартира, яку знімав коханець, шикарний автомобіль, операція, гроші на щомісячне утримання, частину з яких, вона переводила батькам, у неї було все, і в той же самий час у неї нічого не було. Крім Віки близьких подруг у неї не було, тому це було єдине місце, куди вона поїхала, відчувши, що наближається біда. Вона писала Олегу дуже часто, він відповідав їй досить часто, але сам писав рідко, дзвонив ще рідше.

— Віра, ти ж розумієш, що не можеш чекати його все життя. Ти не щаслива з ним. Любити — це дуже важливо, але для щастя треба ще й бути коханою. Бути необхідною для когось. Ти — доросла дівчинка і сама у відповіді за своє життя. Але мій обов'язок, як подруги, сказати тобі про це: бережи себе, ти у себе — одна.

Віка вимкнула світло і тихенько прикрила двері, а Віра лежала з відкритими очима, вивчала стелю, на якій відбивалися вогні від фар рідкісних нічних автомобілів, що заїжджають у двір, і згадувала, коли саме все пішло не так, коли вона перетворилася на тендітну скляну ялинкову іграшку, яку дістають з коробки перед Новорічною ніччю.

Сім'я Волох викликала не тільки заздрість у вузькому колі друзів, але і роздратування в широкому колі знайомих. Нормальні відносини, де чоловік і дружина люблять один одного, поважають і зважають на думку партнера, в нашому житті прийнято називати ідеальними.

Суспільство, яке загрузло в зрадах, кар'єрі, егоїзмі і вічному самоствердженні, забуло, що спочатку так задумано. І нормальність партнерів по відношенню один до одного здається утопічною, сюрреалістичною, фантастичною і марєвною. Занадто успішні не вірять в шлюб без шлюбного договору, занадто гулящі не вірять в шлюб без зрад, занадто боягузливі розповідають, що добру справу шлюбом не назвуть.

Михайло був блискучим юристом широкого профілю, він працював з розлученнями, боротьбою за спадщину, складав заповіти і багато, багато іншого. Єдине табу, яке існувало в його практиці — це боротьба за дітей. Він ніколи і ні за які гроші не брався за справи з розділом дітей між матір'ю і батьком.

Віка знала, що його батько, дуже багатий і дуже владний бізнесмен Костянтин Розенталь відсудив маленького Мішу, коли тому було п'ять років. Юний Мішенька більше не бачив маму ніколи. Тато говорив, що вона поїхала в Америку з іншим дядьком, але одного разу жаліслива нянечка пошкодувала малюка і розповіла, що мама вже давно, кілька років лежить в психіатричній лікарні, до неї нікого не пускають, а

Костянтин Борисович заборонив навіть про неї говорити. Дитина росла і отримувала найкращу освіту, яку тільки можна було купити за гроші. Тато не шкодував для нього нічого, крім свого часу і уваги. Міша ставав старше, розумніше і нарешті, дізнався таку страшну і непривабливу правду про свого батька, що назавжди викреслив його зі свого життя.

Познайомившись в юридичній конторі з красивою і довгоногою колегою, юний і недосвідчений Міша втратив голову. Він довго і красиво доглядав за своєю німфою, возив в дорогі ресторани, а на її день народження подарував обручку. Весілля незабаром було скасовано, з банальної, але поважної причини. За кілька тижнів до весілля Михайло забіг без попередження в кабінет свого шефа за печаткою. Його наречена стояла перед шефом на колінах, очевидно за звичкою відпрацьовуючи підвищення по кар'єрних сходах і надбавку до зарплати, а шеф зі спущеними штанами навіть не помітив підлеглого, який, немов дружина біблійного старозавітного Лота, перетворився на соляний стовп біля дверей.

Довіру до людей і надію на майбутнє подарувала Михайлу Віка. Вона вилікувала його поранене серце, а пізніше подарувала йому дочку, довівши, що навіть після найстрашніших і найтемніших сутінків в житті кожного настає світанок.

Вранці сім'я Волох вже безшумно рухалася по кухні і Віра без сорому когось розбудити встала з ними пити каву.

— Добрий ранок.

— Всім доброго ранку, — радісно почала вона і замовкла.

У адвоката і Вікі були серйозні обличчя і Віра зрозуміла, що цей ранок вже добрим не буде.

— Вір, по твоєму лікарю є новини, але тобі вони не сподобаються. Мати Толіка Тихомирова проходила у справі "чорного гінеколога" в Дніпропетровську, засуджена, відсиділа в колонії, нині покійна. У Києві Тихомиров з постійною періодичністю проходив свідком у справах заподіяння шкоди життю і здоров'ю з необережності, але оскільки у нас ліцензій і практики лікарів не позбавляють, він спокійно переходив з однієї клініки на роботу в іншу. Є інформація, що він брався за аборти на пізніх, заборонених за законом, термінах вагітності і видавав липові документи, що у пацієнток завмирав плід, або передчасні пологи.

Коротше кажучи, Віра, твій Анатолій Іванович, як виявилось, лікар зі страшною репутацією і дуже дорогими адвокатами. Хотів би я тобі сказати, щоб ти з ним не зв'язувалася, але вже пізно.

Глава 30

— Аріна, здрастуйте. Це Віра. Я, я хочу з Вами поговорити, — у неї перехопило подих, але рішучість не випарувалася.

— Так, Віра, я відчувала, що ти подзвониш.

Почувши інформацію від Міші, дівчина зрозуміла одне, доктор не залишить її в спокої. Днями прийшла відповідь на запит з відеоспостереження, де відбувався наїзд на медсестру, камери там давно не працюють, а висять муляжами для стримання лихачів.

Нещасному водієві загрожував термін, так як довести, що хтось штовхнув постраждалу під колеса Михайлу не вдалося. Адвокат водія перелопатив всі відео і камери навколо, а також, шукав свідків. Свідків не було. Можливо медсестра знала, що відбувається в клініці, а може вона щось бачила або чула і вирішила заробити грошей шантажем. Тепер цього ніхто не дізнається.

Але Віра була впевнена в одному, таємниця про аборти коханок Олега повинні канути в Лету, слідом за Наташею і Ларисою. Віра не розуміла, яка таємниця пов'язує їх усіх, але те, що вона існує, дівчина знала на всі сто відсотків. Єдина, хто могла зупинити або навпаки завершити розпочате, була Ара.

З неї почалися видіння, які мало не звели Віру з розуму, швидше за все вона їх і закінчила.

— Аріна, вислухайте мене, будь ласка. Я дуже хвилююся, але я не могла вам не сказати цього. Мене хочуть вбити. Я практично впевнена в тому, що мене хоче вбити доктор Анатолій Іванович Тихомиров. Прямих доказів у мене немає, але я знаю, що замах, який він невдало скоїв на мене, він рано чи пізно успішно завершить. Я підготувала відеозапис, де все розповіла про лікаря, про Олега, про Вас і про вашу дитину. І про те, що в моїй смерті будете винні ви всі. Також, мій адвокат оформив і заповнив документи, де сказано, кого звинувачувати в моїй передчасній смерті від підставного нещасного випадку. Також, там згадана смерть Лариси і Наташі. Я вислала доктору фотографію документів і відео на його офіційну електронну пошту. Але Вам я вирішила зателефонувати особисто.

Віра заговкла і видихнула. Вона репетирувала цю промову сотні разів, прокручувала в голові кожне слово, але зараз їй не вірилося, що вона подзвонила і сказала все слово в слово, як і планувала. На секунду їй здалося, що Аріна відключилася і зв'язок перервався, але шум прибою свіжими бризками долітав до Віри навіть через трубку. Віра закрила очі і подумала, як чудово було б зараз опинитися на березі моря серед пальм і м'якого білого піску.

— Ти будеш купатися в морі рівно через місяць, твої думки занадто гучні, ти заважаєш мені думати, — Ара безтурботно засміялася, — Не бійся, тебе ніхто не зачепить. Ніхто. Видали документи і відео. Олегу і моїй дочці не потрібна ця чорна пляма.

Віра хотіла було запитати щось, думки її плуталися, відрепетирувану промову нерозумно було повторювати знову. Але Аріна на дала їй вимовити слово.

— Ти теж спокутувала свою провину сповна, заплативши ціну власним здоров'ям. Зв'язавшись з одруженим чоловіком, ти була покарана і чесно відбула своє покарання. Прокляття мільйонів ошуканих дружин завжди досягають своєї мети, подібно чорній хмарі сарани, вони перетворюють життя таким, як ти, в пекло на землі. Зараз в тебе все буде добре. Не бійся, проживеш довге життя і будеш щаслива. А записи і документи видали, ні до чого вони будуть тобі і твоїй родині.

Віра так і стояла з телефоном в руці, намагаючись згадати кожне слово Аріни і розгадати його сенс. Вона дивилася у вікно кухні і спостерігала за маленькою

дівчинкою, яка каталася на гойдалці в смішний кролячий шапці.

— Як у мене в дитинстві, — подумала Віра.

Дівчинка підняла голову і подивилася прямо в Вірине кухонне вікно, посміхнулася і помахала їй рукою.

Віра закрила очі, труснула головою і знову глянула на майданчик. Нікого не було. І тільки гойдалка розгойдувалася, як ніби з неї тільки-що хтось зістрибнув.

Епілог

Київські кримінальні хроніки: "Вчора приблизно о 23:00 біля власного будинку був убитий київський лікар, один із співзасновників великої клініки, який займав пост головного лікаря вже багато років, Тихомиров Анатолій Іванович. Відомо, що потерпілий отримав ножове поранення в область печінки, яке виявилось смертельним. За версією слідства убитий став жертвою розбійного нападу і грабежу. Тіло біля порога будинку виявила цивільна дружина потерпілого, вона ж викликала швидку і поліцію. При огляді нічого з особистих речей виявлено не було. Версію розбійного нападу підтвердила поліція, оскільки ні годинника, ні гаманця, ні телефону вбитого його цивільна дружина в будинку теж не знайшла. Вона голосливо звинуватила будівельну фірму, яка організувала зведення торгового комплексу в декількох кілометрах від їх ділянки, цивільна дружина вбитого вважає, що глава будівельної фірми нелегально наймає співробітників без документів з кримінальним минулим і сьогоднішнім. Ще над не остиглим тілом, співмешканка Тихомирова погрожувала директору будівельної фірми, що подає на нього і на його будівельників до суду. Слідкуйте за розвитком подій на нашому каналі".

— Сулейман, це ти?

— Так. Не хвилюйся. Спи, бо дітей розбудиш.

— Тітка Роксі там тобі пиріг передала, як ти любиш.

— Не хвилюйся, вранці розігрію.

— А чого прання запустив сам? Я б вранці випрала.

— Там рукава сорочки червоним соусом вимазав, а завтра хочу її знову надіти. Спи.

Кінець.